

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

lisi, Claire dükün yanlış odaya girdiğini asla bilmemeliydi. Sebebi koruma içgüdüğü ya da hissettiği aşağılanmanın de-
recesini küçültme isteği olabilirdi ama Elisha ne olursa olsun
Claire'in bu önemli detayı bilmesine izin veremezdi. Bir kez
daha düke lanet etti... Hiçbir sırrını sakınmadığı, can dostu
Claire'e karşı ilk entrikası ve ilk gizemiydi bu. Ama yine de
suçluluk hissi, haklı olduğunu düşündüğü mazeretlerin ar-
kasında o kadar az yer kaplıyordu ki Elisha içini döküp ken-
disini rahatlatırken neredeyse yok olup gitmişti bile.

Elisha, kahvaltı için aşağıya inmeyi cehenneme girmekle
aynı şey olarak görse de mantıklı düşünce ve Claire'in bas-
kıları sonucu gerçekleşmesi gereken son görev olarak yerine
getirdi. Korktuğu gibi ilk başta dük ile karşılaşmamışlardı
ama onun gitmiş olduğunu düşünecek kadar da iyimser sa-
yılmazdı. Diğer taraftan, gittiğini öğrense kahrolacağını da
farkındaydı ama her iki durumu kıyasladığında onun yoklu-
ğunun kendisi için en iyisi olduğunu bilecek kadar akli ba-
şındaydı hâlâ.

Ev sahibesi, köprünün öğlene kadar kullanılabilir duruma
geleceğinin haberini aldığından mıdır bilinmez daha kibar
ve sıcakkanlı davrandı Elisha ile Willmore ailesine. Aşağı in-
diklerinde Martha Sedgwick, iki gündür kendilerinden esir-
gediği sıcak gülümsemesi ile ışıldarken, rüküş görüntüsünü
bile affettirecek kadar sempatik duruyordu.

"Günaydın hanımlar, haberleri duydunuz mu? Nihayet
yol açılmış." Elisha gülümserken Penny Willmore'un da gül-
düğünü işitti ama Claire'in bu durumdan pek memnun kal-
madığının farkındaydı. Birdenbire aklına Claire'in Peter ile
nişan meseleleri geldi.

Dün öğleden sonra kendisini odasına kapattığı için neler
konuşulduğunu öğrenemediği gibi, bu sabah da nişan konu-
sunu konuşma fırsatı bulamamışlardı. Gerçi Claire'in, saba-
hın erken saatinde odasına gelişinin muhakkak ki bir nedeni
vardı ama Elisha istisnai olarak arkadaşının durumuyla ilgile-
nemediğini fark etti.

"Kahvaltı hazır hanımlar, dilerseniz yemek odasına geçe-
lim." Elisha tekrar sarı odaya girmedikleri için minnettardı.
Yemek öncesi ritüeli olarak kabul edilmiş bu davranış, oturma
odasının cıvı cıvı renkleri arasında karga gibi hisseden Elisha
için işkencesinin boyutunu arttıran bir zorunluluk gibiydi.

Merdiven başında yapılan karşılamadan sonra ev sahibi-
sinin peşi sıra yemek odasına yürürlerken tekrar dükü ha-
tırladı. Artık onun gittiğine kesin gözüyle bakıyordu ama
umduğu gibi bu bir rahatlama değil ağlama isteğine neden
oldu. Genç kız terk edilmiş gibi perişan, boğazına yerleşen
kocaman yumruyla rahatsızdı.

Sirtında hissettiği minik, samimi dokunuşun sahibi can
dostu Claire bile hissettiği boşluğa ilaç olabilecek kadar güçlü
değildi. Ayakları yemek odasının kısa mesafesini güçle kat
ederken, beyni malikânenin sınırlarını aşp, Londra'ya doğru
ilerleyen yolu takip etmeye başladı. Artık zihni kapalı sayılır-
dı, ya da sadece onunla doluydu. Ağlamasına ramak kaldığını
bilmek, herkesin önünde yere kapaklanıp ağlamaktan fark-
sızdı. Umursamıyordu, belki de ağlıyordu. Terk edilmişti
çünkü.

Büyük kapı sessizce açıldığında, en arkada olmanın avan-
tajını kullanıp kaçmayı düşündü bir süre. Fakat hemen bu
düşünceyi kafasından attı. Sadece birkaç saat dedi içinden.
Sonra her şey bitmiş olacaktı ama az önce de farklı şekilde
her şeyin bittiğini düşünmüştü. Gelgit ruh hali ağır gelme-
ye başladı. Ağlamak istemiyordu fakat ağlıyordu sanki. Eliyle
kuru yanağını yokladı. Hissedemediği ıslaklığın anlamı, içine
akıttığı yaşlardı. Oysa onun gitmesi gerektiğini kabul etmiş
sayılırdı.

Derken her şey silikleşti. Önündeki kalabalık dar girişi tu-
kamayı bırakıp büyük odadaki masaya doğru ilerlerken oda-
daki beklenmedik hareketi fark etti. Bu sefer gözlerine dolan
yaşlar tehlikeliydi. O gitmemişti. Dük dimdik ayakta dikil-
miş, herkes yerlerine otururken soğuk tebessümü ile kibarca
günaydın diyordu.

Elisha mutluluktan dans etmek isterdi fakat gülümseyemedi bile. Sadece kendisine ayrılan yere sessizce ve bir kere bile onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi oturdu.

"Majesteleri köprünün onarılmasına çok sevindim ama hemen ayrılıyor olmanız çok üzücü." Yaltakçı Tristan Sedgwick farklı nedenlerle de olsa Elisha'nın aklından geçenlere tercüman olduğunda genç kız merakla başını kaldırıp düke baktı. O da kendisine bakıyordu garip bir ifadeyle. Bakışları çok kısa süreliğine, herkesin bildiğinden fazlasını bilen iki kişinin sessiz anlaşmasıyla çakıştı ama düğ ev sahibine cevap vermek için döndü.

"Ben de kalmak isterdim ama şimdiden çok geciktim... Londra'ya geldiğinizde sizleri ağırlamaktan şeref duyarım Bay Sedgwick." Elisha, heyecandan soluğunu hızla bırakan Martha Sedgwick'e küçümseyerek baktı. O esnada gözü Claire'e ilişti. Kendi dertlerine o kadar çok kafa yormuştu ki, yanı başında somurtan Claire'in ne hissettiğini düşünecek fırsatı bile olmamıştı. Oysa her şey onun içindi.

Fısıldayarak, "İyi misin Claire?" diye sordu.

"Beni merak etme Eli, iyi sayılırım..."

"Dün nişan işi konuşuldu mu?"

"Hı hı..." Claire daha fazla konuşmadan annesinin ilka- zıyla susmak zorunda kaldı.

İlerleyen zaman sessizlik içinde geçti. Elisha cesaret edebildiği zamanlarda bakışlarını düke kaydırduğunda görebildiği tek şey, kahvaltısıyla ilgili gibi görünen ifadesiz bir yüzden başka bir şey olmamıştı. Yine de haber vermeden gitmesinden daha iyi bir şey olduğu kesindi.

Kahvaltıdan sonra hanımlar ve beyler ayrılmak yerine güneşli bahçeye çıkmaya karar verdiler. Elisha bir önceki gün hayran kaldığı bahçede bulunmaktan son derece memnundu. Üstelik bu sefer düğün de onunla birlikte olacak olması, garip bir şekilde huzur ve heyecanı beraberinde getirmişti.

Beyler, hanımların yerlerine geçmelerini ayakta beklerken, Elisha kendisi için uygun görülen yerine oturmak için

düğün yanından geçti. Daha yaklaşımadan bile, gece boyunca doya doya içine çektiği mis gibi kokuyu aldığı anda heyecanla ürperdiyse de kulağına fısıltıyla söylenen sözleri işitince düşüp bayılacak kadar kendini kaybetti.

"Birazdan basit bir mazeretle izin iste ve beni köşede bekle lütfen." Bakışlarıyla, söğüt ağaçlarının bulunduğu tarafı işaret edince Elisha hiç düşünmeden onaylarcasına başını sallayıp yerine oturdu.

Birazdan demişti düğ. Acaba ne kadar beklemeliydi? Yüzüne bakmaya cesaret edebilse bir ipucu yakalayabilirdi belki ama lanet olsun ki cesareti yoktu. Sessizce oturdu, uygun anın gelmesini sabırla bekledi. Sohbeti dinlediği yoktu hatta düğün tok sesi ile söylediklerini de duymuyordu. Sadece az önce aldığı görevi yerine getirmek için gerekli cesareti ve uygun zamanı kolluyordu.

Nihayet gerekli cesareti topladığında güçlükle ama şüphe uyandırmayacak kadar sükûnetle konuştu.

"Müsaade ederseniz odaya geçmek istiyorum..."

"Müsaade senin Elisha. Umarım iyisindir. Dün bir gittin sabaha kadar çıkmadın odadan, umarım yine aynı şey olmaz." Elisha öfkesini nezaketi arkasına gizleyerek ev sahibesine gülümsedi.

"Hiç merak etmeyin Bayan Sedgwick, köprü tamir edildiğine göre dinlenmek için kendi odamı tercih ederim... Her şeye rağmen... Yani mükemmel ev sahibeliğinize rağmen..." Şişman kadının hoşnutsuz yüzüne bir kere daha bakıp ağır adımlarla düğün gösterdiği yere doğru yürümeye başladı. Bütün bakışların üzerinde olduğunu hissediyordu. Tıpkı Claire'in de güldüğünden emin olduğu gibi, Penny Willmore'un ayıplayan ifadesiyle kaşlarını çatarak kendisini izlediğinden emindi. Düğün içinse bir şey söylemek pek mümkün değildi.

Bir gün önce düğün ve Peter'ı konuşurken duyduğu, çiçekliklerin olduğu toprak yola doğru ilerledi. Niyeti çok beklemek değildi. Gözünü kırpmadan düğün dediğini yapmış olsa da gururu, onun kölesiymiş gibi davranmasına mani oluyordu.

Onun neyin peşinde olduğundan haberi yoktu. Nişanlı, saygın bir kızın odasına girecek kadar zayıf ahlaklı olduğunu biliyordu ama bu onu sevmesine engel değildi. Fakat onunla ilgili hayaller kurmasını engellemek için yeterince caydırıcıydı.

“Bana haber vermeden ayrılma,” demişti. Peki ama neden? Elisha dün gecedan kimsenin haberinin olmadığından emindi ki bu durumda saygıdeğer bir leydinin namusuna zeval gelmiş sayılmıyordu. Diğer taraftan, aralarında geri dönüşmesi mümkün olmayan bir şey de geçmediğine göre dükün Elisha’nın geleceği ile ilgili endişelenmesine gerek yoktu.

Dük belki de Elisha’nın olanları birisine anlatmasından endişeleniyordu. Konuşmak istemesinin nedeni, susacağından emin olmaktı belki de. Genç kız bu düşünceyle ürperdi. Eğer onun böyle düşündüğünü sezerse ne yapardı bilmiyordu. Kalbinin kırılacağı kesindi fakat dükün de burnunun kırılacağına garanti vardı.

Sıkıntıyla yüzünü avuçları arasına alıp başını eğdi. Orkide serasının girişindeki bir çıkıntıya çökercesine oturdu. Bekleyerek kendisini aşağılamak istemiyordu. Dükün ne diyeceği önemli değildi çünkü ne söylerse söylesin sonuç aynı olacaktı. Yani hiçbir şey...

Herkese karşı göğsünü gere gere gururundan bahseden birisi için fazlaca aşağılanmıştı. Oturduğu yerden hızla kalkarak girişe doğru yürümeye başlamıştı ki arkasından gelen otoriter sesi duyunca durmak zorunda kaldı.

“Bir yere mi gidiyordun?”

Elisha hiç beklemediği anda o sesi duyunca az önce düşündüğü her şey yok olup gitmiş gibi hissetti. Yavaşça arkasını dönerek cüretle düke doğru bakarken tek ve net bir cevabı vardı. “Evet...”

“Sana beklemeni söylemiştim Elisha...” İsmi onun ağzından ilk defa duymak çarpıcıydı. “L” harfini fazlaca vurgulamıştı, sanki Elisha’nın kalbini yerinden sökmek için ka-

sıtlı yapmıştı bunu ama sert hatlı yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

“Sizi dinliyorum,” diyebilirdi güçlkle. Uzun bir sessizlik oldu. Rüzgârla hışırdayan ağaçlar ve uzaklardan bir yerlerden gelen çiçek kokuları başka bir zamanda çok anlamlı olabilirdi ama şimdi yersizdi.

“Gece olanlar... Bilmelisin ki çok sarhoştum. Yanlış anlamamı istemiyorum... Bu bir mazeret olamaz ama zavalıca beni affedebilmene yardımcı olabilir diye umuyorum Elisha...”

“Ortada affedilecek bir durum yok majesteleri. Bir hata yaptığınız ortadaydı. Ben de bunu bile bile...” Devam etmeden sustu. Size karşı koyamadım demek üzereydi ama sadece düşüncelerinde.

“Bir centilmene yakışmayacak kadar adice bir şey yaptım Elisha. Lütfen suçumu hafife alma...” Kızın kolunu kavrayarak, onu ağaçların gizlediği daha kuytu bir yerdeki kameriye-ye çekti. “Senin gibi masum bir kızı karşı koyamayacağı bir şekilde tahrik ettim ve ona yapabileceğim en büyük kötülüğü yaptım...”

Elisha şaşkınlıkla düke baktı. Neden bahsettiği ile ilgili hiçbir fikri olmamakla birlikte endişelendiği de bir gerçektir. Alt tarafı demek istemezdi ama dükün sözlerine karşılık olarak ‘Alt tarafı bir öpücük için neden dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor?’ diye aklından geçirdi. Yaşadıklarında kötü hiçbir şey olmadığı gibi, Elisha açısından mükemmel olduğu kesin dakikalar Elisha da dahil olmak üzere hangi genç kızın başına gelebilecek en büyük kötülük olabilirdi ki?

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olacak ki dük daha yumuşak bir şekilde devam etti. “Hayallere kapılmanı istemem Elisha... Bir kızın ilk birlikteliğinin onun için ne anlama geldiğini tahmin edebilirim ama bu hisler gözünü boyamasın. Özür dilerim Elisha. Sana bunu yaptığım için...”

Elisha aptal aptal bakmaya devam ederken dükün sözle-

ri ancak anlam kazanmaya başladı. O zamana kadar dükün telaşının ne anlama geldiğiyle ilgili hep yanlış tahminlerde bulunmuş ve en fazla da kendi kafasını kurcalamıştı. Gerçekten de o kadar sarhoş muydu bu adam? Ya da sevişme denen şey akıldan çıkması bu kadar kolay olan anlamsız bir ilişki miydi?

Gülme isteğini zorlukla bastırarak düke bakmaya devam etti. Aslında eğlendiği yoktu ama onun aptal durumuna düşmesi için öyle çok dua etmişti ki, dualarının bu denli hızlı gerçekleşeceğini ummadığı için keyiflenmişti. Bir de dükün yüzündeki, açıklama yapmaya zorlanan ama bir yandan da anlayışlı olmaya uğraşan kişi ifadesi öylesine komik duruyordu ki hepsi bir araya gelince ne yapacağını bilememişti.

“Susmanı anlayabilirim ama...”

“Majesteleri size bir şey söylemeliyim. Düşündüğünüz gibi...”

“Hiçbir şey için endişelenmen gerekmeyecek Elisha. Seninle gerektiği gibi ilgileneceğim. Hatta burada kalman da gerekmiyor.”

Elisha'nın kafası gittikçe karışıyordu. Asla aptal bir kız olmamıştı ama şimdi aptal gibi hissediyordu. “Anlamadım...”

“Konu şu ki... Benimle ilgili romantik hayallere kapılmayı istemiyorum. Bir daha sana elimi sürmeyeceğime söz veriyorum. Fakat sana ve varsa ailene başka bir yerde her türlü imkânın olduğu güzel bir ev tutacağım. İstedğin kadar paran ve giysin olacak. Her türlü ihtiyacınız karşılanacak... Ailen var değil mi?” Elisha bilinçsizce evet anlamında başını salladı. Aslında yapmak istedikleri çok başkaydı.

Dükün sözlerinin anlamını tahmin edebiliyordu. Bu mümkün olabilir miydi? Gece aralarında geçen şey ile ilgili yanlış düşüncelerinin çözümü bu muydu? Elisha az önceki gülme isteğinden uzak, öfke ve ağlama arzusunu içine atarak adama bakmaya devam etti.

“Aramızda geçenler bir daha gerçekleşmeyecek olsa da

inkâr edemeyeceğimiz gerçek şu ki... Bir kere bile yaşamış olmamızın mevcut sonuçlarına katlanmak zorunda kalabiliriz.” Bunun nereye varacağını bilmeyen genç kız gözlerini iyice irileştirerek âşık olduğu adamı hayal kırıklığı ile izledi.

“Bana söz vermeni istiyorum Elisha... Eğer hamile kalırsan asla yanlış bir şey yapmayacaksın. Bunu beraber halledeceğiz. Anlıyorsun değil mi?”

“Tanrım bu da ne demek? Elisha Clewland...” Elisha daha büyük bir felaket yaşayacağına ihtimal vermediyse çok yanılıyordu. Penny Willmore'un bulundukları yere yıldırım gibi düşen sözlerini duyunca korkuyla sıçradı ve kadının olduğu tarafa baktı. Felaket daha büyüktü. Kendilerine dehşet içinde bakan üç kişiye aynı şekilde baktı. Claire ve Peter'in da Penny Willmore'dan aşağı kalır yanı yoktu.

“Elisha sana soruyorum... Majesteleri?”

“Duyduğunuz gibi Bayan Willmore. Rica ederim olay çıkartmayın...” Etrafındaki sesler anlamsız uğultulara dönüştüğünde en yakınındaki sütuna yaslandı. Claire'in teskin edici mırıltıları bir nebze olsun rahatlatıcıydı ama çok yetersizdi.

Dükün sözlerini kendisi bile sindirememişken başkalarının duymuş olması kâbustu. Gitmeliydi, burayı bir an önce terk etmeliydi. “Eli hayatım iyi misin?” Claire'in uzattığı koltundan destek alarak birkaç adım attı. Arkasında bıraktığı karıya maşayı terk etmek istiyordu. Ağzını açıp, herkese o gece bir şey olmadığını söylemesi gerekliydi ama bunun için enerjisi, daha da önemlisi cesareti yoktu.

“Elisha bekler misin?” Koluna yapışan mengene gibi sıkı parmaklar şu anda onu heyecanlandırmaktan çok uzak, daha fazla gerilmesine neden oldu. Hiç cevap vermeden, dükün söyleyeceklerini dinlemek için bekledi ama birkaç adım arkasındaki Penny Willmore'un homurtularını duydukça kaçma isteği artıyordu.

“Bana güven Elisha, sakın bir hata yapma...” Korku ve

hayal kırıklığı taşıyan iri gözlerini adamın beklentiyle dolu gözlerine dikti. Dudakları bir şeyler söylemek ister gibi kıpırdadı ve sonra o küçük kıpırtıyı dikkatle izleyen güzel gözlerde takılı kaldı.

Son kez konuşmak için kendisini zorladı ama sesi bir fısıltıdan öteye gidemedi. "Anlaşılan en büyük hatayı siz yapmışsınız majesteleri!" dedi ve nereden geldiğini bilmediği bir güçle dükün elinden kurtularak eve doğru koştu.

Dönüş, güneş parıltılı yüzünü hiç sakınmamış olsa da gelirken yağın yağmurun karamsarlığını aratacak kadar sessiz ve huzursuzdu. Elisha, kısa yolculukları boyunca Claire de dahil olmak üzere hiç kimse ile konuşmadan doğrudan dışarıyı izlemişti. Açıklama yapmak bir yana, kendisini savunmak için bile kılını kıpırdatmak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Penny Willmore'un korkutucu sorularını arka arkaya sıralayacağını düşündüğü yolculuk süresince tek suskun kalan kendisi değildi. Belli ki Claire annesine ricada bulunmuştu ya da sebebi başka bir şeydi ama zaten önemli de değildi. Önemli olan kimseye açıklama yapmak zorunda kalmayışıydı.

Dük ile bahçedeki olaydan sonra karşılaşmamışlardı ama onun hana geleceğini duymuştu. Söylediği gibi, Elisha'yı bu zor durumda yalnız bırakmayacaktı. Ani bir gülme isteğiyle kıpırdadı. Dışarıdan bakan şaşkın bakışlar aklını kaçırmak üzere olan bir kızı görüyordu muhtemelen ama Elisha umursamadı.

"İyi misin Eli?" Bu soruyu belki milyonuncu kez işitiyordu ama şimdi, kızmak yerine tekrar gülümsedi.

"İyi sayılırım Claire. Benim için endişelenme lütfen."

"Nasıl endişelenmem? Bana odada anlattıklarını unutmuyorum. Sanmıştım ki aranızda geçeler sadece..."

Elisha fısıldayarak araya girdi. "Aramızda geçenler sana

anlattıklarından fazlası değil Claire." Sözlerini bitirir bitirmez pencereden dışarıya bakmaya devam etti.

"Ama... Dük diyordu ki..."

"Claire artık susar mısın? Elisha'nın öncelikle Margaret ile konuşması gerekiyor." Elisha annesinin adını duyunca endişeyle Penny Willmore'a baktı. "Ona söylemeyi düşünüyorsun değil mi?"

"Elbette söyleyeceğim Elisha... O senin annen, her şeyi bilmeye hakkı var."

"Penny lütfen yapma bunu... Eğer annem duyarsa beni öldürür." Elisha koltuğundan kalkıp karşısındaki kadının yanına oturdu.

"Elisha, burada senin mahvolmuş geleceğin söz konusu. Eğer dük çekip giderse ne hale düşersin hiç haberin var mı?" Genç kız, Penny Willmore'un elini avuçlarına alıp sıktı. "Hata yapıyorsun. Düşündüğün gibi değil Penny. Aramızda bir şey geçmedi... Odama geldikten sonra..."

"Sus Elisha, odanda neler olduğunu duymak istemiyorum."

"Hiçbir şey olmadı. O hemen uyuyakaldı inan bana. Sadece beni öptü..."

"Anne Elisha doğru söylüyor..." Claire de Elisha'dan boşalan yere geçerek annesinin karşısına oturdu.

"Her ne olmuş olursa olsun Elisha... Bu kadarı bile seni rezil etmeye yeter. Konu kapanmıştır." Elisha bir şeyler gevelemeye çalıştı ama Onu ikna etmek için ufacık bir ışık bile göremeyince mecburen arkasına yaslanarak küçük arabanın penceresine başını dayadı. Bazen boşa konuşmanın işleri ne denli karıştırabileceğini görebiliyordu.

Hanı görmek, Elisha'ya evine gelmiş olduğunu hatırlattı. Bir nebze olsa rahatlatıcı bu hisle gevşemişti ki kendisini nelerin beklediğini bildiği için tekrar tanıdık karamsarlığına düştü.

Köprü tamamen açıldıktan sonra dükün arabacısı, büyük

arabayı Sedgwicklerin malikânesine getirmiş ve dük de hiç vakit kaybetmeden yola koyulmuştu. Düktün, ev sahiplerine hana uğrayacağını söylediğini kendi kulaklarıyla işiten Elisha nedense buna pek şaşırmamıştı. Dük adi bir çapkın olabilirdi ama kendi çözümleri doğrultusunda Elisha gibi bir zavallıyı yüzüstü bırakmayacak kadar asil olduğu gerçeği de bakiydi.

Elisha bu düşüncenin kaynağındaki kara mizah yüzünden alayla güldü ancak toprak yolda ilerlerken önüne çıkan taşlara attığı hırslı tekmeler ve asabi tavırları, yüzündeki ifade ile çakışmıyordu. Aslında çok korkuyordu. Gerçekler anlaşıldıktan sonra onu bir daha göremeyeceğini, tekdüze hayatının ondan boşalan yerleri dolduramayacağını bildiği için korkuyordu.

Korkuyordu çünkü onun sıcaklığını bir daha hissedemeyeceğini biliyordu... Lanet olsun ki bunu adı gibi biliyordu...

Sekizinci Bölüm

Willmoreların evi, cenaze sessizliğine bürünmüş gibi kasvetli ve huzursuzdu. Claire ve Elisha, az sonra meydana gelecek felaketi sessizlik içinde beklerken, her ikisi de Elisha'nın akıbeti konusunda iyimser ruh halleri içinde değildiler.

Elisha, hana vardktan sonra annesinin de geldiğini duymuştu. Zaten içgüdüleri bunun için de çok beklemeyeceğini söylüyordu. Annesini tanıyorsa iyi bir fırça yiyeceğini kesindi ama bunun korktuğu gerekçeyle değil de Sedgwicklerin evindeki zoraki misafirlikleri ve habersizce evden çıkışı üzerine olacağını farkındaydı. Asıl meselenin sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu.

"Sence ne konuşuyorlar Eli?" Elisha, varlığını unuttuğu Claire'in tedirgin sesini duyunca pencereden dışarıyı izlemeyi bırakıp arkadaşına döndü.

Bezgin bir şekilde iç geçirirken çok sakin olduğu düşünülebilirdi ama öyle olmadığı titreyen ellerinden belli oluyordu. "Sanırım her şeyi Claire... Olan ve olmayan her şeyi." Penny Willmore'un tek bir detayı bile atlayacağını sanmıyordu.

Claire, bağdaş kurarak oturduğu yatağından hızla kalkıp Elisha'ya yaklaştı. Genç kızın taburesinin yanına, yere çökerek başını onun dizlerine bırakırken, sanki kendi tesellisi olursa o da huzura erecekmiş gibi iyice sokuldu.

"Her zaman yanımdayım Eli. Üzülme sakın..." Elisha'nın titreyen elini tek avucu içi alarak hafifçe sıktı.

"Biliyorum Claire. Tek tesellim de bu..."

Odaya yaklaşan sert ayak sesleri, duygusallaşmaya başlayan konuşmayı bıçak gibi kesti ve iki kız aynı anda ayağa dikildiler. Elisha, gelenin annesi olmasından korkarak endişeyle kapıya bakarken içeri Penny Willmore girdi.

"Elisha benimle gel canım." Elisha birkaç saniyelik duraksamadan sonra, kendisine dik dik bakan Penny Willmore'a doğru yürüdü.

"Sen değil Claire... Sadece Elisha." Claire'in itiraz etmesine izin vermeden arkasına döndü ve geldiği gibi sert adımlarla yoluna devam etti. Penny çok uzaktı. Elisha'yı rahatlatmak bir yana bunu umursuyormuş gibi bile görünmüyordu. Sanki Elisha'nın işlediği günahın bedelini, onu bu şekilde yok sayarak ödetmeye niyetliydi. Oysa Elisha bir günah işlememişti ki bedel ödesin. Bunu herkes öğrenmeliydi.

Oturma odasının düşüncesinde bile, aklında kalan o tanıdık sıcaklıktan eser yoktu. Ayakları zoraki olarak odaya sürüklenirken kalbi ağzında çarpıyormuş gibi hissetti. Penny Willmore'un tokmağa uzanan elini, cehenneme açılan kapının ağzındaymış gibi korkuyla takip etti.

İlk önce annesinin asık suratını gördü. Dökme demirden, büyük sobanın yanında ayakta dikilmiş ve yüzü ifadesizdi. Sonra onu gördü. Burada olduğunu bilmiyordu ya da geleceğinden haberi yoktu, ama onu gördüğüne hiç şaşırmadı. Ne de olsa söz vermişti. Bana güven demişti...

Başını dikleştirerek Penny Willmore'un peşi sıra odaya girdi. Ne annesine ne de düke bakabilecek durumda değildi ama mağrur duruşu, hissettiği korkuyu mükemmelen gizliyordu.

"Nihayet görüşebildik Elisha..." Tanıdık, öfke yüklü ses baskı altında daha etkili ve rahatsız ediciydi. Elisha güçlkle annesine bakarak başını iki yana salladı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki sadece itaat ve sessiz bir yakarıştı ya da ikaz. 'Onun yanında sakın beni küçük düşürme anne!' ikazı...

"Elisha biliyorsun ki... Annenden böyle bir şeyi gizle-

mem mümkün değildi." Elisha bu sefer 'anlıyorum' der gibi başını salladı Penny Willmore'a. Ne söyleyecek sözü ne de konuşacak durumu vardı.

"Majesteleri böyle bir durumda sessiz kalmama imkân olmadığını bilmek zorundasınız." Penny Willmore'un düke yönelttiği sözlerde kırık bir mahcubiyet olsa da baskın şekilde bir yergi hissediliyordu.

"Sizi anlıyorum Bayan Willmore." Dük, bakışlarını Penny Willmore'dan Margaret Clewland'a çevirerek aynı sakın sesiyle konuştu. "Her şeyden önce şunu bilmelisiniz ki, olanlarda kızınızın hiçbir suçu yoktur. Tamamen benim tahrikim ve saflığının kurbanı olmuştur..."

Elisha'nın beklediği centilmenlik bu değildi. Dükün, olduğunu düşündüğü şeyin suçunu üstlenmesinin annesi nazarında Elisha'nın kabahatini hafifletmek için hiçbir önemi olmadığını bilincindeydi. Zira kadının tepki göstermesi de gecikmedi. Fakat Elisha'nın düşündüğünün aksine, öfkesi doğrudan düke yönelikti.

"Bana bunu söylemenize gerek yok. Kızımı kandırdığınız gün gibi ortada..." Annesinin düke hitabındaki aşağılama ve sesindeki tikslenme öyle açıktı ki Elisha kanının donduğunu hissetti. Eğer göze batmayacağını bilse annesini susturmak için bir şey yapabilirdi ama onun yerine sadece dükün yüzüne bakabildi.

Genç adam bu hakaret karşısında tek bir söz söylememiş bile olsa, çenesindeki kıpırtıdan dişlerini sıktağı belli oluyordu. "Onu kirlettiniz. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Sayenizde evlenip bir aile kurma şansı kalmadı. Neden peki? Sırf uçkurunuza hâkim olmadığınız için..."

"Anneeee..."

"Sen karışma Elisha... Seninle sonra konuşacağız." Elisha parladağı gibi susmayı da bildi. Annesinin boş olmayan tehdidi, tanıdık korkularını alevlendirince başını eğdi ve sıcak basan yüzünü kimseye göstermemek için kendi bedenine iyice sindi.

"Suçumu inkâr etmiyorum Bayan Clewland. Sizden önce Elisha ile konuştuğumda, onu mağdur etmeyeceğimi kendisine söylemişim ve sözümün arkasındayım. Her türlü imkânımdan faydalanabileceğini ve onun için ne gerekiyorsa yapılacağını..."

"Siz düpedüz metreslikten bahsediyorsunuz." Elisha annesine bakmadan da kadının sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissetti. Bu ses tonu daha önce duyduklarına hiç benzer miyordu.

"Tam olarak öyle sayılmaz Bayan Clewland. Elisha ve sizlerin bakımını üstleneceğim diyelim..." Bu sefer kızma sırası Elisha'daydı. Bu adamın züppeliği tahammül sınırlarını öylesine zorluyordu ki Elisha annesini tutan iplerin koparkan çıkarttığı sesleri duyduğu gibi, kendisi de ondan aşağı kalmayacak kadar gerilmişti. Sinirle odadakilerin dikkatini çekeceğini bile bile karıncalanan kafasını hırsıyla kaşıdı.

"Sizin bakımınıza ihtiyacımız olduğunu da nereden çıkarttınız? Ne kızım ne ben ne de oğlum... Bize bu anlamda teklif ettiğiniz hiçbir şeye ihtiyaç duymuyoruz." Kadın, Elisha'nın yanına gelerek korumacı bir tavırla kolunu kavradı. Hareketlerinde Elisha'ya karşı hiçbir tehdit olmadığı gibi, desteği gerçek gibi görünüyordu. Genç kız, bu beklenmeyen jest karşısında duygulandı ve gözleri doldu. Göz pınarlarında biriken yaşlarını gizlemeye gerek görmeden bakışlarını düke çevirince göz göze geldiler. Hiç konuşmadan birbirlerini süzerken Margaret Clewland tekrar konuştu.

"Soylu bir erkeğin bu durumda yapması gereken tek bir şey vardır ama bunu sizden istememin bir faydası olur mu bilmiyorum?" Duraksadı ve daha kesin bir sesle konuşmaya devam etti. "Kızım sizin metresiniz olmayacak."

"Ben metreslikten bahsetmiyorum zaten. Onun bakımını üstlenmekten ve..."

"Evet haberim var... Eğer hamile kalmışsa bebekle ilgileneceksiniz değil mi?" Elisha acilen oturmalıydı çünkü bayılmak üzereydi. Hissettiği utanç mı daha ağırdı yoksa annesi-

nin dile getirdiği gerçek tespitlerin tahribatı mı bilemiyordu ama sonuç aynıydı.

"Aynen öyle..." Dükün sesindeki öfke artık netti. Anlamli bir sessizlik olunca Penny Willmore araya girdi. "Dilerseniz oturalım. Uzun bir konuşma olacağı belli... Hem Elisha da pek iyi görünmüyor." Herkes itiraz etmeden en yakınındaki koltuğa oturdu.

Diğer taraftan Elisha gerçeği söylemenin bir yolunu arıyordu. O gece ile ilgili sahip olunan yanlış kanı yüzünden büyük bir hata yapılmak üzereydi. Dükün anlamsız tekliflerle kalbini parçalaması bir yana annesinin de kendisi ve ailesini küçük düşürecek şekilde davranışlar sergilemesi, zaten güç olan durumu daha da zorluyordu.

Eğer konuşursa onu bir daha göremeyeceğini biliyordu ama aksi takdirde yaşanacakların hissettireceği utanca katlanamayacağını da biliyordu. Gerçeği anlatırsa gururu kurtulurdu. Dükün itibarı da öyle ama Elisha ömrü boyunca onusuzluğa katlanmak zorunda kalırdı. Ne kadar ağır bir bedeldi bu. Oysa gururunu kurtarmak için elinde bir şans vardı fakat buna sevinemiyordu bile.

Kafası arızalı bir saat gibi çalışırken odadaki diğer kişilerin onun geleceği üzerine yaptıkları gerginlik yüklü konuşmayı dinlemedi. Tek bir cümle yetebilirdi her şeyi çözümlemek için ama gittikçe zorlaşıyordu itiraf etmek. Belki de ödeyeceği bedel gözünü korkutacak kadar büyümüştü ya da daha fazla âşık olmuştu ona... Onu biraz daha kendisi üzerine düşünmeye zorlamak istiyordu bilinçaltında.

Söylemeliydi ama önce kendisini ikna etmesi gerekiyordu. Annesinin yükselen sesine karşılık, dükün sükûnetini hiç bozmayan sesi çarpışırken, Elisha da kendi içindeki savaşa girişmişti bile.

Neden bunu yapıyordu? Oysa ilk düşüncesi hiç tereddütsüz gerçeği itiraf etmektir ama şimdi korkuyordu. Elisha itiraf et dedi içinden bir ses fakat aynı ses tarafından güçlü bir şekilde engellendi.

"Elisha ile yalnız konuşmak istiyorum." Elisha bir süredir devam eden konuşmayı göz ardı etmiş bile olsa, bu sözleri duyduğu an merakla düke baktı.

Margaret Clewland ayağa fırladı. "Hiç sanmıyorum. Kazımın kafasını karıştırmanıza izin veremem."

Dük oturduğu koltukta biraz kıpırdanıp hafifçe pozisyonunu değiştirdi ama sesi hâlâ düzdü. "İsrar ediyorum." Sessiz otorite, savaştı bir horoz gibi kabaran kadını bastırınca Margaret Clewland yerine oturdu.

"Margaret bence konuşmalarında bir sorun yok."

"Ne diyorsun Elisha?" Elisha dükün, içinde bulunduğu duruma rağmen ismini söyleyişine bir kez daha hayran oldu. Yanaklarına basan kızarıklık muhtemelen yanlış yorumlanıyordu ama bu işine geldi. Masum bir genç kız, bir erkekle yalnız kalmanın düşüncesiyle bile utanmalıydı ama işin gerçeği, genç kız onunla yalnız kaldığında yaşayabileceklerini hayal ettiğinde hiç utanmadığı için utanıyordu.

Toparlanarak annesine baktı fakat annesi taş gibi ifadesizle duvarı izliyordu. Yine de onayını almak için fısıldadı. "Anne... İzin verirsen dük cevapları ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Peki... Ancak şunu söylemeliyim Elisha. Asla ama asla onun ahlaksız teklifini kabul etmene izin veremem. Onu hiçbir şey için de zorlayamam, çünkü bu bizi zor duruma sokmaktan öteye gitmez."

Elisha başıyla annesini onayladıktan sonra ayağa kalktı. Penny Willmore'un annesini de alarak odadan çıkışını izlerken kalbi gümbürdüyordu.

"Otursan iyi olur."

Elisha hiç itiraz etmeden az önce kalktığı koltuğa oturup düke baktı. Genç adam, bacak bacak üstüne atmış sırtını da rahatça geriye yaslamıştı. Öyle rahat ve kendinden emin bir hali vardı ki, kazık yutmuş gibi dimdik duran Elisha öfkelenmişti. Onun bu denli rahat olması haksızlıktı.

"Nihayet yalnız kalabildik Elisha." Elisha bu manidar sözler karşısında istemeden tekrar kızardı.

"Bu konuşmayı yapmaktan en az senin kadar rahatsızım Elisha. Senin için en doğrusu neyse bunun için uğraşıyorum..."

Elisha başını sağ omuzu üzerine kırarak gözlerini kıstı. Bu sözler nedense çok dokunmuştu. Dükün kendince iyi niyetli bir çözüm üretmeye çabaladığından hiç şüphesi yoktu ama yöntemleri çok kötüydü. Öncelikle kadın ruhundan anlamıyordu ya da tanıdığı hiçbir kadın Elisha'ya benzemiyordu. Tabii Elisha'nın gel git ruhunun da hissettiği isyan ve öfke üzerinde büyük emeği vardı ama dükün genel tavrındaki gizli ukalalık rahatsız ediciydi.

Bir diğer konu da, dük ne kadar gizlemeye uğraşırsa uğraşsın asıl mesele Elisha'nın görüntüsü ve simgeledikleri. Ona hak vermiyor değildi. Kim bilir geceyi hiç beğenmediği, hatta çirkin bulduğu erkek kılıklı bir kızın koynunda geçirdiğini düşünmek ne kadar da sarsmıştı onu? Elisha ister istemez gülümsedi. Sadece bu sebeple bile hamile olduğunu söyleyip, şu dakika doğum yapabilirdi.

"Neden gülüyorsun?" Dük, üst üste attığı bacaklarını ayırıp öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Bu hareketiyle, inatçı koyu kumral bukle serbest kalıp alnına düştü. Elisha gözünden kaçmayan bu ayrıntıya müdahale etmek için farkında olmadan öne doğru hareketlendi ama toparlanıp geriye yaslanması çok sürmedi. Muhtemelen bu hareket de dükün gözünden kaçmamıştı.

"Anlaşılan cevap vermek istemiyorsun Elisha?" Elisha kendisine bir soru sorulduğunun bile farkında değildi ki cevap versin.

Dük "Annen teklifimi ahlaksızlık olarak görse de ikimizin durumunda en makul olanı budur. Sen benim metresim olmayacaksın Elisha..." deyince Elisha isyanla 'Buna bile layık değilim çünkü!' dedi içinden ama bunu düşündüğü için kendisine kızması çok sürmedi.

"Ne teklif ettiğinizin farkındayım efendim. Bana ve aileme bakacaksınız ve ben eğer hamileysem bebeğime de bakacaksınız... Sanırım özeti bu."

"Doğru ama eksik... Sen ve seni temsil eden her şeyle ilgileneceğim Elisha. Bir sürü elbisen, mücevherin ve çok güzel bir evin olacak. İstersen seyahatlere çıkabileceksin." Arkasına yaslanarak devam etti. "Sahip olamadığın her şeyi sana vereceğim..."

Bunu söylemek aklından bile geçmemiş olmasına rağmen, vakur bir duruşla düşüncelerini dile getirdi Elisha. "Peki ya itibarım majesteleri?"

Bu beklenmeyen çıkış, dükün yüzündeki her şeyi kontrol altından tuttuğunu söyleyen, kendinden emin ifadeyi kısa süreliğine gölgeledi.

"Senin itibarım benim itibarımdır Elisha. Hiç kimsenin aksini düşünmesine izin vermem. Zaten kimse de buna cesaret edemez... Bunu biraz düşün istersen." Elisha'nın bundan hiç şüphesi yoktu.

Düşünülecek ne vardı ki? Çözüm yolları gittikçe karıştıyordu. Dük sunacağı imkânları artırdıkça Elisha daha fazla soğuyordu. Para, ev ve bütün diğer imkânlar başkası için minnetle karşılanabilirdi ama Elisha sadece aşağılandığını hissediyordu. Teklifi kabul etmeyi başından beri düşünmemişti fakat onun hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmesine de gönlü razı değildi.

Elisha'nın itibarını korumak için her şeyi yapacağını ima ederken bile aslında onu yerin dibine soktuğunun farkında değildi. O gece hiçbir şey olmamıştı ama çok şey de olmuş olabilirdi. Eğer dük sızıp kalmasaydı Elisha'nın onun öpücüklerine karşı koyması mümkün olmaz ve bu konuşmayı hak ettiği şartlarda yapıyor olurlardı. Dolayısıyla durum yine de değişmezdi.

Diğer taraftan dükün himayesine girmenin, onu devamlı göreceği anlamına gelmediğinin de farkındaydı. Hatta onu bir daha görmeyecek olması bile şaşırtıcı değildi. Bir bebek sahibi de olamayacağına göre muhtemelen evinde kız kurusu olarak yaşar ve ölürdü. Ne için peki? Kocaman bir hiç için...

Dükün yanlışlıkla da olsa odasına girmesi cezasız kalmamalıydı. Annesinin deyişiyle, uçkuruna hâkim olamamanın hesabını ödemeliydi fakat Elisha'nın bunu sağlamak için yeterli kozu yoktu.

Gerçi neye sahip olması ya da onu neye ikna etmesi gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. *Evlilik mi?* Muhtemelen harika olurdu ama mümkün değildi. Annesinin de düşündüğü gibi, hiç tanımadıkları çok nüfuslu bir adamın tehditlere pabuç bırakmayacağı ortadaydı. Üstelik dükü evliliğe ikna etmeye çalışmanın da rezil olmaktan başka hiçbir şeye neden olmayacağı gerçeği aşikârdı. Yapılabilecek tek şey vardı. O da bunu ondan tatlılıkla talep etmek.

Elisha bu düşünceyle kaskatı kesildi. Fikirlerinin gittiği yön çok tehlikeliydi ve varlığı yeni yeni meydana çıkan Elisha'nın düşünceleriyle şekillenmişti. Onu tuzağa düşürmek ne kadar adildi ki? Hayır, bu imkânsızdı. Fakat onun hiçbir şey olmamış gibi çekip gitmesine de izin veremezdi. Nişanlı sayılan bir kızın odasına, onu mahvetmek pahasına girmeyi düşünerek bile çok büyük bir suç işlemişti. Bu cezasız kalamazdı. Kalmamalıydı...

Evlilik düşüncesi içini kaynatsa da dükün buna ikna olmayacağını bilincindeydi. Ancak bunu ondan adabına göre talep etmesinde de bir sakınca yoktu. Elisha eğer düşüncelerinde yanılmıyorsa, kirlettiği kızı yüzüstü bırakmış olmanın bile dükün vicdanı üzerinde bir hayli etkili olacağı gerçektir. Gerçeği anlatıp onu rahatlatmaktansa, bu ceza belki de onun için yeterliydi.

Doğrudan, kendisini sabırla bekleyen adamın yüzüne baktı. Yüzünden hiçbir ifade geçmediğinin farkındaydı çünkü taş kesilmişti. Hâlâ susma şansı vardı ya da gerçekleri anlatabilirdi ama her ikisini de yapmak içinden gelmedi, sessizce konuştu.

"Cömert teklifinizin beni gururlandırdığını söyleyemeyeceğim majesteleri... Her şeyden önce, sahip olduğum gururum sizin bana sağladıklarınızla yaşamamı kabul edemez." Titreyen sesi, vermek istediği imajını desteklemese de anlamı açıktı.

Dük elini çenesine dayayarak gözlerini kıstı. Ne düşündüğü kesin olmamakla birlikte, duyduklarından hoşlanmadığı belliydi. "Peki sen ne önerirsin Elisha?"

"Bir şey önerecek durumda değilim ama teklifinizi kabul edemem majesteleri."

"Lafın nereye varmak üzere olduğunun farkındayım Elisha... Bunun seninle bir ilgisi yok. Bilmelisin ki ne seninle ne de bir başkasıyla evlenmeyi düşünmüyorum." Dük yavaşça yaklaşarak, Elisha'nın koltuğunun kolluğuna oturdu. Onu etkilemeye çalışır gibi bir hali vardı.

Kızın üzerine doğru eğilerek kulağına doğru konuştu. "Elindeki fırsatı kaçırmamalısın Elisha... Bence bundan daha iyi bir teklif alamayacağın ortada." Elisha son sözleri duyunca hızla başını çevirip adama baktı. Hızla verdiği solukları sık aralıklarla dükün yüzüne çarparken, konuşamayacak kadar öfkeliydi.

Bu adamdan nefret ediyordu. Aşağılık imalarından ve züppeliğinden tiksiniyordu. Başını tekrar önüne eğip ellerini birbirine kenetledi, eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar sıktı. Diğer taraftan dük, odada dolaşmaya başlamıştı.

Elisha, bir türlü kazanamadığı cesaretinin muazzam bir güçle içine dolduğunu hissedebiliyordu. Çenesini tutmasını engelleyen tek şey, söze nasıl gireceğini bilememesiydi fakat onu da aşması çok sürmedi. Ayağa dikildi ve hırsıyla konuştu.

"Size göre, teklifiniz bana şeref vermeli biliyorum ama ben aksine aşağılandığımı hissediyorum. Ne derseniz deyin, işin boyutunu ya da ne yaşadığımızı sadece biz bilecek olsak da insanların gözünde sizin metresiniz olarak tanınmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bundan sonra akıbetim sizi ilgilendirmeyecek majesteleri..." Kısa bir süre duraksadı. Gözlerine dolan yaşlar gerçektir. Onu bir daha göremeyeceğini ilk defa bu denli somut hissederken doya doya ağlamasını engelleyen tek şey yine gururuydu.

"Benim için yapabileceğiniz tek bir şey var, ancak sizden

bunu isteyemeyeceğim de ortada... Bence yolunuza devam edin majesteleri. Bu herkes için de en doğrusu," dedi ve odayı terk etti.

Elisha, dükün odadan çıkışını bahçede tek başına beklemeye karar vermişti. Sanki yalnız kalma isteği herkes tarafından kabullenilmiş gibi kimse yalancı huzurunu bozmak için uğraşmıyordu. Annesi bile bir sebeple yanına yaklaşmamıştı.

Annesinin bu halleri çok sıra dışıydı. Yaşananlar sonrasında kesin bir dayak garantisi olduğunu düşünmüştü ama şimdi bakınca bundan eskisi kadar emin olamadı. Gerçi dük gidince baş başa kalacaklar ve belki de annesinin gazabı o zaman başlayacaktı. Âşık olduğu adamı bir daha göremeyeceğini bilmek kadar acı verdi bu düşünce.

Uzun süre yağın yağmur yüzünden yumuşayan toprak yolda boğulan ayak seslerini duyunca hafifçe kıpırdandıysa da kimin geldiğine bakmak için başını çevirmedi. Etrafında ders vermek isteyen o kadar çok kişi vardı ki.

Bahçeye çıktığından beri esen hafif meltem, gelenin baharatlı parfümünü burnuna kadar taşıyınca huzursuzluğu iyice arttı. Büyük olasılıkla birazdan her şey bitmiş olacaktı.

"Oturabilir miyim?"

Elisha dükü başını sallayarak onaylarken, yan gözle koyu renkli gölgesinin taş banka oturuşunu izledi.

"Sana teklif ettiğim şey, hayatının kurtulması demek Elisha, biliyorsun değil mi?"

Genç kız dayanamayarak acı acı güldü. "Kurtulması gereken bir hayatım olduğunu da nereden çıkarttınız majesteleri?" Dük de gülünce Elisha ona döndü. Gün gözüyle güzel çehresine bakmak acı vericiydi.

Onu sanki ilk kez görüyormuş gibi izlerken, genç adam

aniden o hareketi yaptı. Ensesine doğru uzanan açık kahverengi saçlarını alnında geriye doğru sıvazladı. Elisha kalbini bıçak kesigi gibi çizen, ince bir zarafetin eseri bu jestin yine içini yaktığını hissetti. Eğer bu adama âşık olduğundan bir saniye için bile şüphe ettiyse, şimdi hiçbir önemi yoktu. Çünkü bunun aşk olduğunu adı gibi biliyordu.

“Seni yüzüüstü bırakmak seçeneklerim arasında hiç olmadı Elisha. Fakat seninle ya da başka birisiyle evlenemem. Bu durumda elimden gelen tek şey teklifimi yinelemek olabilir. Lütfen iyi düşün...”

Elisha başını ilerideki manzaraya çevirerek boğazına yerleşen koca düğümünden kurtulmak için güçlkle yutkundu. Bunun olacağını başından beri bilse de hazırlıklı değildi. Onu bir daha göremeyecek miydi?

“İtibarını düşündüğümün farkında değil misin? Olanlar oldu ve ben düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Lütfen makul ol...”

Elisha öfkeyle adama döndü. Belki yaşanmayan şeyler yüzünden kendisini savunmaya hakkı yoktu ama o bunu bilmiyordu.

“Hâlâ bazı şeyleri anlamıyorsunuz değil mi? Ne olursa olsun, sizin teklif ettiğiniz şekilde yaşamaya katlanamam. Dediğiniz gibi benimle evlenmeye niyetiniz yoksa benim de sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok.” Tekrar önündeki manzaraya döndü fakat öfkeden körelen bakışları sadece kopkoyu bir karanlıktan ötesini göremedi. Dükü inandırmaya çalıştığı gerçeğe inanmak üzereydi. Bu kadar ateşle savunduğu şey bir yalandı ama kendisini engellemek aklının ucundan bile geçmiyordu.

“Son sözün bu mu Elisha?” Elisha içinden geçenleri dile getirmeye cesaret edemedi sessizce bekledi. ‘Gitme, beni bırakma’ demek istiyordu ama henüz kendisini o kadar kaybetmemişti.

Gitmek zorundaysa gitmeliydi. Onun da cezasını verecek bir Tanrı’nın olduğunu bilmemin kırık tesellisiyle adama

baktı. Bezgin ve mutsuzdu ama her şeye rağmen mağrur... “Son sözüm budur...” Yavaşça ayağa kalkarak konuşmanın bittiği mesajını verdi fakat öyle büyük bir güç sarf ediyordu ki o gittikten sonra yığılıp kalacağını farkındaydı.

Dük de yavaşça kalkıp hüznü yüklü ifadesiyle Elisha’yı izledi bir süre. Bu bakış rahatsız edici ve kırıcıydı. Her şey vardı o ela gözlerde... Sevecenlik, acıma, mahcubiyet. Fakat kararlılık da öyle. Kararından dönmeyeceğinin netliği ve kesinlik.

“Dediğin gibi olsun Elisha. Şimdi gidiyorum ama bu sizi unutacağım anlamına gelmiyor.” Ceplerini karıştırıp bir kâğıt uzattığında Elisha hiç düşünmeden kartı aldı. “Bu benin kartım. Adresim burada yazılı. Bana söz ver Elisha. Her ne olursa olsun, en ufak bir sıkıntı da ya da o gece ile ilgili tek başına üstesinden gelemeyeceğin bir şey olursa beni bulmanı istiyorum. Kapım sana daima açık...” Söyleyecek sözleri bitmiş gibi bocalayarak kıza baktı. Sanki bir itiraz bekler gibiydi ama Elisha’nın konuşmaya hali olmadığını farkında değildi.

“Kendine dikkat et... Sana yaşattıklarım için tekrar özür dilerim.” Elisha hiçbir tepki vermediği gibi kılını bile kıpırdatmayınca dük kızın çenesini nazikçe kavrayarak kendisine bakmaya zorladı.

“Bunun aşk olmadığını biliyorsun Elisha... Tecrübesizliğin duygularını yanıltıyor. Hem senin gibi bir kızın benim gibi aşağılık bir herife âşık olması nasıl mümkün olabilir ki?” Elisha her şeye rağmen gülümsedi.

“Ne olursa olsun Elisha, her ne olursa olsun... İsteddiğin her an yanımdayım.”

“Benim istediğim şekilde değil ama... Kocam olarak değil...” Bunu söylediğine inanamıyordu. Dükü evlenmeye mecbur edecek hiçbir şey olmamasına rağmen, sırf istediği için onu buna mecbur bırakabilmeyi diledi. Onunla evlenebilmek için ona yalan söylemek ne kadar da kolaydı. Eğer sevdiği adam evlenme teklifi etseydi itiraz eder miydi? Belki birkaç saat önce olabilirdi ama şimdi değil... Şimdi ne iste-

diğini biliyordu. Elindeki kâğıdı avucu arasında sıkıştırarak sakladı. Onu kaybetmeye gönlü razı değildi.

"Artık gitmem gerekiyor, önümde uzun bir yol var... Benden son kez istediğin bir şey var mı?" *Öp beni ve sonra da evlenelim* demek isterdi fakat alışkın olduğu gibi, söylemeye mecbur olduğu şeyi söyledi.

"Hayır... Yolunuz açık olsun efendim." Garip bir sebeple 'Son kez' sözü korktuğu gibi içini yakmadı. Çünkü neye güvendiğini bilemese de onu tekrar göreceğini hissediyordu. Bunu yüreğinin derinliklerinde hissediyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Kız, mutlulukla parıldayan iri gözleri ve uçları yukarı kıvrık dudaklarıyla öyle sevimli ve tasasızdı ki Connor her zamanki gibi onun yerinde olmayı diledi yine.

En fazla sekiz yaşında olmalıydı. Sanki bu resim için saatlerce poz vermemiş de, süregelen mutluluğunun ışıltısıyla sevdiği kişiye tek bir bakış atmış gibiydi.

Resimde güzel olan sadece model değildi. Bütünüyle, doğanın tüm renklerinin hakkı verilerek vurulan fırça darbeleri müthiş bir ustalık ve zarafetin eseri idi. Bu işlerden anlayan bir arkadaşı tarafından, basit bir sokak satıcısından tesadüfen satın alınan eser, o zamana kadar muhtemelen kıymetinin çok daha altında bir muamele görmüştü. Fakat Connor tek bir bakışla bile ona değer biçebilmişti.

Eşsiz bir Tiziano Vecellio tablosunun yanında sessizce asılı duran resim, çarpıcı Titian renklerine tatlı bir kontrast olacak şekilde ayrıca dikkat çekiyordu. Ressam hakkında eldeki tek bilgi, resmin sağ alt köşesindeki M.C. harfleriydi. Connor resim eline geçtikten sonra M.C. harflerinin sahibini araştırmış ama sonuç alamamıştı. Zaten bir süredir de bunun için uğraşmayı kesmişti.

Tekrar dikkatini kıza yöneltti. Nedense, onun gülen gözlerine bakmak hep bir gülme isteği uyandırdığı için yine gülümsedi. Doğal dalgalarla neredeyse beline kadar inen kızıl kahverengi saçları öyle parlaktı ki, ressamın su götürmez

ustalığının dışında gerçek gibi ışıldıyordu. Belki de mutlu-
luğun resmi böyle bir şeydi. Dev gibi bir atın bacağına, sanki
uysal bir kediye sarılırmış gibi sımsıkı sarılan bir kız ve onun
sevgisini sezmiş gibi koca burnunu kızın ışıltılı saçlarına na-
zikçe dayayan bir at...

Genç adam huzurla arkasına yaslanıp gözlerini yumdu fa-
kat pişman olması çok sürmedi. Beklenti dolu, kırgın baka-
ların rahatsız edici hatırası yine iş başındaydı. York'tan döneli
iki haftayı biraz geçmişti ama Elisha'yı düşünmediği an yok-
tu. Onu bırakıp gittiği için vicdanı çok rahatsızdı ama yine
de kızın beklentilerini karşılayamayacağını bilmenin haklı
mazeretleriyle acınası bir şekilde avunuyordu.

Evlenemezdi... Sorun ne denli büyük olursa olsun evle-
nemezdi. Bunun tamamıyla o kızla ilgisi yoktu. Carla ile ya-
şananlardan sonra evlenmeyeceğine yemin etmişti. Yine de
kızın görüntüsü ve temsil ettiği şeylerin gözünü korkuttuğu-
nu inkâr edemezdi.

Oda kapısının tıklamasıyla sıkıntılı düşünceleri bölün-
dü. "Majesteleri... Headly Kontu Anthony Decker teşrif
ettiler."

"Gerisini ben hallederim Edmund... Connor, eski dos-
tum." Anthony Decker uşağın omzuna dostça dokundu.

"Seni gördüğüme sevindim Tony..." İki arkadaş samimi-
yetle kucaklaştılar.

"İskoçya'da işlerin bir hayli uzadığını duydum ama yine
de seni daha erken bekliyordum."

Connor arkadaşına oturması için bir koltuk gösterdi.
"İskoçya'da halletmem gereken birkaç ekstra işim vardı ama
düşündüğün kadar uzun sürmedi... Çay içer misin?"

"Çay mı?" Anthony Decker gürültülü bir kahkaha patlat-
tı. "Tanrım Connor. Sen çaydan nefret ederdin..."

"Hâlâ nefret ediyorum ama mideme iyi geldiği gerçek."
Gülerek arkadaşına da bir fincan çay ikram edince Anthony
"Daha sert bir şeyin yok mu? Uzun yoldan geldim," diye-

rek arkadaşının beceriksizce yaptığı çay ikramını geri çevirdi.
Öte taraftan gülmek için kendisini zor tutuyormuş gibi
bir hali vardı.

"İçkinin yerini biliyorsun." Connor yerine oturduktan
sonra, soğumaya yüz tutan çayından büyük bir yudum aldı.
Tony'nin dediği kadar vardı. Kesinlikle çaydan nefret edi-
yordu.

"İki haftadır inzivada olduğunu duydum Connor... Ne
yalan söyleyeyim senin gibi hızlı bir çapkından hiç beklen-
meyecek bir hareket. Hatta Cristabell bile senden haber
alamamaktan yakınıyor." Huzurlu bir şekilde çayını yu-
dumlayan arkadaşına doğru eğildi ve sözlerini fısıldayarak
sürdürdü. "Benim bilmediğim bir şeylerin peşinde olabilir
misin?" Connor Antony'nin neyi ima ettiğini bildiği için sa-
dece gülümsemekle yetindi. Fakat metresinin adı geçtiği için
hafiften bir sıkıntı hissetmişti bile. Cristabell'i ihmal ettiği
doğruyd.

"Uzak dur benden. Viskini kulağımın dibinde içmenden
hoşlanmıyorum."

"Hadi ama Connor. Buraya gelene kadar bir şey olduğu-
nu düşünmüyordum ama seni çay içerken görünce emin ol-
dum... Anlat bakalım."

"Senin de söylediğin gibi inzivaya çekildim diyelim
Tony." Dalgın gözlerle arkadaş gelmeden önce incelediği
tabloya bakmaya başladı. Bu haliyle öyle dertli görünüyordu
ki Anthony Decker'ın yüzündeki aptal sırıtiş kayboldu ve ya-
kışıklı esmer yüzü ciddiyete büründü.

"Şakayı kesiyorum... Sorun nedir Connor?"

Connor çayının son yudumunu tek bir seferde kafasına
dikip fincanı sertçe sehpaye bıraktı. Tony'den şimdiye kadar
bir şey saklamamıştı ve şimdi de geleneği bozacak değildi.
"İlk kez bir kadınla ilgili kafam karışık..." Aslında hislerini
böylesine basit bir cümleyle ifade etmek yetersiz ve yanlış bir
yoruma açıktı.

"Bu da ne demek şimdi? Tanrım... Tanrım yoksa yüce Grandoor dükü âşık mı oldu? Bak bu habere içilir." Viskisini bir dikişte bitirip yenisini doldurmak için içki rafına gitti. "Kim bu kadın? Cemiyetten mi?"

Connor alayla güldü. Aslında sert bir içki hiç fena olmazdı ama iki haftadır öyle korkuları vardı ki, ne zaman eli içkiye gitse sabah kendisini bir hizmetçinin odasına bulacağı korkusuyla vazgeçiyordu. Yine aynısını yaptı ve az önce Tony için koyduğu ılık çayı yudumladı.

"Cristabell olmadığı kesin... Yoksa aklıma gelen şey mi?" Tony'nin zayıflayan sesi, Connor'ın duymak istemediği ismi kulaklarına taşıdı. *Carla...*

"Düşündüğün gibi değil. Âşık olduğum yok. Sadece bir kadınla ilgili ne yapacağımı bilmiyorum. Daha doğrusu bir kız..."

Tony, karşısındaki koltuğa oturup merakla yüzüne baktı. "İskoçya dönüşünde ufak bir kaza geçirdim..." diyerek devam etti Connor.

"Ciddi bir şey yoktur umarım."

"Önemli değil ama birkaç günüme mal oldu. Mesele bu değil zaten. Mesele o birkaç günde yaptıklarım. Tanrım aklım neredeydi hiç bilmiyorum..."

Connor Claire'i de içeren detayları atlamadan tüm olanları arkadaşına anlattı. Sarhoş olduğu gece tam olarak ne hissettiğini hatırlamadığı için düşünceleri hakkında bilmediği hiçbir ipucu vermeden Elisha'nın odasına girdiğini ve ertesi sabah da neredeyse çırılçıplak bir vaziyette onun yatağında uyandığından bahsetti.

Tüm bunlar esnasında Tony ağzını açıp tek bir söz bile etmemiş, sadece şüpheci ve bazen de endişeli bakışlarla arkadaşını süzmüştü. Oysa Connor onun kendisiyle dalga geçeceğinden adı gibi emindi.

"Demek teklifini kabul etmedi. Hımm... Aptal ama gururlu." Tony sırtarak ayağa kalktı.

"Aptal olduğu kesin. Gururu ise çok gereksizdi. Biliyor

musun? Yardımlarımı bir iane olarak gördüğünü söyledi... Yine de giderken annesine biraz para verdim ve evlerine uzun süre idare edecekleri kadar yiyecek aldım. Neyse ki bu teklifimi geri çevirmediler."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum... Çekip giderken her şeyi geride bıraktığımı düşünüyordum ama hiç aklımdan çıkmıyor. Tanrım. O kızla evlenmem mümkün değil!" Connor sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Evlenmek mi? O da nereden çıktı?"

"Sanırım en önemli detayı atlamışım... Kız benim hi-mayeme sadece tek bir sıfatla girebilirmiş. O da bir düşes olarak."

"Vay uyanık vay..." Tony keyifle güldü. "Demek tüm derdi buymuş."

Connor da gülümsedi ama sıkıntıyla. Bu, ihtimaller arasına koymadığı bir seçenektir. Elisha'yı tanımıyor olsa da onun bir düşes olma sevdası taşıyabileceğini hiç düşünmemişti ve şimdi de bu düşüncesi değişmedi. Kızın kesinlikle gözü yükseklerde değildi. Hatta bir dükle evlenmenin kendisine sağlayacaklarından haberi yoktu belki de. Nedense onu savunma isteğiyle sakince konuştu.

"Sanmam... Sadece namuslu bir aile kızı. Ona ve ailesine bakacağımı söylediğimde hakarete uğramış gibi davranmasından belliydi bu. Hatta sadece o da değil. Sinir bozucu annesi bile onlara sağlayacaklarımla ilgilenmediğini çok sert bir biçimde ifade etti."

"Bu da bir taktik olabilir."

"Tanrı aşkına sen beni aptal mı sanıyorsun Tony? Kim-senin oyun oynadığı yoktu... Elisha saf bir kız..." Elisha'yı böyle ateşli bir şekilde savununca Tony şüpheyi arkadaşına baktı. Connor bu bakışları çok iyi tanıyordu.

"Acaba bu kız seni fazlaca etkilemiş olabilir mi?" Connor dayanamayarak kısa bir kahkaha attı. Beklenen soru buydu ama seslendirilince öyle komik ve gerçeklikten o kadar uzaktı

ki kahkahasını engelleyememişti. Tony Elisha'yı görmüş olsaydı bu soruyu aklına bile getirmezdii şüphesiz.

"İnan bana Elisha'nın beni etkilemesi mümkün değil. Hatta o kızın herhangi birisini güzelliğiyle büyülemesi söz konusu olamaz Tony. Tanrım... Onu bir görmelisin. O..." Söyleyecek sözler yetersizmiş gibi duraksadı. "O tıpkı oğlan çocuklarına benziyor."

"Bu bir şeyi değıştirmez... Old Red'te oğlan kılığında rol alan Fransız dilberin rezil giysilerinin altındaki hazinelerini unutmam çok zor." Uzun zaman önce düşünmeyi kestii eski metresini hatırlayan kont gülümsedi. "Gömleğinin altında belli olmasın diye bastırılan göğüslerinin serbest kaldıkları ilk anı hatırlıyorum da... Anlayacağın, bir kadını çıplak görmeden onun neye benzediğinden asla emin olamazsın Connor... Olmamalısın da!"

Fransız aktrisi Connor da hatırlıyordu ve o kızıl dilberi çıplak görmeden de neye benzediği tahmin edebiliyordu fakat bu konuda yorum yapmadı.

"Bence sen Elisha'yı görmediğın için böyle söylüyorsun." Rahatça arkasına yaslanarak ellerini birbirine kenetledi. Yüzünde gereksiz bir sırıtış vardı. Aynı zamanda aklından, Elisha'nın çıplak vücudunu hiç de merak etmediği düşüncesi geçti.

"O kadar kötü ha..." Connor başıyla onaylamakla yetindi. "Ve sen odasına girecek başka birini bulamadın." Anthony Decker gürültülü bir kahkaha daha attı.

Connor alınganlık yapmadığı gibi çok da üzerinde durmadı ve içki rafına giderek kendisine bir kadeh brendi doldurdu. Kadehi bir kerede başına dikerek yakıcı sıvıyı uzun süren diyetine inat, hızla tüketti. Bu hissi özlemişti.

"O kıza ulaşmam gerekiyor. Onu yüzüstü bırakmam. Hamile olma ihtimali var..." Bir süredir aklına gelmeyen bu ihtimal, alkolün geçici rehabetini anında yok etti.

"İşte sana bela... Korktuğun başına gelmesin Connor. Seni tüfekli bir ebeveynin önünde zorla kiliseye tıklırken hayal edemiyorum." Bu görüntü onu eğlendirmiş gibi tekrar güldü.

"Ona kartımı verdim. Bir şey olursa haber vereceğini umuyorum ama henüz çok erken." Boş kristal kadehini düşünceli gözlerle inceleyen Connor, aklına başka bir şey gelmiş gibi aniden Tony'ye döndü. "Sence York'a gitmeli miyim?"

Beklenmedik soru Tony'yi şaşırtmamış gibi genç adam sakince konuştu. "Buna gerek olduğunu sanmıyorum Connor. Eğer şimdi gidersen kız birtakım hayallere kapılabilir. Bırak da o ihtiyaç duyarsa seni arasın."

"Bundan bir emin olabilsem. Nedense Elisha ile ilgili hiçbir şeyden emin değilim..." Connor ikinci kadehini doldurup tekrar oturdu.

"O kıyla ilgili seni neyin cezbedtiğini hiç anlamıyorum Connor. Yatakta nasıl olduğunu bile hatırlamadığın ortada."

Connor karşılık verme gereği duymadan gülümsedi ve kadehini kaldırdı. Bu konuda daha fazla konuşmak, hatta düşünmek istemediği öylesine açıktı ki Tony mesajı hemen aldı. O da kadehini kaldırıp gülümsedi. "Çapkınlığına Connor... Umarım son tecrüben ağzının tadını bozmaz ya da bir alışkanlık haline gelmez dostum."

Connor tam ters bir şeyler söyleyecekti ki oda kapısı tıkırdayınca sustu. Gelen uşaktı. "Grandoor Düşesinden bir pusulanız var majesteleri." Pusulanın bulunduğu tepsiyi efendisine uzatan uşak işini tamamlar tamamlamaz saygıyla eğilip dışarı çıktı. Kaçtı da denebilir.

Diğer taraftan Connor, açıp açmamak konusunda karar veremediği, tanıdık Grandoor armalı zarfı çatık kaşları ve karanlık yüzüyle inceliyordu. Öyle öfkeli bir hali vardı ki Tony bile bu durumda çenesini kapatmanın en doğrusu olduğu kanaatiyle arkasına yaslanmış ve Connor'dan çok, kadehiyle ilgiliymiş gibi görünüyordu.

Connor bir süredir bakmaktan başka bir şey yapmadığı zarfı ani bir fikir değışikliği yaşamış gibi hızla açtı ve içindeki armalı kâğıt üzerinde yazan düzgün el yazılı mesajı okumaya başladı.

"Connor,

İskoçya'dan döndükten sonra Grandoor'a uğramadığın için sana bir pusula yazmaktan son derece rahatsız olduğumu bilmelisin. Sen Grandoor Düküsiün ve önceliğinin Grandoor olduğumu sana hatırlatmama gerek yoktur sanırım.

Leydi Albright ve kızını Cumartesi akşam yemeğine davet ettim. Senin de o akşam Grandoor'da olman çok önemli. Beni yüzüstü bırakmayacağından emin olsam da, seni teşvik edeceğimi bildiğim için Leydi Melinda'nın dillere destan güzelliğinin altını çiziyorum. Catherine..."

Connor, mesajı birkaç defa okuduktan sonra sinirle karıştırıp, avucunda sıkıştırdı. Catherine'in hâlâ vazgeçmemiş olması inanılmazdı. Üvey annesine karşı hisleri nefretin ötesinde bir yerde katılaşmışken fikirlerinin değişmesi mümkün değildi. Kadının neye dayanarak onu yüzüstü bırakmayacağına inandığını Tanrı bilirdi.

"Ne diyor?"

Connor Tony'nin varlığını unuttuğu için arkadaşının sorusuna boş gözlerle bakarak karşılık verdi. "Yine canını sıkmış anlaşılan."

"Hâlâ beni soylu birileriyle evlendirebileceğini düşündüğüne inanmıyorum." Genç adam alayla gülüp devam etti. "Bu kadın ya çok hırslı ve inatçı ya da kaçık. İnan bana Tony, ikinci seçeneğin doğruluğuna her geçen gün daha fazla inanıyorum." Elindeki buruşuk kâğıdı Tony'ye uzatıp odada turlamaya başladı.

Tony notu okuduktan sonra gevrek gevrek sırtıttı ama bir şey söylemedi. Catherine'in cesaretine hayran olmamak neredeyse imkânsızdı. Herhalde heybetli Grandoor Dükünü delirtmenin sonuçlarına göğüs gerebilecek tek kişi oydu... İstisnasız tek kişi...

Odayı öfkeyle arşınlayan arkadaşını izledi bir süre. Söyleyecek sözü yoktu, çünkü bu gibi durumlarda işe yaramazdı. Connor'ı uzun zamandan beri tanıdığı düşünülürse patlamak üzere olduğunun farkındaydı ve bildiği bir başka şey

de böyle zamanlarda başında dır dır etmektense, onu yalnız bırakmanın en doğrusu olduğuydu. Genç adam, içindeki sıvıyı dalgalandırarak salladığı kadehini sehpaye bırakıp kalktı. Elleri ceplerinde, boş şömineyi izleyen arkadaşının omzuna dostça dokundu. "Seni yalnız bıraksam iyi olacak. Unutmuş olabilirsin ama evim üç blok ötede. İstedğin zaman görüşürüz."

Connor tek kelime etmeden başıyla Tony'yi onayladı sadece. Yoğun düşüncelerin içinde kaybolduğu çok açıktı. Belki bir plan ya da daha insancıl bir vaziyette bir çıkışın peşindeydi. Anlamak güçtü çünkü Connor farklıydı ve şu anda ne düşündüğünü Tanrı bilirdi.

Tony kendi kendine gülümseyip odadan çıkarken Connor ile ilgili kısa süreli endişelerini de odada bıraktı. Kaygısızlığı ya da Connor'ın sorun çözmedeki başarısını bilmek onun için endişelenmesini engellerken hareketli Londra trafiğine çıkmak için koridoru takip etti.

Diğer taraftan Connor üvey annesini düşünmeyi kesmiş, aklı yine Elisha'ya kaymıştı. Günlerdir defalarca kızın ve kendi durumunu gözden geçirmiş ama sonuç yine aynı noktada sabitlenmişti. Bu beklenmedik bir şey değildi çünkü Connor'ın evliliğe bakışı belliydi. Asıl beklenmeyen Elisha'nın diğer teklife bakışıydı.

Olaylar hiç de umduğu gibi gitmiyordu. Kızın sunulan teklife minnet duyup kabul etmesi gerekiyordu. Oysa kız öyle bir direnç göstermişti ki bunun altında bir bit yeniği çıkması da mümkündü.

Herkesin diline dolandığı gibi bir metreslik teklifi de yoktu ortada. Kızı, neler yaşandığını hatırlamadığı bir gecede olanlar yüzünden zor durumda bırakmıştı ve bu hatayı ortadan kaldırmak için onu himayesine almayı teklif etmişti. Ona bir daha elini sürmek gibi bir düşüncesi ve isteği yoktu. Tanrı aşkına, kendisine bir metres tutmaya niyetli olsa bunu çok daha alımlı bir kadından isteyebilirdi ki zaten hayatında öyle bir kadın vardı.

Belki de en iyisi hiçbir şey yapmamaktı, ama Elisha'nın mağduriyetinden birinci derecede sorumlu olduğu gerçeği elini kolunu bağlamıştı.

Gerçekten de metres olduğunun düşünülmesi bile ölüm kadar kötü müydü bu kız için? Sosyete de çok saygın yerlere sahip olmalarına rağmen birçok kadın, evlilik dışı ilişki yaşamak tabakası kesim için böylesi bir durum sorun değildi ama Elisha gibi sıradan bir kızın kendisini aşağılanmış hissetmesi normaldi.

Yine de bu denli aşırı tepki göstermesi yersizdi. Özellikle, düğün gibi adaleti ile tanınan birisinin himayesinde olmamanı nesi kötü olabilirdi ki? Bu durumda işin içine gurur da giriyordu. Kızın, altın parayı hırsla çalılara fırlattığı anı hatırlayınca gülümsedi. "Fakir olduğuma göre sahip olduğum tek şey gururumdur," derken ne anlatmaya çalıştığı belli oluyordu.

Nasıl böyle bir hata yapabilmişti aklı almıyordu. Hasta ya da sarhoş oluşu kendisini affettirmek için yeterli bir mazeret olamazdı. O geceye dair tek hatırladığı sıcak öpüşmeleri idi ki onun bile hayal ürünü olmadığından emin değildi. Mesele gerçekliği değil de hissettiklerindeydi.

Yarı çıplak uyanmıştı ve kızın yüzündeki utancın gerçek olduğu açıktı. Yaşananları detaylarıyla hatırlamıyor olsa da yaşadıklarından neredeyse şüphesi yoktu. Bakire olduğu su götürmez bir kızı kirletmişti. Bundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu ama kızın tecrübesiz olduğunda adı gibi emindi. Belki de gösterişsiz hali ve cazibesiz tavırlarıydı onu bu düşünceye iten... Elisha'nın kasabanın aranan ve arzulanan güzellerinden biri olmadığı gerçeği, başına gelen talihsiz olayla daha da vahim bir hal almak üzereydi. Peki ama neden? Margaret Clewland'ın da dediği gibi uçkuruna sahip olamadığı için.

Oysa bu konuda şimdiye kadar hiçbir sıkıntı çektiği olmamıştı. Kimi istediye onu yatağa atmış ve karşılıklı çıkar-

ların konuşulduğu mantıklı ama bir o kadar da ateşli ilişkiler yaşamıştı. Son yaşananların hiçbir mantığı olmadığı gibi, ateş çıkartmak bir yana kıvılcım bile çaktıramıyordu.

Kızı yüzüstü bırakması mümkün değildi. Bir şekilde tekli-fini ona kabul ettirecekti ya da bir yol bulacaklardı. Pek ihtimal vermese de Elisha'nın söylediği gibi ölümü tercih etmesine göz yumamazdı. Yine de evlilik fikri çok uzaktı.

Carla gittikten sonra kimseyi sevemeyeceğini düşünmüş ve kimse ile evlenmeyeceğine yemin etmişti. Üvey annesinin, soyunun devam etmesi için uygun bir evlilik yapması gerektiğini söyleyen sesi hep kulaklarındaydı. Tıpkı Carla olmazsa hiç kimse olmayacağını söyleyen kendi sesi gibi...

Uygun evlilik fikrinden uzun zamandan beri nefret ediyordu çünkü Carla ile arasına giren de sevdiği kadının sahip olmadığı asil kanı yüzünden uygun bir aday sıfatı taşıyamamıştı. Üvey annesinin bir sürü entrikayla hayatından çıkarttığı kadın, sırf bir opera sanatçısı olduğu için bir düşes olmaya layık görülmemişti.

Connor bunun bir önemi olmadığını ona söylemeyi çok isterdi fakat o, hiçbir iz bırakmadan gittikten sonra bunu yapma şansı da kalmamıştı. Sonuçsuz kalan aramalar, göçüp giden sevgilisine ulaşmasını sağlamayınca Connor söylemek istediklerini içine atmıştı fakat bir gün dile geleceklerini biliyordu.

Asil bir leydi ile evlenmek... Üvey annesi için mükemmel olan bu düşünce Connor için ne kadar da rahatsız ediciydi. Asla ama asla Catherine'in istediği olmayacaktı. Grandoor soyu, onun istediği gibi asil başka bir kana karışmayacaktı.

Bu düşünceyle, bir süredir kafasını meşgul eden sorununa ışık tutulmuş gibi aydınlandığını fark etti. Öyle ani ve çılgın bir fikirdi ki mantığı üzerinde düşünmek için bile fırsatı olmadı. *Elisha ile evlenmek...* Sadece evlenmek değil. *Elisha ile evlenmek...*

Üvey annesinin çılgına döneceği kesindi çünkü kadının Elisha'yı Carla'dan da kötü bir aday olarak göreceği aşikârdı. Carla ile soylarına karışacak olan eşsiz güzelliğin avantajları

bile Elisha ile mümkün değildi. Carla'nın bir sahne sanatçısı oluşu bazı çevrelerce küçümsenmesine neden olsa da, mü-kemmel sesine beslenen hayranlıkla dolu takdir neticesinde cemiyette belli bir saygınlığı olduğu kesindi. Elisha'nın vasıf-sız ve kötü görüntüsü ile bu asla mümkün değildi.

Kafasından geçenlerin delilik olduğunu bilmesine rağmen uzun zamandan beri hiç böyle canlı hissetmemişti. Evliliğin hayatını değiştirmeyeceğinin farkındaydı. Şimdi ne yaşıyorsa onu yaşamaya devam eder, diğer taraftan da Elisha ve ailesi-nin istediklerini onlara verirdi.

Dışarıdan bakan birini korkutacak kadar hesaplı bir gülümseme yerleşti yüzüne. Bu haberi Elisha'dan ziyade Catherine'e vermek için sabırsızlandığını hissetti. Kurşuni gri elbisesi ve kırpık saçlarıyla, yüce Grandoor'a hanım ola-rak girecek minik Elisha'nın yaratacağı tahribatı düşündü. Catherine büyük bir hata yaptığını anlayacaktı.

Bir hizmetçiden farksız görüntüsü ve şimdi nasılsa aynı o şekilde, fakat Grandoor'un hanımı olma sıfatı farkıyla ailesi-ne girecek olan kız, Connor'ın şimdiye kadar yapamadığını yapacaktı. Bundan adı gibi emindi.

Bir süredir yalnız kaldığı odanın kapısına doğru yürürken yüzündeki gülümseme daha da derinleşti. Çıkmadan önce resimdeki kıza bir kere daha baktı ve hayal olduğunu bile bile, kızın yüzündeki gülümsemenin de kendisinininki gibi arttığına kanaat getirdi...

Elisha ile evlenmek... Nedense şimdi gözüne çok mükem-mel bir fikir gibi geliyordu.

Elisha, birisini unutmak için onu düşünmemeye çalış-manın ne denli saçma bir fikir olduğunu geride kalan bir ay içinde çok iyi anlamıştı. Dükü düşünmemek için saatlerce, hiç durmadan çalışıyor ve yatağa perişan bir şekilde gidiyor-du. Amacı belliydi. Başını yastığa koyduğu gibi uyumak ve onu düşünmemek...

Bazen işe yarıyordu... Evet, onu düşünmeden yorgunluk-tan sızıp kaldığı zamanlar oluyordu ama bu sefer de rüyalar giriyordu işin içine. Durumu pek parlak sayılmazdı. O git-tikten sonraki birkaç gün boyunca geri geleceğine inanmıştı ama bu inancını kaybetmesi annesinin iğnelemeleri ve kendi gerçekçi bakışı sayesinde çok sürmemişti. Çözüm unutmak-tan geçiyordu ama yöntemi hatalıydı.

Birisini unutmak için onu yeterince düşünmek ve son-ra da zihninde tüketmek gerekirdi ancak bunun fazlasıyla farkında olan Elisha, onu tüketme fikrine dayanamıyordu. Çelişkileri baş döndürücüydü. Acı çekmek, üstelik aşk acısı çekmek onun gibi gamsız bir kız için öyle sıra dışıydı ki to-parlanmak için kendisini tokatladığı, hatta bazı geceler soğuk göle girdiği de oluyordu. Yine de yazın kendisini iyiden iyiye hissettirdiği bu zamanlarda göle girmemenin ne derece adil bir ceza olduğu tartışılırdı.

İşte yine aklıdaydı. Soğuk ela gözlerin bir tek düşünce-lerde sıcak, hatta alevli baktıklarını bilmek acı verdi ama elde sadece hayalleri varsa, bazen onları zenginleştirmek aşkının gücüne ve umudunun zayıflığına bağlı olabiliyordu. Ona deli gibi âşık ama ona sahip olmak konusunda umutsuzdu... Zihninde onu tüketmek zordu. Üstelik bunu istediğinden de emin değildi.

Genç kız bir süredir sessizlikle oturduğu dere kenarındaki müzmin mekânından usulca kalktı ve eve doğru kıvrılan dar patika yola saptı. Gözlerini, bileklerine dolanan gri eteğinden öteye çevirmediği gibi bunu bir alışkanlık haline getirdiğinin farkında değildi. Bir suç işlemiş gibi sürekli yere bakıyordu ve herkesin buna inanıyor olması kendi inancını da körük-lüyordu.

Suçluydu ama annesinin ya da diğerlerinin düşündüğü sebepten değil. Sonuçta suçluydu... Bu yüzden Claire dışın-da kimseye o gece dük ile aralarında hiçbir şey geçmediğini açıklamamıştı bile. Bir sebepten suçluydu ve herkesin ken-dince bildiği doğrular, ödeyeceği bedelin terazisini kıpırdat-mıyordu bile.

Kıvrımlı yol, evin bakımsız silüetini gören açıklığa erişene kadar hiç durmadı. O noktada her zaman yaptığı gibi bakışlarını ileriye diktiğinde ilk hissettiği şoktu. Evin hemen önündeki dev gibi siyah araba. Tanıdık sarı-siyah aslan arması bile çok netti. Yüreği ağzında ve biraz da istemsizce eve doğru koşmaya başladı. Gelmiş miydi yoksa?

Genç kızın coşkun adımlarını bıçak gibi kesen düşünce bir ay öncesinin anılarıydı. Bu arabayı o zaman da yakınlarında görmüştü. Çuvallar dolusu erzakla gelmişti. Bir teselli hediyesi ya da bir af dileme ama ne kadar da acı vericiydi. Daha temkinli adımlarla eve yürürken başını dikleştirdi. Annesi her ne derse desin aynı ianeyi tekrar kabul etmesine izin veremezdi.

Koca arabanın yanından geçerken içine bakmadı ve doğruca bahçeye girdi. Aralık sokak kapısını hışımla itmeye yeltenmişti ki kapı birden geriledi ve içerideki loşluğu karanlığa çeviren bir gölge belirdi. Elisha elini kuş gibi çırpanan kalbine götürerek küçük bir çılgılık attığı sırada bile, hayallerine karışan mükemmelliğin alışıldığı gibi hayal olmadığını bilincindeydi.

O buradaydı... Tanrıya şükürler olsun ki buradaydı. Sebebi her ne olursa olsun.

Onuncu Bölüm

Elisha uzunca bir süre hiçbir şey söyleyemeden baktı. Onu görebileceğine dair ufacık umudunun kalmadığı bir anda karşındaydı ve her ne sebeple olursa olsun onu burada görmek inanılmazdı.

"Merhaba Elisha" Genç kız adını tekrar onun ağzından duyduğuna inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini büyüttü. Fakat sonra toparlanıp sakince konuşabildi. "Hoş geldiniz..."

"Nasılsın?" Elisha bunun normal bir hatır sormadan daha öte olduğunu, dükün bakışlarını takip edince anladı. Bol elbisesinin karın bölgesine kısa bir süreliğine dikilen gözlerin söyledikleri, içinde yeşillenen minicik bir ümit filizini soldurunca kendisi de solmuş gibi boynunu büktü. İstemsizce, geride kalan bir ay içinde daha da küçülen gövdesini büzdü.

"İyiyim, teşekkür ederim. Şey... Çıkıyor muydunuz?"

"Hayır, seni bekliyordum. Konuşmamız gerekiyor." Dük kendi evindeymiş gibi Elisha'ya bahçedeki ahşap sandalyeye oturması için bir hareket yapınca genç kız itiraz etmeden sert oturağın ucuna ilişti. Tıpkı utandığı ya da fırça yiyeceği zamanlarda yapmayı alışkanlık haline getirdiği gibi, ellerini muntazam bir şekilde dizlerinin üzerine koyup, ayaklarını sandalyenin altında doğru sokarak yerinde hafifçe sallandı.

Dük de yanındaki sandalyelerden birine oturmadan önce annesi bahçeye çıktı. İlginç ama kadının yüzünde son derece hoşnut bir ifade vardı. Oysa Elisha annesinin dükten nefret

ettiğini sanıyordu. Onun yokluğunda bundan fazlasıyla haberdar olmuştu. Diğer taraftan Mathew bakımsız bahçenin, bir zamanlar rengârenk çiçekler veren gül ağacı kümesinin yanında hoşnutsuz bir biçimde misafiri süzüyordu.

Bir ay önce olanlar titizlikle Mathew'dan saklanmaya çalışılmış olsa da Elisha onun her şeyden haberi olduğunu çok iyi biliyordu. Belki konuşulanlara kulak misafiri olmuştu, emin değildi fakat kardeşindeki belirgin değişikliğin başka bir açıklaması olamazdı. Mathew sanki evin erkeği gibi davranıp Elisha'nın eve giriş saatlerine karışmaktan, kimlerle gezip tozduğuna kadar her şeyi sorguluyordu. Devam eden kasaba şenliklerinin köyle kadar uzanan curcunasını bile onun için yeterince ilgi çekici olmaktan uzaktı sanki.

"Elisha majestelerinin bize söylemek istediği şeyler var..." Genç kız annesinin sesini duyunca gözlerini Mathew'dan çekip tedirgin bir şekilde kadına baktı. Ters bir şey söylemesini engelleyen tek şey annesinin yüzündeki, unutulmaya yüz tutmuş huzurlu ifadeydi. Şaşkınlığını bir kenara bırakarak kadına hafifçe gülümsedi ve tekrar düke baktı.

"Buyurun, sizi dinliyorum."

Dük rahatsızca yerinde kıpırdanıp, sert arkalıklı tahta sandalyeye iyice yaslandı. Gerginliği Elisha'nın etki alanına kadar geliyordu.

"Çok uzatmayacağım Elisha. Sana yaptığım ilk teklifi kabul etmeyeceğiniz ortada. Zaten o teklifi yinelemek için burada değilim." Bir süre, sanki Elisha'nın tepkisini alabilmek ister gibi duraksadı. Eğer Elisha hislerini mükemmelen gizlemiyor olsaydı, kalbinin heyecandan durmak üzere olduğunu anlayabilirdi de.

Genç adam hafifçe Elisha'nın üzerine doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Bir bebek beklemiyorsun, değil mi Elisha?" Elisha bebek beklemenin insan vücuduna neler yaptığını hiç bilmesede de sorunun cevabının olumlu olmasına imkân görmediğinden, kendinden emin bir sakinlikle başını hayır anlamında salladı. Fakat yüzüne basan sıcaklığın farkındaydı.

Dük, Elisha'dan aldığı yanıtla birlikte sanki rahatlamış gibi arkasına yaslanıp ellerini birbirine kenetledi. Dar gri pantolonunun sardığı uzun bacaklarını uzatıp birbirinin üzerine atmıştı. Hareketlerindeki rahatlık ve cüret öyle netti ki Elisha ister istemez huzursuz oldu. Adamın bu mahrem alanda bile böylesine üstte ve baskın olması haksızlıktı.

"Ben bir karar aldım Elisha ve bu kararımdan annene bahsettim." Elisha merakla adamın yüzüne baktı. Ne diyeceğini öyle çok merak etmişti ki tavırlarındaki ukalalığın üzerinde durmadı bile. Metreslik teklifini yinelemeyeceğini kendisi söylemişti. Bir de annesinin yüzündeki sersem sırıtış vardı ki bu aklına imkânsız bir şeyi getiriyordu. Hayır, düşüncelelerinde bile buna cesareti yoktu.

"Nedir kararınız?" dedi titreyen sesiyle. O geldiğinden beri ilk kez kendine güveni ve serinliğinden taviz verdiğinin farkındaydı. Dük de bunu fark etmiş gibi gülümsedi ve ayağa kalkıp Elisha'nın karşısına dikildi. Genç kız, buz gibi ellerinin onun sıcak avuçları arasında kaybolduklarını hissediyordu fakat bakışları kendisine tepeden bakan sarı gözlerdeydi.

"Sanırım sen en başından beri haklıydın çocuk. Yaşanarlardan sonra şerefli bir adamının yağacağı şey, ne seni yüzüstü bırakmak ne de aşağılayacak bir teklifte bulunmak olmalıydı. İşte bu yüzden... Hem kendi vicdanım, hem de senin adın için. Karım olma şerefini bana verir misin Elisha Clewland?"

Bir an için duyduklarının doğruluğuna inanamadı. Bunu için için öyle çok istemişti ki şu anda muhakkak hayal görüyor olmalıydı. Fakat en çılgın hayallerinde bile bu denli ileri gidememişti ki... Gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla adama bakmaya devam etti. Gerçeklikte olduğunu anlamasını sağlayan tek kanıt, ellerini hapseden güçlü ellerdi. Bunu yeni fark etmiş gibi ellerine baktı. Minik ellerini sıcak esaretten çekip çıkardı ve yavaşça ayağa kalktı. Şimdi birbirlerine çok yakındalardı ama Elisha'nın onun yüzünü görmek gibi bir şansı yoktu.

Biraz ilerdeki annesi ve kardeşine bakarken düşündükleri onlar değildi. Görmeden bakmıştı... Her şey gibi onlar da silikti. Hafifçe yerinde kıpırdanıp ondan uzaklaştı. Adımları uzağa, diğerlerinin olmadığı bir noktaya yöneldi. Arkasına bakmadan evin diğer tarafına, ahıra doğru yürürken, annesinin öfkeli homurtusunu ve yaklaşan ayak seslerini işitti fakat umursamadan yürüdü.

“Bu sabah Greta’yı sağlamayı unuttum... Eğer ihmal edersem zavallılık sancılanabilir,” diye seslendi son kez ve yoluna devam etti.

Karanlık, kötü kokulu küçük ahıra girer girmez yaşlı ineğin yanına ilişti. Unuttuğu sabah sağıcı işini yapmanın zamanı değildi ama yapacak başka bir şeyi yoktu. Hatta düşünecek inanılmaz bir evlilik teklifi de yoktu. Entrikayla kazanılan bir evlilik teklifi...

Elini ineğin sarkık memesine atıp sertçe çekti. Tavırlarındaki anormallik zavallı hayvanın huzurunu kaçırmış gibi yerinde kıpırdandığında da Elisha ne yaptığını fark edememişti. Az önce aldığı teklif yüzünden şaşkındı ve hâlâ gerçekliği konusunda emin değildi.

Emin olduğu tek şey onu kandırdığıydı. Ona gerçekleri anlatmayarak başlı başına yalan söylemişti. Fakat işlerin bu noktaya geleceğinden haberi yoktu ki... Sadece vicdanını sızlatmak istemişti ve belki de uykusuz birkaç gece geçirmesini. Evet, onunla olmak istiyordu ama hileyle değil. Eğer onu hakkıyla elde edebileceği bir şans olsaydı, ufacık bir şans olsaydı gözünü kırpmazdı ama şimdi olanlar asıl kendi vicdanını sızlatıyordu.

Elisha bir süredir boşa akıttığı kıymetli süte bomboş gözlerle baktı. Gerçekten de sersem gibi davranıyordu. Minik taburede diklenerek başını tavana doğru kaldırdı. Onu zorlamış sayılmazdı... Onu hiçbir şey yapmaya mecbur bırakmamıştı. O güçlüydü ve Elisha gibi sıradan bir kız, sırf istiyorsa diye ona istediğini yaptıramazdı. Belli ki bu teklif onun için

de bir mecburiyet değildi... Belki de o da böyle olmasını istiyordu. Belki de Elisha'ı içini bu şekilde rahatlatıyordu.

Genç kız bu uçuk düşünceyle birdenbire gülümsedi ve taburenin yanındaki boş süt kovağını ineğin altına yerleştirdi. İşini bitirdikten sonra ona ne diyeceğine karar verebilirdi, daha önce değil. Bu sefer ne yaptığını bilerek ineğin memesine uzandı ve alışkın olduğu teknikle hızla işini görmeye başladı. Sanki Greta da değişikliği fark etmiş gibi boğazından kısık bir ses çıkardı.

Dakikalar içinde işini bitirdiğinde ağrıyan boynunu sıvazlayıp bir elini de zayıf hayvanın siyah karnına yerleştirdi. Birkaç ay önce eşi Ormond'ı ve arkasından da kıymetli yavrusunu kaybeden Greta'yı nazikçe okşadı. Kısa bir süre sonra başına neler geleceğini bilmek onu üzüyordu. Artık neredeyse hiç süt vermez olmuştu ve annesi bıçakları bilemeye başlamıştı bile.

başlamıştı bile.
"Zavallı Greta... Ormond'ı özlediğini biliyorum sıkı şey. Yalnız olmak zor değil mi? Hele de geçirdiğiniz onca ateşli geceden sonra..." Elisha dayanamayarak minik bir kahkaha attı. Bir genç kız olarak cinsel birliktelik hakkında bilgiyi zifaf öncesi annesinden alması gerekiyordu belki ama o son derece vahşi bir şekilde, Greta ve Ormond'ın aceleye gelen deneyimlerinden öğrenmişti. İlk gördüğündeki korku ve şokunu hatırlayınca ikinci kez güldü. Aslında bu durum şaşırtıcı sayılmazdı çünkü Claire de aynı şeyi handaki atları izlerken kazara öğrenmişti. Köy şartlarında bu çok olasıydı.

“Seni öldürüyor sanmıştım da ikinizi ayırmak için araya sopayla girmiştim... Tanrım Greta ben şimdi ne yapacağım? Ona ne diyeceğim? Hayır diyemem. Evet desem o da ayrı dert. Hıh, ne dersin?” Merakla beklenen cevap uzun bir möleme olunca genç kız hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü. Gerçekten de şu zavallı hayvandan medet umması inanılmazdı. “Tabii ya, başka ne demeni bekliyordum ki?”

"Bence bu kararı ya tek başına vermen daha akıllıca olur."

Ya da bırak, ben seni ikna edeyim..." Elisha korkuyla yerinde sıçradı ve yarısı süt dolu kovayı samanla kaplı yere devirdi. Dükün habersiz varlığı mı yoksa yerde yatan servet mi daha önemliydi bilmesede kaybettikleri süt için dükle evlenmesi şart olduğunun bilincindeydi. Aksi takdirde onu Margaret Clewland'ın elinden hiçbir güç kurtaramazdı. Evet, artık bir mazereti de olduğuna göre sevdiği adamla evlenmesine bir mani yoktu.

"Orada olduğunuzdan haberim yoktu," dedi manasız bir şekilde.

"Farkındayım Elisha. Her neyse... Sevgili Greta'nın ilginden son derece memnun olduğuna eminim. Şimdi söyle bana... Benimle evlenecek misin?" Elisha bu teklifi ikiletmek istemezdi ama durumu normal sayılmazdı. Doğal olarak adam daha konuşmadan Elisha tenekeden yüzükleri ve rahibi hazırlamış olurdu. Fakat şimdi kabul edemezdi. Bu hiç etik olmamakla birlikte yanlıştı da... Hayır, onunla evlenemezdi.

"Evet... Sizinle evleneceğim."

Her şey çok hızlı gelişti. Mantığının zayıf direnci kalbinin güçlü vuruşlarıyla kırılmıştı sanki. En başından beri istediği buydu. Bunda kötülük yoktu... Belki ufacık bir yalan vardı ama Elisha bu kadar âşıkken bunu kim takardı ki? O ana kadar mutlulukla gülümsediğinin farkında bile değildi. Dükün ne düşündüğü belli olmayan ifadesi bile rahatsız etmedi onu. Kolay olmuştu...

"Bir an önce hazırlıklara başlamalıyız. Bu hafta içinde her şeyi halletmek istiyorum. Senin için sorun yok değil mi?" Elisha başıyla onaylayınca devam etti. "Tüm izinleri alıp, prosedürleri yerine getirmem en fazla birkaç gün sürer. Bu zaman zarfında sen de kendi hazırlıklarını tamamlarsın."

Elisha tekrar başıyla onaylarken artık gülmüyordu ama içi sevinçten tepe taklak olmuştu. Mutluluktan uçuyordu.

"Ablamı götürecek misin?" Mathew'nun sesini duyana kadar da bir buluttan diğerine seke seke atlıyordu. Fakat si-

tem dolu sözlerle kendine geldi. Daha cevap vermek için dudaklarını aralama şansı olmadan derinden gelen o etkileyici sesi tekrar duydu.

"Evet, benimle gelmesi gerekiyor."

"Peki ama neden?"

"Çünkü biz evlenmeye karar verdik. Biliyorsun ki evli çiftler birlikte..."

"Evli çiftlerin birlikte yaşadıklarını biliyorum. Sorduğum o değil. Neden ablamla evlenmek istiyorsun?"

Elisha telaşla araya girdi. "Mathew bir tanem yapma böyle... Bir yere gittiğim yok, istediğim zaman seni görmeye gelirim, tabii sen de beni..." Onay almak ister gibi dükün yüzüne bakıp, genç adam başını evet anlamında sallayınca tekrar kardeşine döndü.

"Değişen bir şey olmayacak Matt..." Konuşurken kardeşine doğru yaklaşıp elini sevecenlikle ona uzattı. Mathew'nun soğuk tavırları içini parçalasa da bunu anlamasını sağlamak zorunda olduğunu biliyordu. Kolları arasına aldığı çocuğun kendisinininkiyle aynı renkteki saçlarının arasına gürültülü bir öpücük kondurup iyice sıktı. "Beni anlıyorsun değil mi?"

"Sanırım ona âşıkısın Eli... Bunun için sana kızamam çünkü ben de senin gibi aptal bir genç kız olsaydım aynı şeyi yapardım. O çok yakışıklı. Üstelik atları da şahane." Elisha dayanamayarak güldü ve onu daha çok sıktı.

"Seni çıkarıcı velet... Bu durumda senin onayını almış oluyorum değil mi?" Mathew Elisha'nın kollarından kurtulup karışan saçlarını havalı bir şekle sokup dükün karşısına dikildi. Elisha'ya cevap vermeye bile tenezzül etmeyen kendinden emin haliyle öyle sevimliydi ki genç kız yüksek sesle güldü.

"Seninle erkek erkeğe konuşmak zorundayız..."

"Matheew..." Elisha dehşet içinde araya girince, dük eğlendiğini belli eden ifadesiyle kıza bakıp sorun olmadığını anlatan minik bir jest yaptı.

"Haklısın Mathew... Anladığım kadarıyla ailenin erkeği

sensin ve bu durumda sana Elisha'yı mutlu edeceğimin garantisini vermek zorundayım."

"Kesinlikle öyle... Benim tek bir şartım olacak." Mathew boyundan büyük bir ciddiyetle küçük ahır turlamaya başladı. Öne sunacağı şartın çok değerli olduğu her halinden belli oluyordu.

"Yerine getirebileceğim bir şeydir umarım Mathew. Söyle bakalım..." Dükün yüzündeki samimi ifade Elisha'nın rahatlamasını sağlıyordu, ancak sağı solu belli olmayan Mathew'nun şartını duymadan rahatlamaması gerektiğini en iyi bilenlerdendi.

"Ablamı götürebilirsin fakat istediği zaman bizi görmesi için ona izin vereceksin, bu bir... Aynı şekilde onu görmek istersem beni ve annemi alması için bir araba göndereceksin, bu iki..."

"Tek bir şartın var sanıyordum," dedi dük gülerek.

"Bunlar şart değil, sadece hatırlatma." Bu sefer Elisha da dayanamayarak güldü.

"Başka bir hatırlatman yoksa asıl şartını duyabilir miyim? Sıkı pazarlıkçı tavrın beni endişelendiriyor." Dük, hiç de endişeli olmayan bir şekilde kollarını birbirine kavuşturup gülen gözlerle çocuğa bakmaya devam etti.

"Başka hatırlatmam yok. Şartıma gelince..." Devam etmeden önce arkasında kalan Elisha'ya döndü. "Eli, bundan sonrasını erkek erkeğe konuşmamız gerek. Bence sen annemin yanına git."

Elisha gülmekle sinirlenmek arasında kalıp işaretparmağını göğsüne dayadı. "Benim mi gitmem gerekiyor? Mathew, bence bundan sonrası komik olmaktan çıkıyor hayatım. Şimdi hep beraber annemin yanına gidiyor ve haberi ona veriyoruz." Elisha daha fazlasını söyleyemeden dük konuştu.

"Bence Mathew haklı. Erkek erkeğe bir konuşma yapmak iyi fikir Elisha..." Genç kız şaşkınlıkla ağzını açıp kapattı. Tıpkı bir balık gibi görüldüğünün farkındaydı ama şu anda kendini bir balıktan daha akıllı gördüğü de söylenemezdi.

Resmen aptala dönmüştü. Yine de mesajı aldı ve birkaç kez tereddütte yerinde kıpırdadıktan sonra dışarı çıktı. Tabii annesinin yanına değil, kapının diğer tarafına. Mathew'nun sadece erkekler tarafından duyulması uygun görülen şartının ne olduğunu haliyle en çok merak eden kendisiydi.

Kulağını açık kapıya doğru uzatarak, içeriden görünmeyecek kadar girişe yakın durdu. Duvara dayalı küreği çarpıp düşürme ihtimaline karşılık eline aldı ve kulak kesti.

"Ablan gittiğine göre seni dinliyorum Mathew." Elisha daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaşıncaya Mathew'nun ince sesi ilişti kulağına.

"Şartım şu... Yaşım küçük olabilir ama evli çiftlerin yalnız kaldıklarında neler yaptığını biliyorum." Elisha boğulur gibi bir ses çıkartınca elini ağzına tıkayıp nefesini bile kesti. Bundan sonrasını duymak istediğinden emin değildi fakat yerinden kıpırdamak aklına bile gelmedi.

"Ablamdan uzak durmanı istiyorum... Geceleri ayrı yataklarda yatmanızı ve ona dokunmamamı istiyorum." Elisha öyle şaşırması ve utanmıştı ki çıkıp kardeşinin çenesini kapatmak için bile ortalarda görünmek istemiyordu. Öte yandan dükün tepkisini de merak etmiyor değildi.

"Hımmmm... Peki ya kabul etmezsem." Genç kız yanaklarına basan sıcaklığı soğuk avucunu yüzüne bastırarak gidermeye çalıştı, ancak dükün sözlerinin etkisi kolay kolay yok olacak gibi değildi.

"O zaman bu evlilik olmaz... Fakat gönlüm sizi ayırmaya razı gelmiyor. Bu nedenle, Eli'nin yanında yatmanı engelleyecek bir şey söyleyerek istediğim sözü alır, sonra da içim rahat bir şekilde evlenmenize izin veririm." Ne Elisha'nın bu çokbilmişlik dolu sözlerin anlamını kavramasına, ne de dükün bir cevap vermesine fırsat kalmadan Mathew bombayı patlattı.

"Eğer ablamla aynı yatakta yatarsan sen de tıpkı onun gibi bitlenirsin. Hatta çocuklarınız bile bitli doğar..." Elisha gerisini dinlemeden, kendisini kaybetmiş gibi elinde tuttuğu

küreği başının üzerinde kaldırdı ve korkunç bir çığlıkla ah-
rın içine daldı. Daha sonra olanlar ise hafızasının kuytu bir
köşesinde, bir daha çıkmamak üzere saklı kaldı.

Elisha için evlilik teklifinden sonra geçen on gün, çok ha-
reketli olmasa da bir hayli karmaşıktı. Müstakbel kocası her
şeyi halledeceğini, onun hiçbir şeyi düşünmemesi gerektiği-
ni söylediği için fiziksel bir zorluk yaşamış sayılmazdı. Zaten
karmaşayı yaratan da tembellikle geçirdiği bu süre zarfında
düşünmek için çok fazla zamanın olmasıydı.

Birkaç defa vazgeçmeyi düşünmüştü. Gerçekleri anlatıp
içini rahatlatmayı isteyen tarafını dinlemeye karar vermişti,
fakat bunu yapacak gücü olmadığı gibi, aşkının şiddetine kar-
şı gelmenin de anlamı yoktu.

Düşünceleri genellikle mükemmel gelecekleri üzeriney-
di. Belki hemen değil ama içinde böylesine bir coşku varken
kısa süre içinde onun da gönlünü kazanacağından emindi.
Böyle düşündüğü zamanlarda görüntüsünün dezavantajları
bile önemsiz kalıyordu.

Onu en çok heyecanlandıran gelinliğinin hayaliydi. An-
nesi kasabanın terzisine gitmenin uygun olacağı fikrindeydi
ve düke de bunu teklif etmişti ama adam hiçbir şeyi düşün-
melerine gerek olmadığını, lazım gelen her şeyle bizzat ilgi-
leneceğini üzerine basa basa söylemişti.

Söylediğine göre bugün gelmesi gerekiyordu. Londra
-York arası iki günlük yolculuk süresini hesaba katınca fazla
bile ayrı kalmış sayılırlardı. Gerçi onun kendisi kadar, hat-
ta hiç heyecanlanmadığını biliyordu ama bunun için üzüle-
meyecek kadar farkındaydı yaptığı sahtekârlığın. İşte yine
oluyordu. Vicdanı ve ahlâkı yaptığının yanlış olduğunu söy-
lüyordu... Yalanının bedelini ödemek zorunda kalacağını
söylüyordu.

En kötü ihtimalle ilk gece, deneyimsizliğinin kurba-

nı olabilirdi. Kocasını yalan söylediğini anlayabilir ve onu
sahtekârlıkla suçlayabilirdi. Ama bu konuda da bir fikri vardı.
Nasıl yapacağından emin olmasa da deneyimsizliğini gizle-
mek için yardım almaya karar vermişti. Bu iş için aklına ge-
len tek isim sırdaşı Claire'di.

Onun da deneyimli olmadığını bilecek kadar yakından ta-
nıyordu arkadaşını, ancak uzun süredir devam eden bir iliş-
kisi vardı ve Peter'la o iş dışında bir hayli yakınlaştıklarından
haberdardı. Peter'ın nelerden hoşlandığını, en çok neresine
dokunduğunda kendini kaybetmenin eşiğine geldiğini tec-
rübesiyle paralel olarak bilen Claire için bu görev çok kolay
sayılmasa da Elisha'nın yardım alacağı başka kimsesi olmadı-
ğına göre, kısıtlı imkânlar dahilinde bu iş için biçilmiş kaftan
sayılırdı.

Bir süredir görüşmeyen iki kız, o gün Elisha'nın dere ke-
narında mesken tuttuğu yerinde buluşmaya karar vermişler-
di. Elisha burayı çok sevdiği için Claire gelmeden bir hayli
önce onu beklemenin uygun olacağını düşünmüştü. İyiden
iyiye ısınan hava, mis gibi kokan çiçekler ve sürekli atışmış
gibi cıvıldaayan kuşların huzurunda olmak, ihtiyaç duyduğu
maneviyatı sağlıyor denebilirdi. Buna şu aralar gizliden giz-
liye ihtiyacı vardı.

Bonesini çıkartıp başını sırtını verdiği ağaca yaslarken
parmaklarını hafif rüzgârla havalanan kısa saçlarının arasına
geçirip gülümsedi. Bu kadar hızlı uzamaları inanılmazdı. İlk
kesildiği zaman sadece iki parmak kadarken, şimdi saçları al-
nında kısa bir perçem olacak şekilde uzanıyordu. Şu haliyle
evlenmek üzere olan bir kadından çok, küçük bir çocuğa ben-
zediğinin farkındaydı ve bunun için endişelenmiyor değildi.
Eğer gelinliğinin içinde de bir çocuk gibi görünürse, rahibin
töreni yapmama gibi bir tercihi olabilirdi. Bu düşünceyle ür-
perdi. Onunla evlenmek için kişiliğinden bile bir sürü ödün
vermişken, ondan ayrılmanın düşüncesi korkutucuydu.

Çocuk değildi... Çocuk gibi hissetmeyi keseli çok olmuş-
tu. 'Dilerim dekoltesi olan bir gelinlik seçer,' dedi içinden.

Çünkü çocuk olmadığını onun da anlamasını istiyorsa, ince vücudunda ancak çıplakken dikkat çeken diri göğüslerinin faydasını görebilirdi. *Onun karşısında çıplak olmak...* Yüzüne basan ateşi söndürmek ister gibi ellerini yanaklarına bastırarak men gereğinden fazla yükselen sesini duyunca gülümseyerek el salladı. "Çok bekletmedim ya?"

"Hayır, ben de kafa dinliyordum." Claire üzerine kusursuz bir biçimde oturan uçuk mavi elbisesinin eteklerini özenle toplayarak Elisha'nın yanına oturdu. Arkadaşının yanaklarına birer öpücük kondurup, yanında getirdiği piknik sepetinin örtüsünü kaldırdı.

"Kafa dinleme değil de kafa dağıtma zamanı Eli. Bunlar ikimiz için. İhtiyacımız olur diye düşündüm..." Elisha sepetteki iki şişe şaraba şaşkınlıkla baktı. Ömrü boyunca sadece birkaç kez şarap içebilmişti çünkü annesi genç kızların alkol almalarının görgüsüzlük ve hafiflik olduğunu söyler dururdu. Penny'nin de aşağı kalmadığını tahmin ettiği için neredeyse dehşetle fısıldadı.

"Annenin haberi var mı Claire?" Claire'in sepetteki kadehleri çıkartan eli duraksadı ve Elisha'ya alttan yukarıya doğru küçümser bir bakış attı. "Elbette yok Eli... Anneme 'Elisha'ya ilk gece dersi vereceğim, biraz alkol işimi görür,' diyemezdim herhalde..." Şişelerden birisini ustaca bir hız ve teknikle açıp iki kadehi doldurana kadar başka bir şey söylemedi. Öte yandan Elisha koyu kırmızı parlak sıvının bardaklara doluşunu büyülenmiş gibi izliyordu.

"Al bakalım gelin hanım..." Claire'in uzattığı bardağı çekkinerek aldı ama yudumlamadan önce tereddütlerle arkadaşına baktı. "Hadi ama Eli... İnan bana benim işim senden daha zor," diyen Claire şarabından koca bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Şimdi... İlk gece çok önemli olmalı. Özellikle de gelin açısından." Elisha da bir yudum şarap içip yerinde diklendi ve iyice kulak kabarttı. Claire ile ilişkilerinde genellikle

öğretici taraf kendisi olmuşken, şu anda ondan ders alıyor olmak ilginçti. Özellikle de cinsellik dersi. İkisi arasında en tektüel olan, kitaplarla arasından su sızmayan her zaman Elisha'ydı fakat şimdi, karşısında ne diyeceğini bilmiyormuş gibi geveleyen Claire'in yüzüne büyük beklentilerle bakan da oydu. Böylelikle durumunun ne kadar vahim olduğunu anlayabildi.

"Ben yaptıklarımız arasında en çok öpüşmekten hoşlanıyorum. Ve Tanrı biliyor ya... O şeyi yapmak ister miyim bilmiyorum." Elisha'nın değişen yüz ifadesini görünce telaşla bir yudum şarap içti ve devam etti.

"Kötü olduğunu sanmıyorum tabii ki... Fakat... Offf Elisha yapamayacağım. Sana Peter ile ne yaptığımızı anlata-mama imkân yok. Sadece endişelenme ve kendini ona bırak. O seni baştan çıkartmak için sihirli bir şeyler yapacaktır. Ve bu esnada sakın kendini çok kasma, bakire olduğunu anlayabilir... Mümkün olduğunca kıvrak ve hareketli ol, erkekler bundan hoşlanır. Şey... Peter bana yılan gibi kıvrıldığını söyler de." Son sözleri söylerken sesi yok olmaya başlamıştı ki Elisha gülmesini zorlukla bastırarak sordu.

"Yılan gibi mi?"

"Kapa çenenin Eli... Sakın gülme bana! Sana anlattığım için aptal olmalıyım zaten." Claire öfkeyle yerden kalkıp sepetini toplamaya başlayınca kahkahasını zor tutan Elisha her şeye rağmen onu engelleyip tekrar yerine oturttu. "Özür dilerim Claire... Söz bir daha gülmeyeceğim," derken bile yeniden gülecekmiş izlenimini veriyordu.

"Bence şarabını içmeye devam et Eli. Ayıkken söylediklerim sana komik geliyor. Biraz sarhoşluğun afrodizyak etkisi olduğunu duymuştum..." Elisha dayanamayıp tekrar güldü. Afrodizyak etkinin ne anlama geldiğini biliyordu ama Claire'in de bildiğinden haberi yoktu. Anlaşılan Peter işinde oldukça başarılıydı.

Şarabını tekrar yudumladığında bardağın sonuna geldiğini görünce şaşırdı. Diğer taraftan Claire ikinci kadehine baş-

lamıştı bile. Hızlı gittikleri gerçektir ama daha da gerçeği şarap işe yaramaya başlamıştı. Biliyordu çünkü karşısında Claire değil de müstakbel kocası olsaydı bir hayli yakınlaşmış olmaları kaçınılmazdı.

“Eli... Bence sen işi oluruna bırak hayatım. Seni soymanasına izin ver ve ona dokun. Sana dokunduğunda çok hoşlanacaksın ve öpüştüğünüzde de öyle. Benden bu kadar. Hadi bana gelinliğini anlat. Şöyle yakası açık olan bir şeydir umarım. Güzel göğüslerin ortaya çıksın... Ha bu arada göğüslerine dokunmasından çok hoşlanacaksın...” Elisha şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“Göğüslerine dokunmasına izin verdin mi? Tanrım Claire...” Elisha gülme maskesi arkasına attığı heyecanını Claire’e göstermemeye çalışarak bir yudum daha içti.

“Benden bu kadar dedim... Gelinliğin geldi mi? Eminim mükemmel ve inanılmaz pahalı bir şeydir.” Elisha arkadaşının konu değiştirme çabasını engellemeyerek ona yardımcı oldu ancak kafasını kurcalayan gelinlik meselesine verecek cevabı yoktu.

Herhangi bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki toprak yolda aceleyle ilerleyen ayak seslerini duyunca telaşla sesin olduğu yana döndü. Gelen, bir süredir konuşmadığı kardeşi Mathew’dan başkası değildi. Üstelik mükemmel haberleri vardı.

“Geldiler... Geldiler... İki araba geldiler. Anneme söyledikeni duydum Eli... Bugün evleniyorsun!”

On Birinci Bölüm

Mutlu değildi. Özellikle onun mutsuzluğundan etkileniyordu. Deli gibi mutlu olmasını beklemiyordu elbet... Ancak ufak bir gülümsemeyi esirgemeseydi her şey çok daha kolay olabilirdi.

Mantığı defalarca bu evliliğe kaşı çıkmıştı ama kalbinin manisi yanında zayıf bir direnişti sadece. Fakat şimdi kalbi de isteksizdi. İçi burkuluyordu, canı acıyordu sanki... Soluğunun defalarca kesildiğini hissetmişti ona bakarken. Onun ifadesiz yüzüne her bakışında buz gibi suların içinde soluksuz kalmış gibi, vücuduna batan iğnelerle işkence çekmişti.

Gelişinin üzerinden sadece saatler geçmiş olmasına rağmen Elisha yüzyıllardır bu karamsarlığın içinde gibiydi. Gelin odası niyetine kullanılan, Black Pearl’ün küçük bir odasında az sonra gerçekleşecek evlilik törenleri için, müstakbel kocasının kendisine layık gördüğü gelinliğini giymiş sessizce beklerken ağlamak, taşmak üzereydi.

Zavallı Claire’in ufak çabaları ile değiştirmeye çalıştığı silüeti eskisinden farksızdı. Heyecanlı değildi çünkü heyecanı o geldikten kısa bir süre sonra yok olmuştu. Onu gördüğünde, alkolün de etkisiyle heyecandan öleceğini düşünmüştü fakat sadece dakikalar sonra buz gibi soğumasını sağlayan şey, aldığı buz gibi tepkilerdi.

Evlenmeye mecbur değildi ve kimseyi de buna mecbur edemezdi. Onun için bu işkenceyi derhal bitirebilirdi fakat bunu hak ettiğinden emin değildi. Belki de acı çekmesi gerekiyordu. Belki de Elisha'nın ne hissettiğini anlaması için acı çekmesi şarttı. Kendisine layık görmediği kızla evlenerek aşağılanmalıydı belki de...

Hafifçe gülümserken kalbi yine açılmış gibi hissetti. Yine istedi onu. Mantiğine tüm gücüyle karşı koydu. Evlenmeliydi... Evlenecekti.

Yavaşça oturduğu koltuktan kalkarak, onun için basitçe dekore edilen odadaki boy aynasının karşısına geçti. Yüzündeki hiç de ona ait değilmiş gibi duran gülümsemeye kendisini izlerken, gülümsemesi bir mumun alevi gibi titreyişi. Mutsuzdu... Az sonra gerçekleşecek tören için heyecanlı değildi. Güzel değildi. Özel değildi. Mutsuzdu ama sebebini bilmeden ümitliydi de...

Eliyle gri elbisesinin kaba kumaşının kırışıklıklarını düzeltip Claire'den ödünç aldığı beyaz bonesinin bağlarını sıkılaştırdı. Nereden geldiğini bilmediği beyaz gül buketini terleyen avucuna sıkıştırarak son kez kendisine baktı. *Hayal kırıklığı...* Beyaz gelinliğe bile sahip olamamasının katı etkisi, yeni bir gri elbiseye bile layık görülmemesinin kızgın koruyula çarpışıp birleşti, kalbine oturdu... Ağlama isteği gözlerini yaktı ve boğazına bir yumruk gibi yerleşti. Yine de gülümsemesi olduğu yerde duruyordu. O an korktu... Kendisinden korktu...

Uzun yolculuk sonunda nihayet Newland'e varmak başka koşullar altında Connor için mutluluk verici olabilirdi. Öyle huzurlu ve sevimli bir yerdi ki geliş sebebini hatırlamak zorunda olmadığı sürece burada ömrünün büyük bir kısmını seve seve geçirebileceğini hissediyordu. Fakat geliş sebebini hatırlamamak gibi bir lüksü yoktu. Bu durumda hayatı lüks

içinde geçen birisi olarak lüks anlayışını gözden geçirmesi gerekecekti.

Birazdan evlenecekti. O minik, erkek saçlı kızla evlenecekti. Pişman olup vazgeçmek için elinde olan zamanı, onunla evlenebilmek için hazırlık yaparak geçirmişti. En zoru da zihinsel olarak hazırlanmaktı.

Geri dönüşü yoktu. Bu sınavı bir süre önce atlattığını düşünmek aptalcaydı çünkü ömrü boyunca denese de kendisini asla tam olarak hazır hissedemeyecekti. Bunun sadece kızın görüntüsüyle ilgisi yoktu. Evlilik söz konusu olduğunda, hastalıklı bir yaratıcılıkla fikir üreten beyni ne Elisha'yı ne de bir başkasını orada görmek istiyordu.

"Connor aklın varsa kaç derim. O kızla evlenmezsin dostum."

Connor düşünmeyi kesip kravatını bağlamaya devam etti. Tony'nin defalarca aynı şeyi tekrar ediyor olmasının bir anlamı yoktu. Elisha'yla evlenme fikriden hoşlanmasa da bir sürü nedenden bunu yapmaya mecbur sayılırdı. Hatta o sebeplerin birkaçını düşününce heyecanlandığını inkâr edemezdi.

"Kaçmaya niyetim yok Tony. Aksine sabırsızlanıyorum. Sence Catherine'i de çağırmam gerekiyor muydu?"

"Sana inanamıyorum. Kızın yüzüne hiç bakmadın mı sen? O daha bir çocuk..."

"Çocuk değil, yirmi yaşında. Buna ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin." Genç adam kravatını bağlama işini bitirip ceketine uzandı.

"Peki, çocuk değil diyelim ama yine de evlenmen için uygun değil... Sana uygun değil Connor. Yanındaki sarışın fıstık olsa neyse ama..." Tony Claire'i ilk gördüğü an tanımış ve görür görmez çarpılmıştı. Onun yanında diğer kızın zayıf ışığının dikkat çekmesi öyle uzak bir ihtimaldi ki.

"Tony... Benim evlenme sebebimi biliyorsun. Amacıma ulaşabilmek için Elisha'dan daha uygun bir aday düşünemiyorum. Bir taşla iki kuş vurmuş oluyorum böylelikle."

"Öyle mi? Peki zavallı kızın hisleri ne olacak? Sana aşk olduğu belli... Sence tüm bu oyunlara gerek var mıydı?"

Connor Tony'nin haklı olduğunu bilse de planlarından vazgeçmeye niyetli değildi. Elisha'ya gelinliğe gerek olmadığını söylediğinde kızın yüzünden geçen ifadeden çıkarttığı yorum için sızlatmıştı. Muhtemelen, aralarında geçen şey yüzünden diğer kızlar gibi beyaz gelinliğe layık olmadığını düşünmüştü. O sırada Connor ona bunun makul bir açıklamasını yapmak istemişti ancak susmasını sağlayan, planının işleyişi boyunca koruyacağı sinir bozucu sessizliğin üvey annesine karşı sağlayacağı gücü bilmesiydi. Catherine'e yaptıklarının bedelini bir şekilde ödetmenin de bir bedeli olmalıydı.

"Adil olduğunu söylemiyorum fakat başka şansım yoktu Tony. Şimdi gevezeliği kes, birazdan kilisede olmamız gerekiyor."

"Başka şansın yoktu demek... Tanrım! Eğer kıza bir gelinlik bile almadığını bilseydim inan bana kendim alırdım. Onlarca sevgilin oldu Connor. Cömertlikle ve müsriflik arasındaki sınırı devamlı aşan birisi olarak müstakbel karına bir gelinlik bile almaman inanılır gibi değil..."

"Bunun sebebini biliyorsun Tony.... Herkes nasıl bir kızla evlendiğini görsün istiyorum. Görsünler ki Catherine de bilsin. Asil kanımın basit bir köylü kızınkiyle karışacağını en kötü biçimde öğrengin..."

"Acımasızsın Connor..."

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm ama Catherine'e yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorsam kendim de dahil herkese ufak bir bedel ödetmeye mecburum," dedi ve gelinini almak için dışarı çıktı.

Hemen kapısının önünde sabırsızca dolaşan Penny Willmore'u görünce soğuk bir nezaketle konuştu. "Elisha hazır mı Bayan Willmore?"

Kadın da tıpkı onun gibi soğuktu. "Takdir edersiniz ki hazırlanması çok sürmedi majesteleri. Az önce aşağı indi."

Connor, görüntüde imayı görmezden gelerek merdivenlere yöneldi. Aşağı inmek için sabırsızlanmıyor olsa da buradan kaçmak için dayanılmaz bir isteği vardı.

Hanın içindeki kalabalık, bahçeye çıktığında da karşısındaydı. Özellikle kimseye haber verilmemiş olmasına rağmen sanki herkes bu evlilikten haberdarmış gibi, handa normal kapasitesinin üzerinde bir nüfus vardı. Genç adam sıkıntıyla bakışlarını etrafında gezdirdi.

Arabası Tony'nin arabasının yanında harekete hazır bir vaziyette bekliyordu ancak gelin ve ailesinden bir iz yoktu. Derken onu gördü. Aslında kız hep oradaydı ama bilinçsizce gözleri beyazlar içindeki bir gelin aradığı için kurşun renkli çirkin elbisesi içindeki Elisha'yı fark edememişti. Yavaşça ona doğru yaklaşırken pişmanlık okları etini delip geçiyor, adice davranışının bedelini şimdiden ödemeye başladığını hissediyordu.

Genç bir kızın beyaz gelinlik hayalini yok etmenin, hiçbir amacın haklılığıyla temize çıkartılması mümkün olamazdı. Tony haklıydı... Eğer şans olsaydı bu konuda bir şey yapabilmek isterdi fakat şimdi imkânsızdı. Sadece zamansızlıktan da değil... Elisha'nın gözlerindeki soğuk ifadeydi biraz da engelleyen. Onu ilk defa böyle görüyordu. Gülümsemesi sadece dudaklarındaydı. Kızın mutsuzluğu, bakışları kesişince kendi mutsuzluğuyla çarpıştı. '*Hata yaptığını itiraf etmek için öyle yanlış bir zaman seçtin ki Connor,*' dedi içinden, sonra o sesi yok etmek ister gibi sahtece gülümsedi ve doğruca gelinine yürüdü.

Yaklaştıkça pişmanlığının okları daha derinerek inerek canını yakmayı sürdürdü. Ona ilk kez alıcı gözüyle bakıp, kendi adına hissettiği hayal kırıklığı da beraberinde artarken içinden küfretti. Kendi canının cehenneme yollayalı çok olmuştu. Onun için üzgündü, kaygılıydı... Fakat toparlandı. Sesini ona rahatlıkla duyurabileceği bir noktaya geldiğinde durdu ve doğrudan hüznünlü gözlere baktı, çilli minik yüzü üstünkörü inceledi. Tanıdık gelen çiçek kokusunu farkında

olmadan içine çekince hatırlayamadığı o geceye dair ufak bir ışık parladı zihninde fakat kısa sürede yok oldu.

Saçları uzun olsaydı nasıl olacağını düşündü kısa bir süre için ama hayal gücü buna izin vermedi. Onunla ilgili kötü düşünceleri yoktu, onunla ilgili hiçbir düşüncesi yoktu zira. Sadece onu kullanmıştı. Hem de bunu ikinci kez yapmak üzereydi. İlkinde sarhoşluğunu mazeret gösterebilirdi fakat şimdi. Şimdi de nefretinin sarhoşluğunu mu öne sürecek? Hafifçe silkelendi ve suskun kıza sıcacık gülümsedi.

Değişim ani ve çarpıcıydı. Az önce kızın gözlerine ulaşmayan gülümseme yüzüne yayılmış ve sevimli yüzü güneş vurmuş gibi aydınlamıştı... Ve Tony yine haklıydı... Elisha'nın aşkı bedeninden taşmış gibi etrafında bir hare oluşturmuştu sanki.

Bu kendisini daha da kötü hissettirdi. Derinlerinde erkekçe bir kendini beğenmişlik hüküm sürdü, ancak çok kısa süreliğine. Onu kullanmaktan nefret ediyordu fakat onu kullanması gerektiğini biliyordu. Yapması gerekeni biliyordu... Sadece basit bir gülümsemenin kıza yaptığını hatırlayınca kurnazca daha fazlasına sahip olmak istedi ve hiçbir şey söylemeden, kıza doğru usulca eğilerek alnına bir öpücük kondurdu.

Hafif alkolün kokusunu alabilmişti. Nedense kızamadı çünkü onun da bir içkiye ihtiyacı vardı. Bu düşünceyle neredeyse gülümseyecekken, dakikalardır hiçbir şey söylemeden ayakta dikildiklerini fark etti. Elini kıza doğru uzattı ve kız da sımsıkı kavradığı çiçek buketindeki ellerinden birisini uzatarak karşılık verdi. Birlikte arabanın konforlu koltuklarına karşılıklı olacak şekilde oturdular ve diğer yolcuları da aldıktan sonra yola koyuldular.

Yarım saat kadar sonra, kasaba meydanındaki kilisenin önünde biriken kalabalık, gelin, damat ve diğer birkaç yakını taşıyan iki büyük arabanın gelişiyle ikiye ayrıldı. Meraklı gözler inanılmaz bir olaya tanıklık ettiklerini biliyor olsalar da hiçbiri içeri davet edilmedikleri için biraz düşmanca ba-

kıyorlardı. Margaret Clewland kızının bir dükle evleneceğini günler önceden neredeyse tüm York'a duyurmuştu. Herkes birazdan kasabanın gösterişsiz kızı Elisha'nın kime gelin gideceğini biliyordu.

Öndeki arabadan sırasıyla Tony ve Willmore ailesiyle indi. Üçünün de yüzündeki yas ifadesi bir düğün için fazlaıyla kasvetliydi. Fakat kalabalık onlarla ilgilenmedi bile. İnsanların merak ettiği Grandoor arması taşıyan siyah arabadan inecek gelin ve damattı.

Arabacı kapıyı açtığında zıplayarak aşağı inen Mathew'nun yüzünde bile karamsar bir ifade vardı. Tıpkı Margaret Clewland'da gibi. Kadın, kilise önündeki meraklı kalabalığa şöyle bir göz ucuyla bakarken telaşı ve endişesi dikkat çekiydi. Yine de kalabalığın asıl ilgilendiği de o değildi.

Grandoor Dükü her zamankinden farklı olmayan şıklığı ile yere basar basmaz kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Genç adam umursamadan arabadaki müstakbel karısına yardımcı olmak için elini uzattı ve dışarı çıkmak için acele etmeyen kıızı kendine doğru çekti.

Önce yoğun bir sessizlik oldu meydanda. Sanki herkes dilini yutmuş, hatta nefes almayı bile kesmiş gibiydi. Connor Elisha'nın elini daha sıkı kavrayarak kiliseye doğru uzanan taş kaldırımında ilerlemeye başladı. Şimdi herkes birbirine bir şeyler söylüyordu. Connor için ne dediklerinin hiçbir önemi yoktu ama kalabalıktan gelen gülüşmelerin Elisha'yı üzeceğini biliyordu. Kaşlarını çatarak etraflarını saran insanlara aşağılar gibi bakarken onu koruyabilmekten başka bir şey düşünmüyordu. Fakat ona en büyük kötülüğü yapanın kendisi olduğunu bilmenin ironisiyle irkildi. Karamsar düşünceleriyle tarihi kiliseye girmeden önce kendisine bir kez daha küfretti ve sonra üvey annesine haber uçuracağından şüphe duymadığı kalabalığı geride bırakarak kutsal mekânda kayboldu.

Dakikalar sonra Elisha, evin reisi sıfatını üstlenmeye can atan küçük kardeşinin kolunda mihraba yürürken, büyük

kilisenin tahta koltuklarının sadece dördünü işgal eden ya-
kınlarına kısa süreli bir bakış attı. Annesi kaygılıydı... Her
lerindeki kaygı, belki kızının mutsuzluğuna, belki parlak ol-
mayan geleceğine özeldi.

Penny üzgün görünüyordu. Elisha'ya bakan gözlerindeki
merhamet öyle açıktı ki genç kız bakışlarını kaçırmaya mee-
bur hissetti. O an Claire'i gördü. O da üzgündü ama sadece
Elisha'nın anlayabileceği özel bir mesaj vardı sanki ifadesin-
de. *Cesur ol, bunu atlatabilirsin Elisha* diyordu. Belki de kendi
ifadesinin yansımasıydı bu...

Müstakbel kocasının arkadaşını tanımıyordu, daha doğ-
rusu umursamıyordu. Çünkü burada olmasının zerre kadar
önemi yoktu. İlgisiz bakışlarını ondan çekerek kendisini bek-
leyen adama doğru dimdik yürümeye devam etti. Kiliseye
girerken hissettiği utanç ve çekingenlik yok olmuştu. Berbat
gelinliğini umursamıyordu, çünkü bunun sorumlusu ken-
disi değildi. Eğer müstakbel kocasının uygun gördüğü buysa
Elisha üstlenmek zorunda olmadığı sorumluluklar için ayrı-
ca üzülme zorunda değildi.

Kardeşinin eşliğinde mihrabın önüne geldiğinde kısa sü-
reli duraksadı. Mathew'nun bilgiç tavırla gelini damada tes-
lim edişini uzaktan izledi. Sanki dışarıdan bir ziyaretçiymi
ya da rüya görüyordu. Fakat yüzünde rüya gördüğüne dair
hiçbir iz yoktu. Somurtmak ve dişlerini sıkmaktan başı ağrı-
yordu sadece.

Karşılıklı ilk bakışmaları en büyük rahatsızlığını tekrar
diriltti. O derin gözlerdeki ifadesizlik ve olağandışı sıklık
göğsüne hançer gibi saplandı. Bugün delik deşik olmuştu
defalarca... İçine kanıyordu ve bu hiç olmadığı kadar canını
yakıyordu. Bunu bir bedel olması gerektiğine olan inancı git-
tikçe zayıflarken vazgeçmek yine aklında yer etti fakat manti-
ğının karşısındaki rakip çok güçlüydü.

Seremoninin başladığının işareti olarak Piskoposun söz-
lerini dinlerken artık ifadesiz ya da soğuk değildi. Aksine

yanakları alev alev yanıyordu. Buz gibi elleriyle yanaklarını
soğutmak isterdi ama şu anın uygunsuzluğunun bilincindey-
di.

Neden bu kadar dikkatli bakıyor dedi içinden. Kiliseye gel-
meden önce de aynı şekilde bakmıştı. Alnına bir öpücük
kondurmadan önce... Şefkat ya da daha kötüsü acımayla...
Elisha acınacak durumda değildi. Şu anda bu aşağılanmaya
katlanıyor olmasının nedeni, aşkı ve gizliden gizliye hissettiği
suçluluktan. İsteddiği merhamet değildi asla. Henüz olmasa da
istediği şey aşktı. İşte nereden geldiği bilinmeyen özgüveni-
nin bağlandığı son nokta buydu. Güçlü bir cesaret ve zayıf
bir ihtimalle onun aşkını kazanacağını hissediyordu.

Bakışlarını tekrar ona diktiğinde din adamının söyledikle-
riyle ilgilenmiyordu. Evliliğin erdemlerinden bahsedilen kısa
konuşma, sıra dışı gelin ve damadın rahatsız edici sükûneti
yüzünden daha kısa sürmüştü sanki. İncil'den birkaç ayet-
le devam etti piskopos fakat Elisha yine dinlemedi. Sadece
bakıyordu. Evlilik yeminini tekrar ederlerken de gözlerini
bir an için ondan çekmedi. Sözler, anlamlarının da ötesinde
şeyler söyleyebilirdi fakat gözler olmadan bir işe yaramazmış
gibi baktı. Tavırlarında utangaç bir gelinin yumuşaklığı ya da
çekişenliği yoktu. Çünkü o normal bir gelin bile değildi.

Yine de yeminin son sözleri, hayran olduğu dudaklardan
dökülürken bakışlarını mahrem bir anı yaşıyormuş gibi on-
dan kaçırdı. Garipti, ama ağlamak üzereydi. Oysa katı dur-
ması gerekiyordu... Her şeye rağmen üzülmeyi kanıtla-
ması gerekiyordu. Fakat yapamadı.

Piskoposun töreni bitirdiğini ve o anın geldiğini haber ve-
ren sıcak sesi, üzerindeki hassasiyeti katlamış gibi hafifçe tit-
redi. "Gelini öpebilirsin..." Sözleri kulaklarına ulaşana kadar
sihirli bir şekilde hafiflemiş ve yok olmuştu ama bedenindeki
etkisi minik bir akım gibiydi. 'Tekrar o dudakları hissedebil-
mek için bir fırsat daha; diye düşündü ve ürperdi...

Gözlerindeki beklentinin farkında değildi. Dudaklarının
hafifçe aralandığının da... Ona hazır olduğunu kelimeler-

den öte bir samimiyetle söylerken onun ne hissettiğinin de farkında değildi. Minik elleri güçlü ellerin ablukası altındayken hafifçe göğsüne doğru kırıldığında bedenleri birbirine yaklaştı. Sadece ufacık bir adım kaynaştıracaktı ikisini ama Elisha'nın bunun için cesaret yoktu. Tecrübesi yoktu... En önemlisi karşılık alacağına dair inancı yoktu.

Fakat çenesini nazikçe kavrayan parmaklar ve yüzüne yaklaşan dudaklar, şimdiye kadar bildiğini sandığı cesaret, tecrübe ve inanca dair ne varsa altüst etmeye yetti. Kocasını yumuşacık, tüy gibi dokunuşlarla dudaklarında gezinirken Elisha daha fazlası için ona yaslandı. Farkında olmadan dudakları teslimiyetle aralandı.

Elisha onun şaşkınlıkla duraksadığını hissedebildi. Sadece çok kısa bir an için dudakları üzerinde hafifçe kıpırdanan dudaklar hareketsiz kalmıştı ama sonrası kalbini durdurabilecek heyecanı da beraberinde getirmeye yetti. Çenesindeki el, başının arkasına doğru kayarak iyice bastırdı ve dudakları haşin ağzın içine hapsedi. Suyu hasret bir ihtiyaçla kenetlenmiş gibi, sanki bir kilisenin kutsal çatısı altında değil de mahrem gecelerinin ortasında bir şevkle kalakaldılar. Elisha kıpırdayamadı bile. Oysa ona karşılık vermektir niyeti. Onu kışkırtmaktır ama sadece daha uzun bir öpücük için... Bu beklenmedikti... Bu harikaydı. Ve başladığı gibi aniden bitecek kadar inanılmaz...

Genç kız şaşkınlıkla ona bakarken kısa bir an için aynı şaşkınlığı onun gözlerinde yakalayınca, iyimser bir şekilde onun da etkilendiğini düşünmek istedi ama bedeni uzaklaştıran eller sanki bunu düşünmesini engellemek çabasında ve son derece sertti. Hayal kırıklığıyla gerilerken törenin başındaki kızın tüm ağırlığıyla içine çökmesine mani olamadı fakat o kısacık anın verdiği umudu yüreğinin derinliklerinde saklamayı bildi.

Ona bir şekilde sahip olmuştu. Kalbini elde etmek içinse önünde uzun bir ömür vardı. Karamsar değildi. Ne de olsa kırık umutları vardı...

Londra yolculuğu sessizlik içinde başladığı gibi sessizlik içinde devam ederken Elisha uzayıp giden manzarayı seyre dalmıştı. Yaklaşık beş saattir yoldaydılar ve birkaç kısa molanın dışında neredeyse hiç durmamışlardı. Uçsuz bucaksız gibi görünen kırlar bir süre sonra sıkıntı verici bir tekrarla kendisini yinelerken, Elisha zaten yabancı olmayan bu manzaranın çok da ilgisini çekmediğini düşünüyordu. Akşamın habercisi olan uzayan gölgeler yüzünden, kıvrılan yolda ilerleyen arabalarının gölgesini bir örümceğe benzetecek kadar canı sıkılmış durumdaydı.

Oysa birkaç saat önce yolculuk konusunda çok heyecanlıydı. Kaçamak bir bakışla, büyük bir ilgiyle gazetesini okuyan adama baktı. Yüzünü görmek imkânsızdı ama gazeteyi kibarca kavrayan ellerine bakmak bile iyi hissetmesini sağlıyordu... Ya da kötü, emin değildi. Dolaylı da olsa aklında yer eden tahrik edici görüntüleri kafasından uzaklaştırıp tekrar dışarıya bakmaya devam etti.

Uzayan sessizlik, düşünmek için fazlaca zaman verince akli sürekli geride bıraktıklarına kayıyordu. Ayrılmak zor olmuştu. Özellikle de Mathew ve Claire'den. Eğer şansı olsaydı onların da Londra'ya gelmesini sağlardı fakat kendi durumu ile ilgili bile şüpheleri varken dileklerini içinde tutmak zorundaydı.

Evden çıkışı, sanki her an geri gelecekmiş gibi hazırlıksız ve aniden olmuştu. Penny bu geceyi handa geçirebileceklerini, onlar için hanın en güzel odasını hazırlatacağını söylemişti fakat kocası bu fikre yanaşmamıştı. Sanki çok acelesi vardı. İşin aslı bu durum Elisha'nın da işine gelmişti. Zira onunla aynı yatağı paylaşmak, ailesi bu kadar yakındayken hiç de iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu. Bir de Mathew'nun ilginç şartı vardı...

Yanına, yol boyunca ihtiyaç duyma ihtimaline karşı iki

elbise, birkaç iç çamaşırı, akşamları serin olması halinde kul-
lanmak üzere bir şal ve annesin ilk gece giymesi için verdiği
tiyaç duymayacağı için geri kalan birkaç elbisesini annesine
bırakmakta sakınca görmemişti. Çok fazla özel eşyası olduğu
söylenemezdi. Onun için önemli olan, babasına ait bir resim
dışında Londra'ya götürmek niyetinde olduğu herhangi bir
şeyi yoktu.

Sıkılıyordu... Batan güneşi ya da arabalarını sesinden ür-
küp kaçan birkaç geyiği izlemenin de bir çekiciliği yoktu ar-
tık. Onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Kilisede birbirlerine
yemin ettikten sonra neredeyse hiç konuşmamışlar, tören-
den sonraki süreçte de konuşmak bir yana Elisha açısından
kocasını kovalamakla geçirdiği başka bir sürece girmişlerdi.
Bu adam gerçekten de gururunu ayaklar altına seriyor, işin
kötü yanı Elisha hiç gocunmuyordu.

Sessizliğinin bir nedeni kilisedeki beklenmeyen öpücükte
hiç şüphesiz. Bundan önce de uzun süreli diyaloglara girme-
mişler, doğru düzgün bir sohbet bile etmemişlerdi ancak o
öpüşmenin akabinde, Elisha kocasının ondan kaçtığını rahat-
lıkla söyleyebilirdi.

Buna nasıl tepki göstermeliydi? Evet, bu sessizlik canını
sıkıyordu. Kocasının varlığını hiçe sayar gibi davranması içi-
ni burkuyordu fakat içinde, derinlerde bir yerde kurnaz bir
şekilde onu etkilemiş olduğunu hissediyordu... Ya da gerçek
bir aptaldı. Bu kadar cesur öngörülerini olduğu için hem aptal
hem de deli olmalıydı. Sıkıntı yüklü derin soluğunu gürül-
tülü bir şekilde dışarı bırakınca kıpırdayan gazeteden gelen
hışırtıyı duydu. *En sonunda* dedi içinden.

"Rahatsız mısın Elisha?" Genç kız sinir bozacak kadar şef-
katle dolu sesi duyunca, başını pencereye yaslamaktan vazge-
çip doğruldu. Kesinlikle rahatsızdı ama kocasının kastettiği
şekilde değil.

"İyiyim... Teşekkürler," demekle yetiniyordu ki bu soh-
bet fırsatını daha akıllıca değerlendirmek için hiç de akıllıca

olmayan bir atakta bulundu. "Daha çok yolumuz var mı?"
Elisha'nın safça sohbet arayışı kocasının dikkatini çektiyse
bile bunu yüzünden anlamamanın imkânı yoktu. Son derece sa-
kin bir şekilde Elisha'yı cevaplarken az önceki şefkat tonuna
ek olarak şimdi sesinde sevecenlik de vardı. *Aman ne güzel...*

"Yolculuğumuz iki gün sürecek Elisha. Şu anda Mans-
field dolaylarında olmalıyız." Saatine bakarak devam etti.
"Yaklaşık iki saat sonra da Nottingham'da mola verip sonra
devam ederiz."

Elisha "Öyle mi?" dedi ilgisizce.

"Eğer yorgun hissedersen Nottingham'da kalabiliriz ama
planım geceyi Leicester'da geçirmek." Elisha nedense geceyi
bir yerlerde geçireceklerini düşünmemişti. Safça bir yorumla
Londra'ya kadar hiç durmayacaklarına inandığı için karı koca
olarak aynı yatakta yatma işini bir süre için göz ardı etmiş-
ti fakat şimdi yanıldığını görebiliyordu. Hem de fazlasıyla
memnun bir şekilde.

Beklentiyle bakan ela gözlere boş bir ifadeyle karşılık ve-
rirken aslında kocasının bir yanıt beklediğini hatırlayıp te-
laşla atıldı. "Siz nasıl isterseniz." Kızaran yüzünü pencere-
ye çevirerek firfırlı bonesinin de yardımıyla yüzünü gizledi.
Düşüncelerinin gittiği yer havayı bir hayli ısıtır olmuştu. İşin
kötüsü de ne kadar edepsiz bir kız olduğunu öğrenmek için
çok uygunsuz bir yerde olmasıydı. Nispeten büyük olmasına
rağmen bu kutu gibi arabada, böylesine yakınlarken verdiği
tepkilere kendi bile hazırlıklı değildi.

"Eğer bir ihtiyacın olursa söylemekten çekinme Elisha?"
Elisha temel ihtiyaçlarını içine atalı çok olmuştu. Onun bah-
settiği ihtiyaçlarını ise bu iki saat boyunca içine atacağını
pekâlâ farkındaydı. Hiçbir kuvvet tarafından ona kızsız ihti-
yaçlarından bahsedecek değildi. Kadınsal ihtiyaçları ise sonra
giderilebilirdi.

Başını pencereden çevirmeden yarım ağız yalan söyledi.
"Bir ihtiyacım olursa size söylemekten çekinmem majeste-
leri."

Yolculuk, sanki konuşma limitlerini doldurmuşlar gibi ilerleyen sürelerde eskisinden de sessiz geçiyordu. Fakat Elisha'nın rahatsız olduğu yoktu. Bir süre önce onunla mantıklı bir sohbet edemeyeceğini çok iyi anlamışken sessizlik büyük nimet sayılabilirdi. Hem sessizken fark ettirmeden onu izlemesi mümkündü.

Öte yandan Connor görüldüğünün aksine pek de umursamaz sayılmazdı. Elisha ile konuşmak istemiyordu elbette. Buna değer bulmadığı için değil de kızın kırık sesiyle söyleyeceği herhangi bir sözün içindeki pişmanlığı körükleyeceğini bildiği için. Karısının yüzüne bakmak bile vicdanını sızım sızlatıyordu. *Karım* dedi içinden. Bu söze alışmak zor, hatta imkânsız sayılırdı.

Onu karısı olarak görmek asla alışabileceği bir şey sayılmazdı. Elisha'ya bir kadına hissedebileceği şeyleri beslemiyordu ve bunun tek sebebi görüntüsü de değildi. Belki de mağduriyetini ona o gözle bakmayarak gidermeye çalışıyordu. Kıza bir kez daha elini sürerse, yaptıkları için ayrı bir bedel daha ödemek ve ödetmek zorunda kalacakmış gibi hissediyordu fakat kilisede olanı açıklayamıyordu bir türlü.

Niyeti basit bir öpücük almaktı. Evlilik yemini sonrası çiftlerin birbirine verdiği masum öpücüklerden biri olmayıydı ama Elisha'daki ani değişim normal erkek hormonları taşıyan herkesi çarpabileceği gibi onu da etkilemişti. Üstelik metresi Cristabell ile ayrıldıkları günden bu yana -ki bir ay öncesinden bahsediyordu- kadınsıydı. Bir de bunun üzerine o gece yaşananları hatırlamıyor olduğu düşünüldüğünde bu süreyi uzatması mümkündü. Kutsal çatı altında hiç de uygun olmayan bu öpücüğün başka açıklaması yoktu. Daha fazlası için beklentiyle aralanan yumuşak dudaklar, hoş bir çiçek koku ve sağlıklı bir erkeğin içgüdüleri... Connor bu konuda kendi açısından bir sıkıntı hissetmede de Elisha'nın beklentiye gireceğine dair güçlü hisleri vardı.

Uzun süredir okumadığı gazetesinin diğer sayfasını çevirmeye niyetleniyordu ki hemen yanı başlarında beliren bir

arabanın beklenmedik varlığıyla dikkati dağıldı. Başını yavaşça diğer arabanın olduğu yöne çevirirken herhangi bir niyeti yoktu. İçgüdüsel olarak bakmak istemişti... Fakat göreceklere hazırlıklı değildi.

Yanlarından hızla kayıp giden arabanın açık penceresinde gördüğü profile inanamıyormuş gibi bakarken boğazına büyük bir yumru oturdu. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Yanılmasına imkân var mıydı? Hayır... Kuzguni siyah saçlar ve kusursuz portre... Bunu biliyordu... Onu tanıyordu... Carla...

On İkinci Bölüm

Hayal görmüş olmalıydı...

Yarım saattir peşlerinde oldukları araba az önce Ilkeston yönüne sapınca arabacıya onu takip etmesini söylemek istemişti ama Londra'ya devam eden anayoldan çıkmak için arabacıya daha önceden herhangi bir talimat vermediği gibi kimseye yapabileceği bir açıklaması yoktu.

Sadece bir göz yanılması olma ihtimali de vardı. O kadar uzun zaman olmuştu ki Carla'nın tekrar İngiltere'de olduğuna inanmak bir mucizeye inanmaktan farklı değildi. Oysa mucizelerin varlığını unutmak için çok fazla sebebi vardı.

Olanlara inanamıyormuş gibi başını salladı. Elisha'nın bir şeyleri sezip sezmediğini merak ediyordu fakat bunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Kız hâlâ pencereden dışarıyı izliyordu. Bonesinin bağlarını biraz gevşetmek dışında görüntüsünde bir değişiklik yoktu. Dirseklerine kadar uzun kollu ve boğazına kadar dik yakalı elbisenin verdiği rahatsızlığı bonesi gevşetmekle geçiştirmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bol eteğini dizleri arasına sıkıştırmıştı. Bacakları da iffetli bir şekilde birbirine sımsıkı yapışmış vaziyetteydi. Zavalıcık ellerini koyacak bir yer bulamamış gibi dizlerini kavramışken öyle rahatsız bir hali vardı ki Connor onun izlendiğini fark ettiğini anladı. Nedense gülme isteğini bastıramayıp sırtıttı.

Neredeyse bakire olan bir kızla ilk kez bu kadar yakın olduğunu düşününce gülümsemesi derinleşti. Fakat aklı

kısa sürede o arabaya kayınca karanlık düşüncelerin etkisiyle somurttu. Carla olmasına imkân yoktu. Eğer o olsaydı haberi olurdu... Ve eğer gerçekten oysa İngiltere sınırları içinde saklanacak hiçbir yeri yoktu. Özellikle de Ashbourne Kontu'na ait armayı taşıyan bir arabayı takip etmenin kolaylığı düşünülürse...

Connor'ı en çok düşündüren de buydu. Arabadaki kadının Carla olmadığına dair inancı da Ashbourne Kontu ile Carla arasında herhangi bir bağlantı kuramıyor olmasından geliyordu. Hatırladığı kadarıyla yaşlı kont uzun süredir yurt dışında bir yerlerdeydi.

Bu noktada birbiri arkasına sıralanan fikirler az önceki gördüğü kadının Carla olmadığına dair inancını sarsmaya başlıyordu, çünkü Kontun uzun süredir İngiltere dışında olması, İngiltere'yi seneler önce terk eden Carla ile birlikte olma ihtimalini de kuvvetlendiriyor olabilirdi. Belki de bir yerlerde karşılaşmış ve bir şekilde yurda beraber dönmeye karar vermişlerdi.

Connor içinden çıkmakta zorlandığı karışık düşüncelerinin türettiği senaryoların sıkıntısıyla sessizce küfür edip arkasına yaslandı.

"Madem yolumuz uzun, benim için de okuyacak bir şeyler var mı?" Connor için Elisha'yı unutmak o kadar kolaydı ki... Sanki az önce onu izleyen kendisi değilmiş de, kız birden bire arabanın içine düşmüş gibi şaşkınlıkla ona baktı. *Ne demişti? Okuyacak bir şeyler mi istemişti? Okuma yazma bildiğinden bile emin değildi oysa.* Fikrini yüzüne yansıtmakta sakınca görmeden kıza bakmaya devam etti. Bir yerlerde hata yaptığının farkındaydı. Ona kibar, hatta sevecen davranması gerekiyordu ama engellenemez bir şekilde de kabalaşmak istiyordu.

"Yanımda sana uygun bir kitap olduğunu sanmıyorum Elisha," dedi soğukça.

"Neden? Bana neyin uygun olup olmadığını bilecek kadar tanıyor musunuz beni?" Bonesinin başını sıkılaştırarak devam etti. "Aptal olduğumu düşünüyorsunuz değil mi?"

Connor sıkılarak derin bir nefes aldı ve ensesini ovuşturdu. "Aptal olduğumu düşünmüyorum Elisha. Sadece sana uygun bir kitabımın olmadığını söylüyorum, aynı şey değil." Şu anda onunla uğraşmak istemiyordu. *Neden uyumuyordu ki sanki?*

"Siz bana kızgın mısınız?" Connor gazete okumaya başlamadan önce koltuğun üzerine bıraktığı kitabını alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Nedense cevap vermek bile istemiyordu fakat kızı cevapsız bırakarak çok manidar bir yanıt vermiş olduğunun da farkındaydı. *Evet... Aşağılık bir adam olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.*

Connor'dan cevap alamayacağından emin olan Elisha bu sefer "Molaya ne kadar kaldı?" diye sorunca Connor "Çok değil," diye cevapladı.

Elisha ısrarla devam etti. "Ne kadar yani?"

"Eğer herhangi bir ihtiyacın varsa hiç kalmadı." Connor kitabını aldığı yere bırakıp, kollarını kavuşturdu

Elisha'nın inatçı suratına bakarken tek ihtiyacının ilgi çekmek olduğunun bal gibi biliyordu ama kızmak yerine güldü. Haksızlık etmekle kalmayıp, tıpkı bir pislik gibi davranıyordu. Üstelik kızın fiziksel olarak da çok sıkıntı çektiği ortadaydı. Gerçekten de bir seyahat elbisesi yok muydu bu kızın?

"Daha rahat bir giysin yok muydu Elisha? Üzerindeki Temmuz ayı için biraz kalın gibi." Elisha'nın loş ortamda bile dikkat çekecek kadar değişen rengini izlerken pişmanlıkla lafını geri almak istedi.

"Garip ama en rahat giysim gelinliğim ve bunu giymemi siz uygun gördünüz. Yine de benim adıma hayıflanmakta haklı mısınız emin değilim." Connor, açık bir şekilde ukalaca ama derinlerde kırık bir sitemle söylenen sözlere karşı sadece tepkisiz kaldı. Az önce düşünmeden konuşmuş olduğu gerçeği, ters ya da herhangi bir duygu içeren bir karşılık vermesini engelliyordu. Sessizce kitabını eline alarak bakışlarını karşısından uzaklaştırdı ve gözünün önünde dans eden kelimelere daldı gitti. Elisha ile ilgili bilmediği o kadar şey vardı ki... Ve Tanrı aşkına, hiç umurunda değildi.

Mola için Nottingham'a vardıklarında güneş batmak üze-

reydi. Havadaki tatlı meltem ve esintiyle gelen çiçek kokuları arabadaki boğucu atmosferden sonra rahatlatıcıydı. Elisha yol kenarındaki küçük handa ihtiyaçlarını gördükten sonra batmak üzere olan güneşi izleyip, güzel havanın tadına varacağı ufak bir tepeye doğru yürüdü. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Gerçi arabadayken de sessizlik açısından yalnız sayılırdı ama kocası rahat rahat düşünmesine bile mani olacak kadar yakın ve gerçekti.

Onun da aynı şekilde sessizliğe ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Nezaketen yapılan, birkaç cümlelik sohbetler tatmin etmekten öylesine uzak ve soğuktu ki tesiri sadece daha fazla yalnızlık sağlamaktan öteye gidememişti.

Artık mutsuz sayılmazdı fakat düşünceli ve karamsardı. Kısa süre içinde hayallere kapılmaması açık bir netlikle görebilmek daha sağlıklı düşünmesini sağlamıştı. Evet, yine onun kalbini kazanacağına inanıyordu ama inandığı diğer gerçek, kocasının bir şeylerin peşinde olduğuydu. Gelinlik meselesini kadınsal bir hassasiyetle kırıcı bulmuştu ki kimse onu yadırgayamazdı. Aralarında geçtiği sanılan şey yüzünden gelinlik giymeye hakkı olmadığını düşünenler de vardı muhakkak. Yine de bunun altında başka bir şey çıkarsa hiç şaşırmazdı. Hangi soylu, kendi düğününde gelinini ve dolaylı olarak kendini böyle küçük düşürebilirdi ki? Ya da bunun tesadüfi olduğuna kim inanırdı?

Genç kız tepeye vardığında, buraya gelirken kimseye haber vermediğini hatırladı. Gerçi kocasına söylemek istemişti ama o, arkadaşı Headly Kontu'nun hemen arkalarından yavaşan arabasına yönelmiş ve Elisha'yı öylece bırakıvermişti. Elisha da elinde kalan parçalanmış gururunu zorlukla toparlayarak sessizce arkasını dönmüş ve rahatlıkla soluk alabileceği, kendine özel bir yer aramaya koyulmuştu.

Tek sorun umursanmamak da değildi. Açlıktan ölüyordu... Yola çıkmadan önce çantasına birkaç tane çörek koymuştu ama arabanın gergin ortamında ne kendisi yiyebilmiş ne de kocasına ikram edebilmişti. En kötüsü de taşlı volda

ilerlerken çıkarttıkları korkunç gürültüye rağmen bastırmakta bir hayli zorlandığı karın gurultusuyla baş etmekte.

Nihayet oturmak için rahat bir yer bulabilmişti. Hiç düşünmeden ayakkabılarını çıkartıp, çorapsız ayaklarını serin çimlere bastırdı. Arabada geçen bunaltıcı saatlerde artan vücut ısını düşürmek için eteğini dizlerine kadar toplayıp birkaç kere havalandırdı ve ellerini arkasına vererek omuzlarını gerip hafifçe kaykıldı. İki ceviz ağacının oluşturduğu kusursuz fonun arasında beliren Nottingham merkezinin bir bölümü sadece kartpostallarda gördüklerine benziyordu. Daha önce York'tan, hatta Newland'dan hiç çıkmamış, sadece babasının ve Claire'in anlattıkları ile hayal kurabilmişti. Şimdi mükemmel manzarayı izlerken ilk kez gerçek olduğuna inandı. Karamsarlığı uçup giderken ilk kez her şeye rağmen mutlu olduğunu hissetti. Yeni bir hayata başlıyor olduğu gerçeği somut bir şekilde karşısında duruyordu sanki.

Yüksek sesle gülüp, gülüşüne karşılık vermek istercesine dalgalanan meltemi daha iyi hissetmek için bonesini çıkartıp saçlarını havalandırdı. Şakağına doğru kıvrılan bir tutamı çektiştirerek gözünün önüne getirirken şaşkındı... Uzamaya başladıklarını görmek çok güzeldi. Tıpkı Claire'in söylediği gibi, kızıl ışıklar saçmaya başladıklarına şahit olmak mükemmeldi. *Sanki yeni doğmak gibi dedi içinden... Tazelenmek gibi...*

Çalıların ve ağaçların hışırtısını bastırıp, dingin ruh halini bozan karın gurultusu ne kadar aç olduğunu hatırlatınca, çıkınına uzanıp çöreklerinden birini aldı ve yemeye başladı. Bu mola ihtiyaç duyduğundan da öte, gerçek bir nimetti...

Çöregini bitirdikten sonra, çimlerin üzerine uzanıp ikincisini yemeye koyulduğuna molasını bir hayli uzattığının ve güneşin artık koyu bir kızılık bırakarak kaybolduğunun farkında değildi. Sadece, hissettiği huzurun verdiği tatlı sessizliği uzatıp, arabadaki gergin suskunluğun geleceği anı ötelemek istiyordu. Kocasına olan büyük aşkına rağmen, onu uzunca süre görmeden bu şekilde yaşayabileceğinden neredeyse emindi. Tabii neredeyse...

Tepeye doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğunda kalkmak için bile zaman bulamamıştı. Zorlukla dirsekleri üzerine doğrulup kimin geldiğine bakmak için boynunu geriye doğru çevirdi. Gelenin kocası olduğunu düşünmüştü ama onun yerine Headly Kontu'nu görünce garip bir şekilde rahatladı. Hatta adamın şaşkınlıkla komik bir şekil alan yüzünü görünce bile istifini bozmadan ona bakmaya devam etti. Eğer biraz daha yanına yaklaşırsa ona bir çörek ikram etmesinde bir sakınca yoktu.

"Biz de seni arıyorduk..." dedi adam garip bir sesle. Elisha tam olarak doğruldu, ancak kalkmak için hiçbir şey yapmadığı gibi cevap vermeye de gerek görmeden konta baktı. Aptal gibi hissediyordu ama nedense konuşmak bile zor geliyordu. Yine de birkaç kelime geveleyebildi. "Manzara çok güzeldi... Sanırım vakit nasıl geçti anlayamadım."

"Lanet olsun, bulabildin mi Tony?" Elisha kocasının öfke dolu sesini duyunca kaskatı kesildi. Kıpırdamak aklına gelmediği gibi nefes almayı bile unuttu. Fakat onu gördüğünde kesilen soluğunun korkuyla bir ilgisi yoktu. Onu her haliyle seviyordu ancak şu anda gördükleri tüm ezberlerini bozacak bir hatırayı daha kazıdı kalbine ve zihnine. Gri ceketini, hatta aynı renk kravattı da öyle... Beyaz gömleğinin yakası göğsüne kadar açık, esmer tenini kısmen göz önüne sermişti. Koyu kumral saçları her zamanki gibi alnından doğru geriye taranmış değil de fırtınadan çıkmış gibi dağılmıştı. Genç kızın ilk kez şahit olduğu öfkesi bile baştan çıkartıcıydı...

"Tanrım Elisha, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Elisha'yı toparlanmaya teşvik eden, kocasından gelen soğuk hava mı yoksa kırık dizlerinin altından mahrem bölgesine yakın tenine değen rüzgâr mıydı bilinmez, genç kız neredeyse çıplak olan bacaklarını görür görmez küçük bir çığlık atıp kucağında toplanan eteğini bileklerine kadar çekti ve ayağa fırladı. Adım atmak bir yana, kıpırdamaya bile fırsat bulmadan kocasının gelip kolunu sertçe kavradığını hissetti. Utançtan yanaklarına ateş basmıştı. Konuşacak durumu yok-

tu. Öyle ki adam kolundan çekiştirip onu arabaya bindirene kadar sürüklemesine mani olacak tek bir şey yapmadı.

Arabanın içinde, kapalı kapıların arkasında yalnız ve bastırılan karanlıkta huzursuzdu. Dışarıdan gelen konuşmalardan anladığı kadarıyla yola çıkmak üzere hazırlıklar yapılıyordu.

Az önce bacaklarını, tanımadığı bir adam ve bacaklarını görmek için can atmadığından emin olduğu kocasına sergilemiş, sergilemekle kalmamış, son derece edepsiz bir pozisyonda, bacaklarını aralayarak istemeden de olsa onlara kötü bir mesaj vermişti. Utanç kızarıklığı daha koyu bir tonda, daha geniş bir alana yayıldığında soğuk ellerini yanaklarına bastırdı.

Ayakkabısı ve bonesini tepede bırakmıştı. Kocasının da bunun farkında olmasını dilemekten başka bir şansı yoktu çünkü hiçbir kuvvet bu konuda konuşmasını sağlayamazdı. Bundan sonraki yolculukları boyunca son derece istekli bir şekilde sessizliğini koruyacağını bilmekten memnundu fakat bu duruma düştüğü için kendisine lanet ediyordu.

Nihayet kocası arabaya bindiğinde aradan beş dakika kadar geçmişti. Bu sürede Elisha daha sakin olmakla birlikte daha az utanmış değildi. Tahmini, konunun açılmayacağı, açılrsa da uzamayacağı yönündeydi ama endişeliydi. Çekinerek karşısına geçen adama baktığında onun da kendisini izlediğini görünce bakışlarını önüne eğdi.

“Umarım yeterince dinlenmişsinizdir Elisha...” Bu ses kesinlikle Elisha’nın rahatını düşünen bir adama ait olamazdı. Genç kız başı önünde, bakışlarını yukarıya doğru çevirerek kocasıyla göz göze geldi. Sesindeki kinaye dikkatinden kaçmamıştı. “Bana haber vermeden uzaklaşmaman gerekiyordu... Burası Newland değil Tanrı aşkına. Seni o şekilde biz değil de bir başkası bulsaydı ne olurdu sanıyorsun?” Elisha derin bir ürpertiyle bakışlarını kaçırıp başını daha da önüne eğdi.

O haklıydı... Tepeye çıktığında öyle huzur bulmuştu ki hiç kimsenin o huzuru bozabileceğine ihtimal vermediği gibi,

son derece savunmasız ve biraz da müstehcen haliyle gereğinden fazla tedbirsiz davranmıştı. Bu yüzden af dilemekte sakınca görmedi. “Özür dilerim majesteleri... Haklısınız...”

“Elbette haklıyım lanet olası... Dikkat çekmek için oynadığın basit oyunların farkındayım. Sana tavsiyem bu oyunu nu, onunla ilgilenecek kişilere oynamandır. Zira benim hiç umurunda değil.” Elisha kanı donmuş gibi kalakaldı. Kızın bile aklına gelmiyordu. Bu kadarını hak edecek ne yapmış olabilirdi ki? Bir süre önce bunun basit bir kızgınlık olduğunu düşünüyordu ama şimdi görebiliyordu ki bu apaçık bir nefretti. Kocasını ondan nefret ediyordu. Peki, ama neden? Hayır... Doğru soru bu değildi. Hatta doğru soru bile yoktu... Evlenmeye mecbur kaldığı için kocası Elisha’dan nefret ediyordu. Ne acı!

Genç kız pencereden görünen karanlık manzaraya sessizce bakan adamı bir müddet daha izleyip aynı şekilde dışarıya bakmaya başladı. Gördüğü yoktu, sadece onun yüzünü görmekten kaçınıyordu. İçinde kalan sorular vardı. Kocasının öfkesi bu durumda yersizdi. Elisha’nın yalan söylediğini bilmeden ona karşı böylesine kin doluyken, gerçekleri öğrenmesi durumunda olacakları düşünmek acı verecek kadar korkutucuydu. Buna dayanamazdı. Kaldıramazdı.

“Özür dilerim... Seni bulamayınca endişelendim. Geçen hafta bu civarlarda bir soygun olduğunu duymuştum. Yanımdan ayrılmaman gerekiyordu.”

“Bir daha olmayacak majesteleri... Ağlamak üzereydi ve engellemek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Eğer başını çevirse, âşık olduğu yüze bir kez baksa dayanamayıp hıçkırıklara boğulacağını bildiği için karanlığa bakmaya devam etti. Zaten aksi içinde kocasından tek bir hareket bile görmedi.

Yola çıktıklarından yaklaşık iki saat sonra ana yoldan sağa kıvrılan tali bir yola girdiler. Tüm pencerelerinden ışıklar süzülen büyükçe bir hanın avlusuna girdikleri an etrafları bir sürü kişi tarafından çevrelendi. Elisha uyuşukluğuna rağmen ilgiyle olanları izlerken arabalarının hafif bir sarsıntıyla dur-

duğunu hissetti. En sonunda geceyi geçirecekleri yere gelmişlerdi. Tahminine göre saat on biri geçiyordu. Yoğun gün ve uzun yolculuk, harap ruh haliyle birleşince afyon ruhu kadar tesir etmişti üzerine. Kapanmak üzere olan gözlerini güçlükle kırıştırarak karşısındaki adama baktı. Ne yapması gerektiğini soruyordu bir nevi. Artık ona danışmadan hiçbir şey yapmayacağını sözünü vermişti ya...

"Geceyi burada geçireceğiz Elisha... Dilersen önce yemek yer, sonra da odalarımıza çekiliriz." Elisha, basitçe dile getirilen sözleri normal anlamlarının dışında algıladı ister istemez. Utancına rağmen gözlerini kocasına dikip başını salladı. *Bu onun düğün gecesiydi.*

Açılan kapıya yerleştirilen merdivenleri görmezden gelip dışarıya atlayan adamın uzattığı eli tutmak için kalkıyordu ki korkuyla ayakkabılarının olmadığını hatırladı. Hiç düşünmeden yerine geri oturunca dükkân beklentiyle kendisine baktı. "Ayakkabılarım... Ayakkabılarımı Nottingham'da bıraktım. Ö..." Tekrar özür diliyordu ki vazgeçip dilini ısırıldı. Bunun için ondan af dilemesine gerek var mıydı ki?

"Beni bekle, birazdan burada olurum..." Elisha şaşkınlıkla, hana doğru yürüyen adamın arkasından baktı. Ne hikmetse kızmış gibi görünmüyordu. Hatta gülmüş bile olabilirdi. Burnunu cama dayayıp, kocası gözden kaybolana kadar ve ondan sonra geçen saniyeler boyunca izlemeye devam etti. *Çok huzursuzdu...*

Genç kız, birazdan denen sürenin ne zaman dolacağını sabırla beklerken aradan on dakika geçmiş, Headly Kontu'nun arabası da onlardan kısa bir süre sonra hana varmıştı. Dayanılmaz bir şekilde uykusu vardı fakat direniyordu. Bu gece uyuşukluk yapmamalıydı. Odasına çıkınca banyo yapacak ve bavuluna koyduğu geceliğini giyip karılık görevini yerine getirmek için kocasını bekleyecekti.

Elisha, Blackpearl'de gerdeğe giren çiftler olduğundan haberdardı. Bildiği kadarıyla gelin odasına çekilir ve temizlenir, damat da bu sırada aşağıda içkisini içer ya da oyalana-

cak bir şeyler bulurdu. Claire'in anlattığı hikâyelerden bildiği başka bir şey de gelin ve damadın yalnız kaldıklarında çıkar-dıkları gürültülerdi. Hatta bir keresinde gerdeğe giren yeni evli bir çiftin boş olan yan odasında saklanmışlardı da Elisha Claire'in ne demek istediğini anlamıştı.

Genç kız endişeyle bu düşünceleri kafasından çıkartıp derin bir soluk aldı ancak aklının yine aynı yere kayması çok sürmedi. Bebeklerin nasıl doğduğunu, yapım aşamasından başlayarak biliyordu. Sosyetik budala kızlar gibi aptalca ley-lek masalına inanmıyordu elbette. Köyde yaşamının bir ku-ralı da buydu... Hiçbir zaman, bazı şeyler öğrenmek için sana ders vermeye can atan ebeveynlerin uygun zamanını beklemek zorunda değildir. Köylerde kediler, köpekler, atlar ya da ineklerin ortalık yerde çiftleşmeleri öyle sıradan ki bir süre sonra görmezden gelebilme bile mümkün. Ger-çi Elisha Greta ile Ormond'ın yüksek gerilimli maceralarını asla görmezden gelememişti ama bunun bir doğa olayı ol-duğunu biliyor ve insanların da yeri geldiğinde bir hayvana dönüştüklerini tahmin edebiliyordu. Tabii bunun için bazı parçaları birleştirmenin ve az da olsa zekânın şart olduğunu da bilmiyor değildi.

Ağzını yırtarcasına açıp esnediği sırada arabanın kapısı açılınca kadar kocasının varlığını unuttuğundan emin olan Elisha, onu karşısında görünce, tüm yorgunluğuna rağmen harika görünen adama aptal bir şaşkınlıkla baktı. "Bekletti-ğim için kusura bakma lütfen... Sana ayakkabı ve isteyece-ğini düşündüğüm için bir bone alacağım ama biraz zaman alabilir. Ben gelene kadar odanda beklesen iyi olur." Elini uzatınca Elisha hiç itiraz etmeden onu kavradı ve merdive-nin ilk basamağına ayağını bastı. Fakat daha fazla inmeden yerden havalanıp, hayalini kurduğu sıcaklığa yapışınca ne ol-duğunu anlamadan etrafına bakındı. Vücudundan geçen ani bir titremeye birlikte, boğazından ufak bir inilti çıktı. Şok öyle çarpıcıydı ki kalbi durmuş ve sonra da korkunç bir hızla kaburgalarına vurmaya başlamıştı. Karın kasları titriyordu...

Eğer tutunmazsa düşecek gibi hissediyordu ama o güçlü kol-
ların korumasına güvenmek öyle kolaydı ki... Her şeye rağ-
men, kendince haklı mazeretlerine dayanarak kollarını ada-
mın boynuna dolayıp başını çenesinin altına gömdü.

Dışarıdan bakıldığında utangaç bir gelinden fazlası değil-
di ki kocasının da öyle düşündüğünden hiç şüphesi yoktu.
Fakat Elisha utanmazca bir biçimde ona yakın olmanın der-
dindeydi. Burnunu dolduran kokuyu derin soluklarla içi-
ne çekerken, dudaklarına yakın bir yerde atan nabza dilini
değdirmek için can atıyordu... Yalnız kaldıklarında bunu ve
daha fazlasını yapmanın hayalini kuruyordu.

Odalarına giden merdivenleri çıkarken iyice yaklaşıp be-
denini iyice ona bastırdı. Vücudunu saran kollardaki hafif ka-
sılmayı yanlış yorumlamak niyetinde değildi ancak kocasının
kışkırtmalarına karşı kayıtsız kalmadığına inanmak üzereydi.
Tıpkı düğündeki öpücük gibi... Evet, belki de yeni bir öpü-
cük almak için doğru zamandı.

Odalarının kapısında kısa süre duraksadılar. Kocasını kapıyı
açmak için tek kolunu çektiğinde bile kızı taşımakta zorlan-
dığına dair tek bir titreme bile olmadı. Elisha büyük bir hazla
derin bir iç geçirdi ve odanın loş atmosferine girene kadar so-
luğunu tuttu. Neler olduğunu bilmiyordu... Vücudundaki
garip değişimin ya da fikirlerindeki edepsizliğin nedenlerini
sorgulayacak durumda değildi. Her şey doğal geliyordu...
Olmasından farklı değildi... Aidiyetini bilen hisler ve davra-
nışlar doğru zaman ve yerde yüzeye çıkmış, kendilerini belli
ediyorlardı.

Ayakları yavaşça yere değene kadar dudaklarının kocası-
nın tuzlu tenine dokunduğunun farkında değildi. Kendisini
o kolların uzağında bulduğu an korku dolu bir şaşkınlıkla
başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözleri farklıydı... Garip
bir şekilde kısık ama alev gibi parlıyordu. Öyle tehlikeli bir
hali vardı ki Elisha dayanılmaz bir arzuyla yaklaştı ve par-
mak uçlarında yükselip bedenini teslim ederek ona bastırdı.
Dudakları arasındaki sadece bir nefeslik mesafe, aralarında

cesur olan kimse, onun tarafından kat edilmeyi bekliyordu.
Kollarını sıkarak ellerin gerginliğini hissedebiliyordu. Sadece
ona bakarken bile bir şeyler söylemek üzere olduğunu göre-
biliyordu...

Karnındaki kelebekler tahrip edici titreşimler yayarak ha-
valandılar ve daha aşağıda bir noktada incelerek toplandılar...
Yine de hareketi ondan bekliyordu... Hâlâ o cesareti yoktu...
Fakat olmadı... Hiçbir şey olmadı... Bedenleri ayrılırken genç
kız yavaşça sendeledi ama güvenilir kollar sağlamdı. Düşme-
kine mani olabilmışlerdi elbet fakat Elisha fiziksel olmayan bir
düşüşün içindeydi. Karanlık, utanç dolu bir boşluğa düşerken
başını dönüyor, gözleri kararıyordu. Yatağa oturtulduğunu his-
setti. Görmedi, sadece hissetti. Sesini duyana kadar bunun bir
rüya olduğunu düşünüyordu fakat değildi...

"Yorgunsun... Yemeğini buraya getirteceğim. Sonra ban-
yonu yapar, dinlenirsin... Ben yan odada olacağım. Eğer bir
şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli." Elisha sadece
başını sallamakla yetindi, ona bakmak aklının ucundan bile
geçmiyordu. Omuzlarına değen parmakları ya da saçlarına
dokunan dudakları bile umursamadı. Sadece gitmesini diledi.
Utancı ile yalnız kalmayı diledi.

Kadınsızlık başına vurmuş olmalıydı... Az önce olanların
bir ayı aşkın süredir sevişmemiş olmasından başka bir açık-
laması olamazdı. Sarhoşluk mazereti yokken Elisha'nın safça
baştan çıkarışlarına karşı koymakta bu denli zorlanmasının da
başka açıklaması olamazdı. Her zaman, iradesini temel içgü-
dülerinin önünde tutmaya alışkındı o... ve şimdi de farklı
değildi.

Sorun değil dedi içinden. Hiç sorun değildi. O kızı çekici
bulmak bir yana kadın olarak bile görmüyordu. Sadece çok
güzel olmaması değildi böyle düşündüren. Ona verdiği zarar,
ona başka anlamlar yüklemesine izin vermiyordu çünkü.

En kötüsü âşık olup evlenme şansını elinden almıştı kızın ve onu incitmeye devam edecekti. Engellenemez bir biçimde daha ilk günden kalbini kırmıştı. Kaba davranışlarıyla, kaza olan tahammülsüzlüğünü fazlasıyla açık etmişti.

Connor merdivenleri inerken sersem gibiydi. Hanım büyük salonuna girdiğinde gözleri Tony'yi aradı. Düşündüğü gibi arkadaşı bıraktığı yerde birasını içiyordu. Yanına gitmeden önce garsonlardan birisini çağırıp Elisha için hafif bir şeyler sipariş edip banyosunun hazırlanmasını emretti. Karısının gözlerinden akan uyku, arzudan sonra en dikkat çeken şeydi. Güzel bir banyo ve sıkı bir dinlenme ile yarın kendisini çok iyi hissedeceğinden hiç şüphesi yoktu. Duyduğu utanç da kısa süre sonra unutulurdu.

"En sonunda gelebildin... Ne yalan söyleyeyim eğer biraz daha gelmeseydin karının koynuna girdiğini düşünecektim." Tony gürleyen bir kahkaha attı.

"Kapa çeneni!"

"Aslında çirkin bir kız değil... Hatta bacaklarının görünen kısmına bayıldım. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Bir kadını çıplak görmeden neye..."

"Sana kapa çeneni demiştim Tony..." Tony'nin sözleri masaya yumruk vuran Connor'ın haykırışı ile bölündüğünde salonda da derin bir sessizlik oldu.

"Durum ne olursa olsun o benim karım ve karıma saygı duyulmasını isterim. Karımın çıplak bacakları ya da vücudunun geri kalan detayları sarhoş masalarında mevzu bahis olamayacak kadar kutsal ve sadece bana aittir. Sen ki beni en iyi tanıyan kişi olarak böyle aptalca konuşabildiğine göre düpedüz sarhoş oldun demektir. Ve bir kere söylüyorum Anthony Decker... Eğer bir daha Elisha'dan... karımdan bu şekilde bahsedersen seni düelloya davet eder ve beynini karpuz gibi patlatırım, anladın mı beni ayyaş herif?"

Tony hiç de sarhoşmuş gibi durmayan mavi gözlerini şaşkınlıkla açıp en sevdiği, en güvendiği adama uzunca süre tepki vermeden baktı fakat daha fazla dayanamıyormuş gibi

ikinci kez kahkahayı patlatması çok sürmedi. Nedense hiç susmayacakmış gibi bir hali vardı. Nihayet durulduğunda da yarısı içilmiş bira bardağını kaldırarak, "Şerefine içiyorum Connor... Lanet herif sen gerçek bir pisliksin. Dilerim o kız canına okur," deyince Connor dayanamayarak gülümsedi ve bira bardağını kaldırarak Tony'ninkiyle tokuşturdu. "Bunu sürekli yüzüme vurmandan hoşlanmıyorum."

"Neyi?"

"Bir pislik olduğumu tabii... Sen söylemesen de biliyorum zaten. Elisha Londra'ya vardığımızda planlarımı öğrenecek ve eminim o da aynısını söyleyecektir." Efkârla birasından büyük bir yudum alıp bardağını sertçe masaya vurdu. Nedense yukarıdaki kız için fazlaca kaygılıydı. Aslında durumu onun tarafından düşününce böyle kaygılanmasına bile gerek kalmayabilirdi. Sonuçta Grandoor'un yeni düşesi ve hanımı o olacaktı. Saygı görecekti... Ya da görmeyecekti... Eğer bir hizmetçi gibi giyinirse hizmetçileri çekip çevirmesi ne derece mümkün olabilir, orası tartışılırdı. Cemiyetin gözünde kalacağı durumu düşünemiyordu bile.

"Bu senin savaşın Connor. Sen hiçbir zaman düşünmeden iş yapmazsın. Sorun şu ki seni anlamıyorum ama bu seni endişelendirmesin çünkü ben seni çoğu zaman anlamıyorum... Eğer senin iş yapma şeklini çözebilmiş olsaydım, inan bana dostum en az senin kadar zengin olurum. Bence bildiğini okumaya devam et gitsin. Yine kazanacağından hiç şüphem yok... Şerefte dostum."

On Üçüncü Bölüm

Grandoor, Londra'ya on beş mil mesafede, devasa büyüklükteki bir arazinin ortasına kurulmuş görkemli bir yapıydı. On yedinci yüzyılda Grandoor ataları tarafından inşa edilen dört katlı binanın yapımında bej rengi mermer ve granit kullanılmış, Barok döneminin klasik şatafatından uzak, sadeliğiyle göz dolduruyordu. Uzun dikdörtgen yapıyı ortalamayan iki kulenin arasında kalan sivri uçlu üçgen kubbenin gösterişli heybeti dışında, sayısızmış gibi görünen uzun pencere-leri çevreleyen oymalar ve küçük gotik detaylarıyla aslında güçlü bir mimari anlayış ve zamanının çok ötesinde bir tekniğin eseri idi.

Tüm bunlara rağmen, sanatçı bir babanın kızı olan Elisha evle ilgilenemeyecek kadar yorgun ve uyku halindeydi. Londra'ya varışları düşündüklerinden de uzun sürmüş, ancak gece yarısını geçerken Grandoor arazisine girebilmişlerdi. Bu esnada Elisha'nın yarı kapalı gözlerinin arasından görebildiği tek şey, iki tarafı yüzlerce fenerle aydınlatılmış, beyaz taşlarla döşeli geniş yoldu. Ancak onun da uykusu arasında gördüğü rüyalarından birisi olduğuna kanaat getirdiği için ilgilenmiş sayılmazdı.

"Seni tekrar taşımam gerekiyor mu Elisha?" Genç kız artık yeterince ilgiliydi. Başını, uyuklamak için dayadığı camdan kaldırıp diklendi ve arkasına yaslandı. Doğrudan kocasına bakarken cevap vermeye gerek görmedi çünkü bütün

günü sessizlik içinde, birbirlerine sordukları soruları cevaplamaktan kaçınarak geçirmişlerdi. Elisha'nın gerekçesi kırılganlığı şüphesiz ve aynı netlikle söylenebilirdi ki kocasının da umursamazlık... Elisha'yı daha fazla kırılganlığa iten başka bir sorun...

"Bunu evet olarak mı algılamalıyım?" Elisha elbette öyle düşünmüyordu. Şu anda onun kucağındayken hissedebileceklerine karşı yeterince korunaklı sayılmazdı. Hem gerek de yoktu... Sessizliğinin nedeni, sessizken onu daha çok memnun edeceğini düşünmekti sadece. Tanrı aşkına, uzun zamandan beri o kadar sessizlerdi ki yine konuşmasa kim ne diyebilirdi?

Yeni ayakkabılarına kısa süreli bir bakış atıp tekrar kocasına döndü. "Kendim yürüyebilirim majesteleri," dedi rahatlıkla. Nedense kırılganlık ve kızgınlıkları arttıkça ona karşı savunması güçleniyordu.

"Öyle diyorsan..."

Elisha başını evet anlamında sallayınca dükkân de arabacının açtığı kapıdan dışarı atlayıp Elisha'ya elini uzattı. Genç kız tıpkı onun yaptığı gibi atlamayı düşünüyordu ama onu kibar olmaya iten bir şeyler vardı. Bilinçsizce, merdivenin ilk basamağınca duraksayıp başını yukarı doğru kaldırdı ve önünde yükselen muazzam yapıya baktı.

Bunu beklediği söylenemezdi. Böylesine mükemmel bir şeyi hayatı boyunca ilk kez görüyordu. Neydi burası böyle? Eğer bu bir evse kendi yaşadığı neydi? Ama neden şaşırıyordu ki? Yüce Grandoor soyu için bundan daha küçüğü mümkün olabilir miydi? Connor gibi birisinin daha azına sahip olması mümkün müydü?

Toparlanmak ister gibi başını salladı ve kocasının uzattığı eli gecikmeli de olsa kavradı. İşte yine oluyordu. Her şey, herkes silikleşiyordu. Sadece bir dokunuş, tek bir dokunuşla bile kendi olmaktan çıkıyordu Elisha... Endişeyle, onun bir şey anlayıp anlamadığını görmek için baktı ama adamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi, zira yüzüne bak-

mıyordu. Genç kız merdivenleri yavaşça inip elini çekmeye yeltendi. Bunun onu memnun edeceğinden hiç şüphesi yoktu fakat bırakamadı. Kocasını elini sımsıkı kavramış, kıpırdamasına izin vermeyecekmiş gibi dirseğinden aşağısını hantaketsiz bırakmıştı.

“Elimi bırakmana gerek yok Elisha. Sen benim karım-sın... Olması gerektiği gibi, hanımı olduğun eve benim ko-lumda girmenden daha doğal bir şey yok.” Elisha istemsizce gülümsedi. ‘Hanımı olduğun ev’ demişti kocası... İçine yayılan sıcaklık tüm huzursuzluğunu ve korkularını alıp götürmüş gibi hissetti. En çılgın hayallerinde bile yoktu bu tanım... Henüz onun karısı olduğu gerçeğini kabullenememişken bir düşes olduğu gerçeği ile yüzleşiyordu. Nedense bunu daha önce düşünmemişti, çünkü o şekilde hırsları olmamıştı ya da zengin olmak gibi bir kaygısı. Yaptığı sahtekârlığın tek sebebi ona duyduğu aşktı... Daha ötesi yoktu fakat endişelendi. Eğer her şey ortaya çıkarsa suçlanır mıydı? Servet avcısı olmakla itham edilir miydi? Kontrolsüz bir ürperti geçti bedeninden ve elini tutan güçlü parmaklara kadar ulaştı.

"Üşüdün mü?"

Hiç düşünmeden karşılık verdi. "Hayır... Sadece şaşkınlık ve endişeliyim."

“Bence tek sebebi yorgunluk. Bu gece iyice dinlen, yarın endişelerini gidermek için daha enerjik hissedeceksin... Ben de yanında olacağım.” Kocası tereddütle eklediği son cümleyi bittiğinde girişe uzanan döner mermer merdivenlere ulaşmışlardı. Elisha birden bire kapıda beliren çok sayıda hizmetliyi görünce şaşkınlıkla duraksadı. Buna alışmasına imkân yoktu... İşin komik yanı, herkes Elisha’dan daha sık görünmesine rağmen ona hizmet etmek için hazır bekliyormuş gibi duruyordu.

Genç kız ne yaptığını bilir bir edayla, kocasının kolunda merdivenlerin sonuna kadar geldi ve herkesi gözleriyle selamladı. Sessiz merakın fazlasıyla farkındaydı. Acaba yeni düşes olduğunu biliyorlar mıydı? Bilmiyorlarsa öğrendik-

lerinde ne tepki vereceklerdi? Yanaklarına basan sıcaklıktan rahatsız olunca başını önüne eğdi. Tıpkı utangaç gelinler gibi diye geçirdi aklından...

"Bernard Tanrı aşkına bu saatte yatakta olman gerekirdi." Elisha karşılama ekibinin başındaki yaşlı adama baktı. Kocasının da dediği gibi onun yaşındaki bir adamın bu saatte uyuyor olması gerekirdi. Hatta ebedi uykusuna yatmış olsa bile kimse yadırgamazdı.

"Sizi bekliyordum majesteleri. Siz gelmeden uyumam ne mümkün." Saçındaki peruk kadar beyaz yüzü olan yaşlı adamın sözlerinden çok, sesindeki kinaye Elisha'yı yüksek sesle güldürdü... Artık tüm bakışların ilgi odağıydı.

“Tamam ihtiyar... O zaman bir işe yara da eşyalarımızı yukarı çıkart.” Yaşlı uşak kısıp gözlerle her ikisini süzerken dükkân açıklama ihtiyacı duydu. “Benim odama Bernard, hadi çıkırdı.” Uşak iki saniyelik duraksamadan sonra gayet sokak kanlı ve bilirkişi tavrıyla yanındaki, kendisinden çok daha kademsiz gibi görünen bir delikanlıya bakışıyla kesin bir talimat verdi ve çocuk koşar adımlarla dışarı çıktı.

Elisha ise şaşkıındı. Zaten uzun süredir hep şaşkıındı ama şu anda şaşkıınlıktan da öte sersemlemişti. Geçen geceki reddedilişinin arkasından onunla yalnız kalabileceğı ihtimalini hep aklının geri bir noktasına itmişti. Bunu istemediğinden değil de, eğer fazla bir beklenti içine girerse yaşayacağı hayal kırıklığını kaldıramayacağını bildiğı için. Fakat bu gece birlikte yatacaklarını öğrenmişti... *Harika...*

Dükün odası düşündüğü gibi son derece erkeksi, koyu renkli mobilyalarla döşenmiş sade bir odaydı. Görüntüde çok güzel ve kullanışlı olmasına rağmen Elisha buraya dair bir aidiyet hissedemedi. Odanın hafif rutubetli bir kokusu vardı. Sanki uzun zamandır kullanılmıyormuş gibi.

Onu odaya getiren hizmetçi kıza gülümseyerek bir isteği olmadığını söyleyecekti ki kızın küveti hazırladığını görünce konuşmamaya karar verdi. Diğer taraftan küçük valizi ve diğer eşyaları da odanın bir köşesine bırakılmıştı. Bir tepsi içindeki

bir şişe kırmızı şarap ve iki kadehin de sehpalardan birisine koyulduğunu gördüğünde, buna gerçekten ihtiyacı olduğunu düşündü. Genç kız odanın ortasındaki büyükçe yatağın ucuna ilişerek incelemeye devam etti. Baktıkça, odadaki ıssızlık hissi artıyordu. Her şey yerli yerinde ve muntazam hatta uzunca süredir hiç dokunulmamış gibi yerlerine alışık görünüyorlardı. Elisha dayanamayıp, küveti doldurmakla meşgul olan kızı sordu. "Majesteleri burada kalmıyor mu?"

"Hayır efendim. Majesteleri dükkân, Londra'daki evinde kalmayı tercih eder."

"Peki ama neden?"

"Tam olarak bilmiyorum ama..." İşini bırakıp Elisha'ya doğru yaklaşan hizmetçi kız, sesini alçaltarak devam etti. "Sanırım düşes ile kavgalılar... Bildiğim kadarıyla birbirlerine tahammül edemiyorlarmış." Sonra, sanki çok konuştuğunu hissetmiş gibi hızla uzaklaşarak işine geri döndü. "Banyonuz hazır efendim. Soyunmanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Elisha başını olumsuz anlamında salladıktan sonra kızı gönderdi. Soyunup ılık suyun içine girdiğinde ne kadar yorgun ve uykusuz olduğunu hatırlamasına rağmen yine de direncini koruyordu. Kesinlikle bu gece uyku biraz bekleyecekti.

Lavanta kokulu losyonla düğümlenen kaslarını açana kadar vücudunu ovalayıp saçlarını lavanta kokulu şampuanla yıkadı. Temmuz ayında olmalarına rağmen yanan şömineyi ilk gördüğünde yadırgamıştı fakat hafifçe titreyince pek de gereksiz olmadığına kanat getirdi. Banyo yapmakla vakit kaybetmek düşüncesinde değildi. Hızla küvetten çıkıp hizmetçinin bıraktığı büyük havluyla kurulandı, sonra küçük banyonun en üstündeki beyaz geceliğini çıplak bedenine giyerek büyük boy aynası önüne geçti. Aynanın hemen yanındaki sehpaye bırakılan şaraptan bir kadeh doldurup kendisini inceleyen, büyükçe bir yudum şarabın buruk tadına vardı.

Geceliği, muhtemelen modası geçmiş olmasına rağmen Elisha için bile kışkırtıcı denilebilecek kadar ince ve açıktı. Üstelik arkadan vuran ışık yüzünden neredeyse şeffaflaşmış

gibi hatlarını belli ediyordu. Genç kız utançla kızardı fakat yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Nedense bu gece ilk kez görüntüsünden dolayı kendinden utanmıyor ya da özgüven eksikliği hissetmiyordu. Yoğun bir biçimde, ona olan ihtiyacıyla eşsiz hisler içinde ve kendine güveni tamdı.

Acaba nasıl başlayacaktı? Geceliği omuzlarından mı düşürecek? Nasıl olduğunu denemek ister gibi ince askılardan birisini hafifçe omzundan kaydırды... Yoksa eteğini kaldırıp başından mı geçirecek? Bunu denemek istemiyordu ama başından mı geçirecek? İkinci ve üçüncü yudumlarını hiç düşünmese bile sarsıcıydı. İkinci ve üçüncü yudumlarını hiç düşünmeden, hızla tükettiğinde kadehinin de boşaldığını fark etti. Hiç tereddüt etmeden kadehini tekrar doldurdu ve hayatı boyunca hiçbir şeye bu denli ihtiyaç duymamış gibi kristal kadehi başına dikti. Çok hızlı ve çarpıcı bir sarhoşlukla hafifçe sallandığını hissediyordu. Bu hissi sevdiğine karar verince kadehi tekrar doldurup şarabından daha temkinli bir yudum aldı ve aynaya döndü.

Önce öperdi... Yavaş yavaş. Sonra da ateşle, tıpkı kilisedeki gibi, daha da güzeli o gece olduğu gibi... Parmaklarını dudakları üzerine bastırıp ağzını hafifçe araladı. İşaretparmaklarını dudağının ıslak iç yüzeyinde usulca gezdirirken solukları hızlandı, yüzünden başlayan kızarıklık boynundan aşağıya, çıplak sinesine kadar yayıldı. Bu gece neler olacağını Tanrı bilirdi ve tek yardımcısı oydu. Fakat kapının önünden gelen kısık sesi duyduğunda Tanrı'nın bile varlığını unutacak kadar yalnız ve kendisiyle baş başaydı.

"Hâlâ uyumadın mı küçük Elisha?"

Connor Grandoor'a ne zaman gelse aynı şeyi hissediyordu. Garip bir hüznün ve huzur... İki duygunun çoğunlukla bir arada olması normal değildi ama hayatında normal olmayan o kadar çok şey vardı ki... Ve daha fazlasına sahip olmak için uğraşıp duruyordu.

Yukarıdaki kız mesela... Burada olmamalıydı. Daha doğrusu, malum gece kızın odasında olmaması gereken kendisiydi. Hangi akla hizmet hasta olana kadar içmiş ve sonra da ömrü boyunca hatırlayamayacağı o geceyi yaşamıştı.

Lanet olsun, uykusuzluktan ölüyordu ama yukarı çıkmak gibi bir isteği yoktu. Herkesin Elisha ile aynı odada kalmalarını bilmesini istiyordu. Hiçbir şüpheye mahal vermemek için geceyi birlikte geçirdiklerinin düşünülmesi şarttı. Catherine'in Elisha'nın doğuracağı çocuğun korkusunu iliklerine kadar hissetmesini istiyordu çünkü.

Diğer taraftan gerçek olan şey vardı ki, bir kez birlikte olduklarına göre evliliklerinin feshi mümkün değildi. Dolayısıyla ikinci kez birlikte olmak için de bir gereklilik yoktu. Tabii kendisi istemiyorsa. Az önce yukarı çıkmak istemediğini düşünüyordu ama şimdi tereddütlüydü.

İstemiyor muydu gerçekten? Onunla sevişmeye hakkı vardı fakat mesele sahip olduğu hakları değildi. Hiç şüphesiz yukarı çıktığında görevini sahiplenene bir yeni gelinle karşılaşacaktı ve kendisinden beklenen de onu memnun edip, soyunun varisini rahmine bırakmaktı. Yine de bu, onu kullandığı gerçeğini değiştirmediydi gibi seviştikleri takdirde hissedeceği vicdani huzursuzluğun katbekat artacağını biliyordu.

Vicdanımın canı cehenneme dedi içinden. Uzun süredir sevişmemişti. Hatta başındaki dertler yüzünden aklına gelmemişti bile ama şimdi Cristabell'i görmediği için hayıflanıyordu. Eğer metresiyle ateşli birkaç gece geçirmiş olsaydı, şimdi tüm yorgunluğuna rağmen kasıklarına saplanan sızı ile baş etmesi kolay olabilirdi.

Onu arzulayıp arzulamadığını düşündü... Elisha'ya... Minicik sevimli yüzünü hayal etmek bile kalbi sızlatmaya yetti. Beklentiyle ve çoğunlukla hüüzle bakan iri gözlerini... *Kahverengi miydi gözleri?* Dudaklarının biçimini hayal etti ama her şey çok silikti. Neden kıza alıcı gözüyle bakmamıştı ki daha önce? Çarpıcı bir kız değildi ama çirkin de değildi. Saçlarının rezil kesimi yüzünden olduğundan da vasat görü-

nüyordu belki de. Belki de Tony'nin dediği gibi onu çıplak görmeden, neye benzediğini düşünmek bile hataydı. Fakat onu çıplak düşlemek öyle zordu ki. Bacakları güzel demişti Tony... *Lanet olsun*, Tony'nin bunu söylemeye hakkı yoktu.

İstemeyerek yerinden kalkarken içip içmemekte kararsız kaldığı viski bardağına özlemle baktı ama başını çevirip dışarı çıktı. Bu gece sarhoş olmak gibi bir hata yapmayacaktı. Eğer o kızla tekrar sevişecekse, bunun neye benzediğini hatırlamalıydı... Bunu her ikisi için de yapmalıydı.

Yavaşça merdivenleri çıkarken mumların iyice uzadıklarını dikkat etti. Ne kadar süredir aşağıda kaldığını hesap etmemişti ama şimdi karısının uyuduğuna dair fikir yürütebilmek kadar uzun bir zaman olduğunu düşünüyordu. Bir yanı Elisha'nın uyumuş olmasını diliyordu. Mantıklı olan yanı... Fakat bir diğer yanı, ilkel ihtiyaçlarının bastırılmasındansa doyurulmasını arzuluyorken mantığının sesi çok uzaklarda bir yerde çınladı. O an dejavu hissi, benzer bir görüntüyü beyninde resmetti. O gece, kararlılıkla merdivenleri inerken de mantığını ve uyarı çanlarını duymazdan gelmişti. Odaya girdikten sonra zayıf direncini kıran gördükleri değildi -ki ne gördüğünü hatırlamıyordu bile. Sesi... Kızın sesini hatırladı ve daha ilk andan beri tatlı sesini duymaktan ne kadar hoşlandığını da.

Uzun zamandan beri kalmadığı odasının kapısına geldiğinde hiç düşünmeden tokmağı çevirdi ve ilk önce odanın ortasındaki büyük yatağına baktı. Boştu... Yavaşça içeri girdi ancak oda öyle büyüktü ki bir an için kıızı göremeyeceğini sandı. Fakat büyük boy aynasının önündeki beyaz kıpırtıyı hissedince onu gördü.

Üzerinde beyaz renkli komik bir gecelik vardı. İtiraf etmeliydi ki Elisha daha önceki hallerinden çok daha cazip görünüyordu. Hatta saçları bile öyle... Şöminedeki ateşin tatlı ışığı saçlarında kıvılcıklar oluşturuyor, sanki canlıymış gibi hareket veriyordu. Kızın arkasında kaldığı için sadece çıplak

kollarını ve teki omzundan aşağı kaymış firfırlı askıların gölgelediği sırtını görebiliyordu ve nedense kıpırdamadan izlemek istedi.

Şarabını bir seferde kafasına dikmişti. Connor yüksek sesle gülme isteğini bastıramayarak sırtıttı. Elisha'nın şaraba ihtiyacı olacağını hissettiği için odaya bir şişe göndermeye karar vermişti ve görüyordu ki bu oldukça isabetli bir karardı. İkinci kadehi doldurduğunu görünce tereddüt etti Connor. Alışkın değilse şarabın çarpması işten bile değildi. Müdahale etmek için bir şey söylüyordu ki kızın farklı bir ilgiyle aynaya yaklaştığını görüp sustu.

Başı, neredeyse aynaya değecek kadar yakın, sol eli yüzündeydi. Ne yaptığını göremiyordu ama işine öyle konsantre olmuş bir hali vardı ki Connor onu izlemekten, kızın mahrem anını bölmekten rahatsız bir şekilde varlığını belli etmek istedi. *Keşke uyuyor olsaydı* dedi içinden ve bu dileğini kendine has yorumuyla sözlere döktü.

"Hâlâ uyumadın mı küçük Elisha?"

Niyeti onu korkutmak değildi elbette. Ama kız panikle sıçrayarak kadehini yere düşürünce hata yaptığını anladı. Sersem bir hali vardı. Şaşkın ve komik...

"Ö-özür dilerim... Ben..." Elisha telaşla eğilip yerdeki kadehi aldı ve krem rengi halıya dağılan şarabı çıplak eliyle temizlemeye çalıştı. Connor bunu görmeye tahammül edemediği için hızla Elisha'yı kolundan kavradığı gibi ayağa kaldırdı. Boş kadeh tekrar yerdeydi. "Kalsın Elisha, sabah birileri temizler."

Elisha utanarak başını eğince ondan yakılan sıcaklık Connor'a kadar ulaştı. Genç adam kızın çenesini kavrayarak başını kendine çevirdi. Gözleri korkudan ya da heyecandan olabildiğine irileşmiş, her an gülecekmiş izlenimi veren pembe dudakları endişeyle bükülmüştü. Connor onu böyle görmek istemediğine karar verdi, kendisinden bir kol mesafesi kadar uzaklaştırdı. Böylelikle daha fazla detayı gözlemleyebilme şansı oldu.

Geceliğinin önden görüntüsü arkadan görüldüğünden daha vahimdi. Askılarındaki firfırlar, göğüs kısmında yoğunlaşmış ve en görmüş erkeğin bile hayal gücünü sınayacak kadar namuslu görünen bir katman oluşturmuştu. Connor yumuşacık gülümsemişi yüzünde dondu. Belki ışığın verdiği cazibe belki de melankoliydi sebebi ama dudaklarını kızın boynuyla omzunun birleştiği noktaya bastırmak için dayatılmaz bir arzu duyuyordu.

Bu onun hakkıydı... Bu gece karısını almaya hakkı vardı. Evlenme sebebi ne olursa olsun bu artık evli oldukları gerçeğini değiştirmiyordu ve Connor direnecek kadar erdemli değildi. "İlk seferini hatırlamıyorum, Eğer canını yaktıysam özür dilerim Elisha." Kız başını hayır anlamında sallayınca devam etti. "Bu gece sana karşı nazik olacağımdan emin ol... Birazdan sana zevk vereceğim ve senden zevk talep edeceğim. Kendini bana bırakman yeterli. Dokunuşlarıma, dudaklarıma..." Az önce öpmek istediği yeri nazikçe okşarken, diğer eliyle de kızın belinden kavradı ve yumuşak dokunuşlarına tezat olacak bir sertlikle onu sert bedenine yapıştırdı.

Elisha'nın yarı aralık gözlerinde yer eden salt güvene muzafer bir edayla bakarken, hayatı boyunca gördüğü en cazibeli şeymiş gibi kızın tatlı dudaklarına şevkle uzandı.

Hafif alkol kokan dudakların ipeksi teslimiyetine önce şefkatle karşılık verdi. Dudakları araştırır gibi yüzeysel bir temasla Elisha'nın kileri okşarken elleri sırtını ve kalçalarını kendisine bastırıyordu. Tanıdık bir hisle daha önce onunla bu yakınlığı paylaştığını hatırladı. Yine karanlıktı ama görüntüler değil de sesler ve hisler vardı aklında. Belki de o geceye dair tek hatıralarıydı bunlar. Ve detaylar... Zihninin gerisinde kalmış detaylar şu anki yakınlıklarıyla yüzeye yaklaşırken arzusu da şiddetle kabardı ve yumuşak dudaklara sunduğu nezaket, zevk ve tutkuyu vaat eden şehvetle son buldu. Kızı geriye doğru bükerken, bir elini başının arkasına bastırdı, ağzını acıtırmasına dudaklarına kapattı. Kulağına gelen teslimi-

yet dolu inilti ve gömleğinin yakasına yapışan eller, birçok sözün yapamayacağı şekilde onu hazır olduğuna dair inancını körüklüyordu.

Dilini arzuyla aralanan tecrübesiz dudakların arasına sızdırırken kızı daha sıkı sarıp sertliğine bastırdı. Korkutmak niyetinde değildi ki Elisha'nın korkmuş bir hali yoktu. Sanki bu yakınlığı bekliyormuş gibi kıvranmaya başlamış, ağzında dolaşan dile aynı şekilde karşılık veriyordu. Connor için daha fazlasına gerek yoktu... Zaten dayanabilecek durumda değildi.

Kızı kucakladığı gibi büyük yatağa taşıyıp, yavaşça bıraktıktan sonra doğrulup manzaraya baktı. Şiddetle inip kalkan göğsündeki fırfırlar titreşiyordu. Etekleri ince bacaklarını büyük ölçüde meydana çıkartacak şekilde uyluklarında toplanmıştı. Elisha tek bacağını dizinden kırıp diğerinin üzerine doğru meyletmış, sanki kendisini gizliden gizliye koruma altına almış gibi sıkı duruyordu ama Connor umursamadı. Bu gecenin dönüşü yoktu...

Gözlerini kızın gözlerine dikerek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Korkusunu görebiliyordu. "Elisha... Bu geceyi unutmaman için her şeyi yapacağım ufaklık..." Gömleği yere attıktan sonra yatağa, Elisha'nın yanına uzanıp ipeksi bacağını okşamaya başladı. Kızın bedeninden geçen titremenin ve karnındaki kasılmaların korkuyla ilgisi olmadığını farkındaydı... Korku sadece gözlerindeydi ama arzu bedeninde yer etmişti, biliyordu. "Beni ne kadar şaşırttığını bir bilsen... Tanrım..." Dayanamayıp kızın üzerine uzandı ve tekrar öpmeye başladı. Doyamıyormuş gibi, arzuyla, şevkle, tutkuyla ama garip bir şekilde şefkatle... Ağzı kızın dudaklarını hapsedmişken parmakları Elisha'nın kaşlarında, elmacık kemiğinde geziniyordu. Diğer eli de geceliğin altındaki bacağını kavrayıp diğerinden ayırdı. Karısına ne kadar uyarıldığını hissettirmek için hafifçe ona sürtünce kızın bedenindeki kasılmalar şiddetlendi, gövdesinin üst kısmı yükselerek göğüsleri adamın sert göğsünde ezildi ve ufak inilti derinle-

şerek şiddetlendi. Connor yüksek sesle güldü. "Evet... İşte böyle meleğim... Ama daha yeni başlıyor..." Geceliği çıkartmak için hafifçe kenara kaymıştı ki kapıdan gelen lanet bir gürültüyle dondu kaldı.

Bu saatte, buna kim cesaret edebiliyordu? Connor doğru duyduğundan emin olmak için biraz daha doğrularak kulak kabarttı. Elisha'nın da aynı şekilde kaskatı kesildiğinin farkındaydı.

"Kapıyı aç Connor."

"Lanet olsun..." Genç adam hızla yatağın yan tarafına kayıp kolunu alnına dayadı. Catherine'in bunu yaptığına inanamıyordu. "Kim o?" Elisha'nın endişeli sesini duyunca ona doğru döndü ve Catherine'den bir kez daha nefret etti. Öfkeyle yerinden kalkarken üzerinde yattığı örtüyü karısına örtüp kapıya yürüdü.

"Sana kapıyı aç dedim Connor... Bu evde günah işlemene izin vermeyeceğim." Connor üvey annesinin sözleri bitmeden kapıyı açtı ve yarı çıplak bir vaziyette karşısına dikildi. "Ne vardı Catherine? Bu saatte rahatsızlık vermeni gerektirecek kadar mühim olan nedir?"

"Londra'da kiminle düşüp kalktığın umurumda değil. Dilediğin adilikleri yapabilirsin ama Grandoor kutsal bir yer... Metreslerini buraya getirip zina yapmana asla izin vermem." Connor, kapıya dayanıp kollarını kavuşturdu ve küçümser gibi orta yaşlı kadını incelemeye başladı. Onu ilk kez böyle dağınık ve bakımsız gördüğü için memnun olsa da genel ruh hali için keyif ve memnuniyet uzak kavramlardı. Gergin, huzursuz, öfkeli ve en önemlisi uyarılmış ama tatmin olmaktan uzak...

"Tamam Catherine, hiç merak etme. Öldüğünde seni odana gömmeleri için talimat verdim bile. Kutsal naşının Grandoor'un kutsallığını artıracaktır, hiç şüphen olmasın."

"Ukalalık etme Connor... Yanında bir kadınla geldiğini biliyorum." Uzun boylu kadın odanın içine doğru başını uzatınca Connor hiç itiraz etmeden kenara çekildi ve yata-

ğındaki kızı büyük ölçüde görmesine izin verdi. Gerçi Elisha örtülerin altında olduğu için kimliğine ya da görüntüsüne dair bir ipucu yoktu ama kalçasının yuvarlak kıvrımı, ince örtünün altındakinin hoş bir kadın olduğu izlenimini veriyordu. Connor tekrar tahrik oldu...

"Buna izin veremem. Derhal gönder onu!"

"Sen her ne kadar aksini düşünsen de burası benim evim Catherine." Connor hiç istifini bozmadan sırtıtmaya devam etti.

“Yanlışın var Connor. Uzun yıllarımı Grandoor’u senin evin olduğuna inandırmakla geçirdim. Bunun farkında olmayan sensin... Ama şimdi eski defterleri açmanın zamanı değil. O kadını burada istemiyorum...”

"Ah Catherine... Ben de seni burada istemiyorum ama beni dinlediğin bile yok..."

“Küstahlaşma Connor. Çileden çıkarsam neler yapabileceğimi bilirsin.” Kadın omuzlarını dikleştirip, sırtını gerdi. Bu haliyle daha da uzun görünüyordu. “Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum Catherine. Fakat bu benim hatam çünkü zamanında sana asıl benim neler yapabileceğimi gösteremedim... Şimdi bizi yalnız bırak! Gördüğün gibi müsait değiliz.” Başıyla önce Elisha’yı, sonra da kendi yarı çıplak bedenini işaret etti fakat kadının etkilenmiş bir hali yoktu.

"Bu gece, o kadın bu evde kalmayacak Connor..."

“Tanrım Catherine, eğer bu kadar sinirleneceğini bilseydim inan bana sevişmek için hep buraya gelirdim.” Kısa ve keyifsiz bir kahkaha atıp devam etti. “Düşünüyorum da... Seni acaba en çok ne kızdırırdı? Yataktaki kızın metresim olduğunu düşünmek mi yoksa... Onun karım olduğunu bilmek mi?” Uzun bir sessizlik oldu. Connor hâlâ sinir bozucu bir biçimde sırıtmaya devam ediyordu fakat Catherine Tracey donmuş gibi, doğrudan adama bakıyordu. Duyduklarını sindirmeye çalışır bir hali vardı ya da blöfü görmeye uğraşıyordu. Gözleri kısık, ince dudakları düz bir çizgi şeklinde,

başka bir deyişle efsaneleşmiş, korkutucu haline bürünmüş-
tü. Connor biraz daha gülünce kadın soğuk bir şekilde ko-
nuştü.
"Sana inanmıyorum... Evlenmiş olduğuna inanmıyorum."
"Beklemek için blöf yapıyorsun."

"Sana inanmıyorum... Evlenmiş olduğuna inanmıyorum.
İşimden etmek için blöf yapıyorsun."

"Gördüğüm kadarıyla uykundan olalı çok vakit geçmiş Catherine. Blöf yapmıyorum, evlendim. Yataktaki kız da zıf heyecanı taşıyan gelinim..."

"Sen ne yaptın? Kim o? Lanet olsun Connor, çok ileri gittin." Sesi iyice yükselince Connor parmağını dudaklarına dayayıp sessiz olması için bir hareket yaptı.

“Şişst... Küfür etmek senin gibi mağrur bir düşese hiç yakışmıyor. Şimdi gitmeni istiyorum Catherine. Keyfimi daha fazla kaçırmamı tavsiye etmem. Zira yarım bıraktığım işi bitirmek için böyle sabırsızlanıyorken, sana karşı çok da kibar olamayabilirim.” Son sözü söyledikten sonra kapıyı, şaşkınlıktan donup kalan kadının suratına kapattı. Catherine’i tanıyorsa görüşme bu gecelik bitmişti. Yine de birkaç saniye daha kapı önünde bekledi ve ayak sesleri uzaklaşana kadar yerinden kıpırdamadı. Şaşırtıcı ama uzaklaşan ayak sesleriyle birlikte Catherine’in rahatsız edici varlığının etkileri de yok olup gitmişti.

Connor, yatağa doğru yaklaşırken Elisha'nın kapıdaki hoş olmayan konuşmayı duymamış olmasını diledi. Sebebi üzülmesini istemiyor olmasıydı elbette ama diğer yandan arzularının yatışmış olmasından endişeleniyordu. Usulca yatağın boş tarafına çıkıp kıza doğru eğildi. Başı örtünün altında, gövdesinin diğer kısımları gibi gizliydi. Sanki korkmuş gibi dizlerini karnına çekmişti. "Elisha..." dedi usulca... Cevap alamayınca tekrar... "Elisha!" Örtüyü hafifçe kaydırınca huzur dolu bir yüzle karşılaşmaya hazır olduğu söylenemezdi. Uykunun verdiği bir huzur... "Lanet olsun!" derken onu uyandırmayı düşündü fakat engelleyen bir şey vardı. Belki duruşundaki çaresizlik ve masumiyet...

Sıkıntılı bir iç geçirerek yataktan kalkarken, bedensel tatsızlığının acısını kasıklarında hissetti ve acımasız bir gerçeklikle kendine geldi. "Catherine senden gerçekten nefret ediyorum," dedi hırsla... Yine de, içinde bir yerlerde memnun sayılırdı çünkü az önce olanlar planlarına uymuyordu. Onu kullanmayı amaçlıyordu ama sadece varlığını, bir kalan olarak... Bedeninden faydalanmak acımasızlıktı. Lanet olsun ki çok istiyor olmasına rağmen bu acımasızlıktı. Yataktaki ayartıya bakmamaya özen göstererek odanın ucuna doğru ilerledi ve ağzı açık şarap şişesini başına dikti. Şişenin dibini görene kadar nefes almadan içmeye devam etti ama ılık içki tatmin etmekten çok uzaktı. Ve nedense Elisha'nın lavanta kokusu burun deliklerini tehlikeli bir şekilde dolduruyordu...

Hırsla döndü ve medeni çiftleri, olması gerektiği gibi ayrıran oda kapısını açıp dışarı çıktı. *Bu gece uzun bir gece olacaktı...*

On Dördüncü Bölüm

Nerede olduğunu anlamak için gözlerini defalarca kırptırdı. Ağzında korkunç bir tat vardı ve yüksek tavan başını döndürüyordu. Oda gereğinden fazla sıcak olmakla kalmayıp, boğucuydu da... Oysa önceki gece hiç böyle düşünmemişti. Önceki geceyi düşünmek, eksik parçaları toparlamasını sağladı ve hızla yerinde doğruldu. Endişeyle etrafı incelerken yalnız olduğunu farkındaydı ama her an birisinin girme ihtimali yok değildi. Uyumadan önce olduğu gibi...

Yanı başında tıkırdayan saat dokuzu gösteriyordu fakat sanki günlerdir uyuyormuş gibi halsiz ve sersemdi. Çekinecek yataktan kalktı, büyük odayı turlamaya başladı. İlk dikkatini çeken krem rengi halıdaki kırmızı şarap lekesiydi ki bu ona gece olanları hatırlattı. Sızmadan önce olanları... Utançla elini yüzüne kapatıp, çökercesine tekli bir koltuğa oturdu. Uzunca süre o şekilde hiç kıpırdamadan durdu ama ellerini yavaşça boynuna doğru kaydırırken kıkırdıyordu. Eğer o kadın gelmeseydi neler olurdu Tanrı bilirdi... Ama tecrübe etmek için deliriyordu. *Bu sadece başlangıç* demişti kocası ya da ona benzer bir şey... Ne kadar da ateşliydi ve sadece başlangıçta bile ateşiyle böyle yaktıysa sonrasını tahmin edemiyor-

du. Muhtemelen sabaha gözlerini açacak bir Elisha kalmazdı geriye... Buhar olup giderdi. Sanki şimdiden başlamıştı buharlaşmaya.

Öte yandan başını taşlara vurmak istiyordu. Hayatı boyunca sadece bir kez sarhoş olmuştu ve sarhoşluğun cesaret verici bilinen etkilerine kapılmaktansa ayyaşlar gibi sızmıştı. Bunda müthiş yorgunluğunun da etkili olduğunu biliyordu ama dün gece içinde patlamak üzere olan volkanın gücü düşünülürse uyuyakalmak utanç vericiydi. Olasılık dışıydı ve korkunç bir talihsizlikti... Lanet olsun, Connor'ı bir daha o kadar kendinden geçmiş ve arzulu görebileceğinden bile emin değildi. Kendi adına sorun yoktu çünkü dün geceyi tecrübe ettikten sonra bir daha asla iflah olmazdı. Elisha'nın kendisiyle ilgili yeni ve çok değerli bir keşfiydi bu, ayrıca bunu kocasının da bilmesi çok önemliydi...

Acaba o neredeydi? Dün gece birlikte uyuduklarına dair yatağın diğer ucunda hiçbir iz görememek canını sıkıyordu fakat çiftlerin ayrı yataklarda uyumalarının normal sayıldığı tuhaf bir İngiliz geleneği olduğunu bilmekle kırık bir şekilde avunuyordu. Odada iki adet kapı vardı. Biri, girerken kullandığı kapıydı ki onu hatırlıyordu ama diğer kapıya daha önce dikkat etmemişti. Çıplak ayaklarının ucuna basa basa o tarafa doğru yürüyordu ki, diğer kapıdaki tıkırtıyı duyunca neredeyse uçarak yatağa girdi.

Gelen ufak tefek, kızıl saçlı hizmetçiydi ve ne gariptir ki Elisha'ya bakan gözlerinde açık bir çekince seziliyordu. Elisha gülümsemesini engelleyemeyerek kıza sıcacık bakınca aynı şekilde karşılık aldı. "Günaydın efendim... Ben Mary. Size giyinmeniz için yardım etmeye geldim."

"Günaydın Mary..." Elisha gülümsemeye devam etti. Gülme nedeni büyük ölçüde bu sevimli kıza kanının kaynamasıydı fakat Mary'nin yardım teklifini eğlenerek düşünmeden edemiyordu. Dün gece de dikkatini çeken şey, Grandoor'daki hizmetkârların bile kendisinden iyi göründükleriydi ki Mary, siyah elbisesiyle iç karartıcı olsa da gece-

ki izlenimini güçlendiriyordu. Dolayısıyla Elisha'nın kurşun rengi elbisesini görünce kimlik bunalımına düşmesi şaşırtıcı olmazdı.

"Dilerseniz hemen banyonuzu hazırlayayım." Kızın kıpkırmızı bir suratla söylediği sözlerin Elisha'da yarattığı farkındalık, aynı kırmızılığın kendi yüzüne de yayılmasına sebep oldu. "Gerek yok," derken başını düşünceli bir şekilde önüne eğmişti ama şu haliyle utancını gizlemeye çalışır gibi görüldüğünün de bilincindeydi. Çok umursamadı... Sonuçta yeni bir gelindi ve yeni gelinlerin utangaç olması ön görülürdü.

"O halde giyinmenize yardım edeyim." Elisha buna da karşı koymak niyetindeydi ama dost görünüşlü kıızı incitmek istemediği için başıyla onayladıktan sonra yataktan kalkıp, küçük bavulunun yanına gitti. Muhtemelen son kez giyeceği temiz ama gri elbiselerinden birini çıkartıp arkasından bekleyen kıza verdi hafif bir utangaçlıkla. Elbise, kötü ve kaba modelinin yanı sıra, iki günlük yolculuk sonunda haddinden fazla kırıktı. Elisha çaresizlik içinde Mary'ye bakıp omuz silkince kız da gülümsedi. "Merak etmeyin, hemen hallederim."

Yaklaşık on dakika sonra mümkün mertebe hazır hale geldiğinde hoşnutsuz bir şekilde aynadan kendisini izliyordu. Yeni ayakkabısı dışında sefil görüldüğünü kabul etmeliydi ki şimdiye kadar görüntüsünden utanmadıysa, işte gün o gündü. Uzun süreden beri ilk kez giydiği elbisesi, zamanında sürekli yıkanmaktan soluk bir griye dönmüş ve yine aynı sebepten bedenini eldiven gibi sarıyordu. Sadece çıplakken dikkat çektiğini düşündüğü göğüsleri bile edepsiz bir biçimde gözler önündeydi.

"Saçlarınızı neden bu kadar kısa kestirdiğinizi anlamıyorum. Aklım almıyor... Öyle güzeller ki..." Mary elini inanmıyormuş gibi Elisha'nın kısa buklelerinde gezdirirken Elisha da kıza sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Abartıyorsun bence... Basit bir kahverengi işte."

“Olur mu hanımım? Saçlarınız çok asil bir kızıl renkte. Güneş vurunca kahverengi geri planda kalıyor, başınızın etrafında ışıklar fır dönüyor.” Elisha aynı şeyi görebilmek için ümitsizce fakat yine de dikkatlice aynaya baktı. Sabahın kuvvetli ışıklarından bir huzme, aralık perdeden bıçak gibi bir yol izleyerek aynanın köşesine çarpmış ve oradan da dağılarak başının etrafında bir aydınlık oluşturmuştu. Mary kadar iddialı düşünmeye cesaret edebilmiş değildi fakat ilk kez kendisini özel hissedebilmesine yetecek kadar gözleri kamaşmış sayılırdı. Saçları uzunken, yıkandığı zamanlar hariç kalın örgüsünü açtığı söylenemezdi ve bu durumda nasıl parladıklarından kendi bile bihaberdi. Şimdi kendisine baktıkça dayanılmaz bir gülme isteği ile içi kaynıyordu. “Sahiden de güzelmiş Mary. Umarım bir an önce uzarlar ha...” Kızın yanağından ufak bir makas alıp bonesini aramaya koyuldu. Saçlarının rengi güzel olabilirdi ama biçimi, bir erkeği bile utandıracak kadar kabaydı.

“Söylemeyi unuttum hanımım... Bundan sonra sizin oda hizmetçiniz benim. Majesteleri düğ böyle buyurdular...” Elisha minik çilli burnunu kırıştırarak başını kaşdı. İtiraz etmek üzere olduğu öyle açıktı ki Mary endişeli gözlerini yeni hanımına dikerken beden diliyle yalvarmış bile olabiliyordu. Diğer taraftan Elisha, içinde bulunduğu duruma ayak uydurmaya çabalıyordu. Bir gecede her şeyin bu denli değişmiş olması inanılmaz ve her an yok olacaktı gibi hayalsiydi. Yine de motivasyonu tamdı. Bir düşes olmak ne gerektiriyorsa onu yapacak içgüdüleri ve kocasını utandırmayacak kadar bilgisi var sayılırdı.

Başını dikleştirdi, omuzlarını gerdi. “Memnun olurum Mary... Şimdi sana ilk görevini vermemi ister misin?” Mary’nin şevkle başını sallaması üzerine gülümsedi. “Saçlarım için bir şey yapmanı istiyorum. Kısa olmaları yeterince kötü ama daha kötü olan şekli. Eğer elin makas tutuyorsa onları benim için düzeltir misin?” Mary tekrar başını sallarken gülümsemesi yüzünü bile aşmıştı.

“Tabii hanımım... Bu arada size hanımım dememem lazımmış. Sizin yeni düşes olduğunuz doğru mu?”
“Bana ne demek istersen öyle de... Tabii yalnızken Mary. Evet, ben yeni düşesmişim ve buna alışmaya çalışıyorum. Şimdi... Bir düşes gibi görünmem için bana yardım eder misin?”

“Elbette, elbette... Saçlarınız için çok güzel bir karışım var. Büyükannemden ölene kadar onu kullanmıştım. İnanın bana seksen beş yaşında öldüğünde saçları Leydi Godiva’ninkiler kadar uzun ve güzeldi.” Elisha bu ihtimal karşısında gülümsedi ama meraklanmıştı da. Nedense kadınsal güdüler bugüne kadar bastırılmak zorunda kaldıkları için salımları kırılgan ve hassastı. Artık bastırılmaya değil, doyulmaya olan ihtiyacıyla beynine, kalbine ve en ücra köşelerine kadar bedeninin her noktasına sinyaller gönderiyordu.

“Minnettar olurum Mary... Hemen başlayalım mı?”

Mary heyecanla dudaklarını aralamıştı ki yüzünde uzun süredir konaklayan gülümsemesi anında dondu. Sanki hatırladığı bir şey yüzünden neşesi kaçmıştı. “Çok isterdim hanımım ama birazdan kahvaltı için aşağıya inmemiz gerekecek. Düşes yemek saatleri konusunda oldukça hassastır. Sizin de vaktinde aşağıda olmanız uygun olur hanımım. “Elisha bu odadan çıkması gerektiğinin bilincindeydi elbette ama farkında olmadan odayı kendisine bir sığınak bellediğini bilmiyordu. Dışarı çıkmanın düşüncesi, dün gece odaya baskın yapmış olması muhtemel kadının birkaç saniyelik konuşmasının verdiği rahatsızlığıyla birleşti ve farkında olmadan endişeyle avuçlarını birbirine kenetledi.

“Endişelenmeyin hanımım... Düşes... Şey... Büyük düşes biraz aksidir ama kötü birisi değildir.” Elisha’nın endişesinde ufakık bir azalma görmeyince ekledi. “Unutmayın, eşiniz de aşağıda olacak.”

Nedense bunu duymak da çok rahatlatmadı Elisha’yı. Hem neden rahatlatıyordu ki? Sanki kocasından bir yakınlık ya da sıcaklık görmüş müydü? Tamam, dün gece bir hayli sı-

cak anlar geçirmiş olabilirlerdi ama onun en soğuk hallerine daha aşına olduğu gerçeği vardı.

Tekrar aynanın karşısına geçti. Biraz kendini iyi hissetmeye ya da cesaret almaya ihtiyacı vardı fakat akseden görüntüdeki kız, korkmuş ve sinmişti. Daha da kötüsü, dakikalar önce saçlarını aydınlatan ışık bile uzak bir köşede parıltıyordu... Sanki sönmüştü...

Dakikalar sonra yemek odasına giden koridorda ilerlerken, bakışlarını önündeki soğuk uşağın ensesine kenetlemişti. Dik ve mağrurdu ama içindeki fırtınadan habersiz izleyiciler için. Aslında ölesiye korkuyordu çünkü bitmek bilmez, loş koridorun sonundaki cehenneme açılan kapıdan içeri girdikten sonra başına neler geleceğini bilmiyordu. Kocası oradaydı ama onun varlığını bilmek rahatlatmaktan uzak, aksine başlı başına bir meseleydi. Yine de gülümsedi ve kendisi için açılan kapıdan içeri girdi.

İlk önce onu gördü. Koltuklardan birisine gömülmüş düşünceli bir şekilde somurtuyordu. Elisha kaynayan kanını umursamadan bakmaya devam ederken gülümsedi. Kocası son derece sıkılmış ve Elisha'nın varlığından tamamen habersiz olmalıydı. Sonra o kadını gördü. Uzun boylu, heybetli sarışın kadını... Heybeti sadece boyundan kaynaklı değildi. Sanki hükmedici varlığıyla görüntüsünü daha etkili kılacak kadar büyüyordu.

Elisha hayal gücü için kendisini içten içe tebrik ettikten sonra doğrudan kadının gözlerine baktı. Hayatında gördüğü en mavi gözlerin içine doğru, buz katmanlarını kırmaya uğraşarak sıcaklık baktı. İlk kez birine karşı böyle alenen ve karşılığında küçümseme dolu bir ifade görmesine rağmen dikkatlice baktı... Sonunda kadın konuştu.

"Demek Connor'ın küçük gelini sensin." Sesi de gözleri gibi buz gibiydi ama Elisha umursamadı. Cesareti nereden geliyordu sorsalar bilmezdi ama oradaydı işte...

"Evet Catherine, Elisha artık yeni düşes... Evin yeni hanımı." Elisha yan gözle kocasına dönerken soluğu kesilmişti.

Onu soğuk, sıcak, sevecen ve umursamaz görmüş ya da duymuştu ama az önceki sözleri söylerkenki ifadesi ve ses tonu korkutucuydu... Nefret doluydu.

"Bunun farkındayım Connor..." Düşes, tekrar Elisha'ya döndü. Bu sefer ilgiyle kızı baştan aşağıya süzüyordu ve ne düşündüğünü anlamak için uzman gerekmiyordu. Küçümseme, aşağılama ve benzer iç açıcı birkaç duygu daha...

"Gelininin giysilerinin uygunsuzluğunun farkındasın Connor, değil mi?" Kadın tekrar, pencere kenarında oturan adama baktığında kaşları çatılmıştı fakat Elisha'ya dönerken ifadesi daha yumuşaktı.

"Bakış açılarımız çok farklı Catherine. Elisha bence gayet uygun." Elisha şaşkınlıkla kocasına baktı, boğazını sıkan bone-sinin iplerini daha da kıstırdı... Yakında ölmesi gerekiyordu.

"Öyle diyorsan Connor... Madem giyimi için şimdilik bir şey yapamıyoruz. O halde boneni çıkart Elisha. Yemek masasında bone takmanın uygunsuz olduğunu biliyor olmalısın." Elisha kesin emir karşısında itiraz etmek ister gibi geriledi. Elbette bone takmaktan rahatsızdı ama saçlarını kimseye göstermek niyetinde değildi.

"Bence de boneni çıkartmalısın Elisha. Burası yeterince sıcak." Elisha, kocasının ifadesiz yüzüne yalvarırcasına bakarken, gözlerini olabildiğine büyütüp sessizce yakardı ama hiçbir karşılık alamadı. Ona kısacık bir an için bile güvenmiş olması inanılmazdı. Fakat yadırgamadı çünkü kendi doğasını biliyordu. Çenesini dikleştirip, kendisini dikkatle izleyen sarışın kadının gözlerine içine baka baka bonesini çıkardı ve aniden odaya dolan gün ışığıyla gözlerini kıstı.

Connor şaşkınlıkla bakakaldı. Ayağa kalktığından ya da yavaşça Elisha'ya yaklaştığından bihaberdi. Başı dimdik ama gözleri öfkeyle yanan karısını, meleksi bir ironiyle saran haleyeye dikti gözlerini. *Kızıl alev* dedi içinden... Sadece başının etrafında da değildi. Sanki sadece onu çerçeveleyen kızıl renkli görünmez bir fanus vardı etrafında. Işıldıyordu. Görünmez bir el boğazına yapışmış gibi zorlukla yutkundu. Adımları

hesapsızca sıralanırken iyice yaklaştı ona ve nihayet heybetli gölgesi günü geceye çevirdi. Şimdi sadece Elisha vardı. Görmeye alışık olduğu gibi. Görmekten memnun olduğu gibi... Elisha ışıldamamalıydı, sönük olmalıydı. Dikkat çekmeliydi ama serseme çevirerek değil, kötü görünerek...

Elini uzatıp karısının buz gibi parmaklarını kavrarken kendisini güçsüz hissetti. Bunu yapabileceğinden emin değildi. Catherine buna değer mi diye düşündü ya da geçmişte olanlar, Elisha'yı üzmeye değecek kadar vahim miydi? Hissedemedi. Düşündü, zorladı ama Carla'ya olan aşkını hissedemedi... İlk defa, yaptığını kutsal bir mazeret altında barındıracak inancı olmadığını gördüğü için endişeliydi.

Çekilen sandalyelere karşılıklı olarak oturdular. Elisha'nın yüzündeki kırık ifade içini burkuyordu. Lanet olsun ki başladığı işi bitirmeye mecburdu. "Saçlarını böylesine rezil bir hale sokmak için nasıl bir mazeretin vardı Elisha?" Connor Catherine'in sakın sesle söylediği zehirli kelimeleri duyunca ona değil de kendisine kızıp araya girdi. En azından onu haklı ve bir o kadar da makul bir mazeretle savunması gerekiyordu. Asıl sebebin öğrenilmesi kırılğan karısı için utanç kaynağı olabilirdi.

"Elisha ufak bir kaza geçirdi Catherine. Annesi saçlarının kesmeye mecbur kaldı."

"Öyle mi?" Kadın ilgisizce yemeğine dönünce Connor da Elisha'ya baktı. Belki ufak bir minnet ya da gülümseme görmeyi umuyorsa yanıliyordu. Zira Elisha'nın yüzündeki saf öfke çok net ve gerçektir.

"Saçlarımı kestirmeye mecbur kaldım çünkü bir erkek gibi görünmekten hoşlanıyorum majesteleri." Connor Elisha'nın meydan okuyan sözlerini duyunca gülümseyerek arkasına yaslandı. Karısının neyin peşinde olduğunu görebiliyordu. Fakat zavallı kız, Connor'ın da aynı şeyi yapmaya çalıştığını henüz anlamamıştı. Catherine Elisha ile ilgili ne kadar aşağılayıcı şey öğrenirse Connor'ın intikamı o derece tesirli olacaktı şüphesiz.

"Bu durumda ortada bir kaza yok, öyle mi Elisha?" Catherine de soğuk bir şekilde gülümseyerek Elisha'dan tarafa döndü. Garip ama kadının yüzünde oldukça hoş bir ifade vardı.

"Kesinlikle yok majesteleri. Aslında erkek gibi görünmekten çok hoşlanmıyorum ama kafamdaki bitlerden kurtulmak için başka bir şansım olmadığı düşünüldüğünde, bu iğrenç modeli kabullendiğim gerçeğine kendimi olmasa bile sizi inandırırım diye düşünmüştüm."

Connor bu sefer yüksek sesle güldü. Elisha'nın rahat tavırları bir yana, üvey annesinin istemsizce kafasını kaşınması sırasında çıkardığı ses, karizmasında oluşan derin çatlaktan gelmiş gibiydi.

"Çok kaba ve küstahsın." Connor Catherine'in bu sözleri hakaret etmek için söylemediğine bahse girebilirdi. İkinci bir söz daha... İşin garibi bundan hoşlanmıştı. Kollarını kavuşturup izlemeye devam etti.

"Aslında değilim. Böyle bir izlenim vermiş olduğum için özür dilerim." Elisha'nın geri adımı zamanında ve uygundu ama Connor onu canlı ve biraz da öfkeli görme şansını yitirdiği için üzülüyor değildi.

"Özrün kabul edildi Elisha. Kahvaltını yap, sonra konuşuruz." Evet, bu da bir tehdit değildi. Connor şüpheyle Catherine'i süzerken onun bir şeylerin peşinde olduğuna dair ufak bir iz görmeyi diledi ama hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Kadın son derece doğal ve her şey çok sıradanmış gibi davranıyordu.

Kahvaltının geri kalan süresi Catherine'in Elisha'ya hangi çatalı ne için kullanacağı ya da hangi sosun neye daha çok yakışacağına dair verdiği birkaç öğüt dışında neredeyse sessizlik içinde geçiyordu ki bu Connor'a düşünmek için bolca fırsat verdi. Onun cehaletinin Catherine'i çileden çıkartması gerekiyordu ama kadın sanki bununla eğleniyordu. Elisha ile konuşurken sesi hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Peki ama neden? Bunun ani bir sevgi olmadığından neredeyse emindi... Belki de bir misillemeydi.

Dikkatini Elisha'ya verdi. Kız üzerindeki yükten kurtulmuş gibiydi. En azından omuzları dik ve sırtı daha gergindi. Üzgün ya da mutsuz olduğu zamanlarda omuzlarını öne bükerek daralttığını hatırlıyordu -ki bu ona aslında Elisha ile ilgili düşündüğü kadar az şey bilmediğini fark ettirdi. Onu izlemekten hoşnuttu.

Karısı sırtını gererek yüksek arkalıklı sandalyesine bastırınca genç adamın yüreği tekledi. Odaya ilk girdiğinde saçlarının ışıltısı yüzünden bedenine bakmak aklına gelmemişti fakat şimdi buna pişmandı. Neredeyse fiziksel bir tatminle geriye yaslandı. Kızın uçuk gri elbisesi yolculuk boyunca giydiği elbiseden daha ince ve daha açıktı. Ama nispeten. Connor eğer bu elbiseye açık derse cehennemde yanacağı kesindi. Onu cazip kılan Elisha'nın üzerindeki duruşuydu. Kumaşın diri göğüslerini sarışı ve o dik kabartıların dikişlerini zorlayışı, erkekliğinin pantolonunu zorlamasına neden oldu. Bu kadar hızlı olması inanılmazdı.

Dün gece göğüslerine ulaşmaya bile fırsat bulamamıştı ama şimdi fırsat bulsa ilk önce onlara yoğunlaşacaktı. Bu kadar tatlı görünmelerinin nedeni gerçekten öyle olmaları mıydı yoksa bir aydan uzun süredir devam eden seks orucu muydu acaba? Kasıklarındaki sızı dayanılmazdı. "Lanet olsun," dedi içinden... Hayır... İçinden dememişti.

"Bir sorun mu var Connor?"

"Yok bir şey Catherine." dedi ters ters.

"Madem bir şey yok, küfür etmemeni tercih ederim." Connor bu kadını dövmek istiyordu. Eğer güçlü iradesi olmasaydı da yapacağı buydu.

İlerleyen dakikalarda karısına bir daha bakmadı. İşler iyi gitmiş sayılmazdı. Kesinlikle Catherine'in delirmesini ya da kendisini paralamasını beklemişti, ama şimdi görüyordu ki bu bir hayaldi. Çünkü kadın, yeni bir köpeğe sahip olmuşçasına mutlu görünüyordu. Diğer taraftan yapacak işleri vardı ve düşünülecek başka meseleler...

Prensle görüşmesi ve evliliği ile ilgili onu bilgilendirmesi gerekiyordu. Özel izni kolayca almış olması, bir açıklama yapmayacağı anlamına gelmiyordu elbette. Eğer şansı yaver giderse bugün naibin yanına gider ve sorunsuz bir biçimde geri dönerdi.

"Connor Prensle görüşmeye gitmeden önce seninle konuşmalıyız."

Lanet olsun, bu kadın prensle görüşeceğini nereden biliyordu? Yine de alakasız bir biçimde "Hangi konuda?" dedi.

"Her şey aceleye gelmiş olabilir ama bundan sonra daha düzgün gitmeli. Evliliğiniz saçma bir gizlilik ve kuralsızlık içinde başlamış olması..."

"Sana kendimle ilgili hiçbir konuda yetki vermiyorum Catherine. Varmaya çalıştığın nokta bu sanırım. Bana karışmaman ile ilgili kural Elisha için de geçerli. Uzak dur benden ve karımdan." Masanın diğer tarafında karısının nefesini tuttuğunu duyduysa da ona bakmadan devam etti.

"Elisha'nın rahatsız edici ne gibi özellikleri varsa hepsini belle ve not et. Bütün yapabileceğin bundan ibaret çünkü."

"Ne demeye çalışıyorsun Connor?"

Connor haince gülümsedi. Nedense intikam ateşi eskisi gibi har değildi ama sıcaklığı yeterliydi. "Demek istediğim şu... Elisha'ya iyi bak ve gördüklerine alış. Çünkü bundan fazlasını göremeyeceksin." Eğer Elisha'ya bakan kendisi olursa dağılacaklarını biliyordu. Hiç beklenmeyen bir şekilde planını dile getirmişti işte ve bunun etkilerini o masum yüzde görmeye dayanabilir miydi bilmiyordu.

"O bir düşes Connor ve bir düşes gibi görünmesi şart. Bu benimle ilgili değil, soyumuzla ilgili... Karını rezil ederek beni utandıracağını düşünüyorsun ama bu hastalıklı bir fikir. Çünkü burada zarar görecektir kişi ben değilim."

"Ben bir şey anlamıyorum." Elisha çekingen sesiyle araya girince iki baş aynı anda ona döndü. Connor üzgün, perişan bir yüz göreceğini düşündüyse de o an yanıldığını anladı çünkü Elisha'nın ifadesinde sadece şaşkınlık vardı. O şaşkın-

lığı yok edip, keyfini tekrar yerine getirmek için dayanılmaz bir isteği vardı fakat ne yazık ki karısına verecek makul cevap yoktu. Bu yüzden üvey annesine döndü.

Eğer sözlerini geri alma şansı olsaydı onları baştan söylemezdi. "Benim için Elisha'nın nasıl görüldüğü önemli değil Catherine, beni bilirsin. Fakat senin için üzülüyorum. Kolumda, balolarda boy gösterecek soylu bir güzel olmadığı gerçeğine alışman güç olacak. Söylesene Catherine, Elisha'yı gielbisesi içinde hiç çekinmeden sosyeteye sokabilir misin?"

Catherine, buz gibi gözleriyle Connor'a bakarken tek bir söz bile etmedi. Sadece elini sakince kaldırarak basit bir hareket yaptı ve anında odadaki tüm hizmetkârlar odayı terkettiler. "Ne zaman böyle bencil bir adama dönüştün bilmeyorum Connor." Kadın başını inanamıyormuş gibi iki yanına sallayıp devam etti. "Geçmişte olduğunu düşündüğün şeylerin bedelini yanlış kişiye ödetiyorsun ama farkında bile değilsin."

Connor rahatsız olarak Elisha'ya baktı ama karısının ne düşündüğünü çözmek neredeyse imkânsızdı. Sadece soğuk görünüyordu ve bu, öfkeli olmasından daha kötüymüş gibi geldi. Fakat etkilendiğini belli etmemek için "İsteddiğin oldu Catherine... Evlendim işte. Bence tadını çıkar," dedi.

"Sen ne dersen de Elisha bir düşes ve ben, ne onu ne de Grandoor soyunu küçük düşürmene izin vermeyeceğim. Senin ondan esirgediğin her şeyle bizzat ilgileneceğim. Yeni elbiseler ve mücevherleri temim etmek benim için sorun değil." Kadın ayağa kalkıp, inatla başını dikleştirdi. Connor da yerinden kalkıp gülümsedi ve masayı dolaşp Elisha'nın arkasına geçti. Elleri kızın narin omuzlarında ve boynunda dolaıyordu. Bu haliyle Elisha'nın kendisine ait olduğu mesajını açık bir netlikle verirken, içinde de bunu hissediyordu zaten. *Elisha onundu...* Ve onunla ne yapacağına kimse karışamazdı. Özellikle de yerden göğe kadar haklı olan Catherine.

"Ona bir zarar gelmesine izin vermem Catherine. Onu canım pahasına korurum. Onu, bana karşı duyulan saygının

da ötesinde bir saygı ile kuşatabilirim. Onu sayarım ve ne istiyorsa emir kabul ederim. Ondan vazgeçmem ama sana olan nefretimden de vazgeçmem Catherine. Garip bir çelişki değil mi?"

"Onu sayıp, ne istiyorsa emir kabul ettiğini söylüyorsun Connor. O zaman sor ona... Ne istediğini sor." Connor gülümseyişi, tedirginliğinin bir maskesiydi sadece. Elisha'nın ne diyeceği önemliydi çünkü az önce yemin etmişti bir nevi. Onun ne diyeceğini biliyordu aslında. Hangi genç kız pahalı elbiseler ve mücevherler dururken aşağılanır gibi üzerindeki paçavralarla yaşamak isterdi ki? Üstelik bu kız bir düşesse...

"Evet Connor ne diyorsun? Kabul edilemez isteğin için karının onayını almayacak mısın?" Connor kendinden emin bir şekilde karısına baktı. Oyunu buraya kadardı... Eğer Elisha'nın isteğini yerine getirmezse, sözünden dönmüş olmanın verdiği utanç ve o sıcak gözlerdeki hayal kırıklığına katlanmak zorunda kalacaktı ama nedense onu kırma düşüncesi bile içini yakıyordu. Yine de kararlılıkla konuştu. "Bu tartışmaya açık bir konu değildir." Sözleri Catherine'i güldürdü ama genç adam ona bakmadı bile. Farkında olmadan kızın ipeksi boynunu okşuyordu hâlâ. Fakat hafif bir kıpırtıyla ellerini karısının boynunda çekip geriledi. Elisha ayağa kalktığında yüz yüze geldiler. "Bu tartışılmayacak bir konu, haklısınız." Genç kız odanın ortasına doğru yürüyüp, orada duraksadı ve konuşmaya devam etti.

"İstekleriniz benim için emirdir majesteleri." Beceriksiz bir reveransla odadakileri selamlarken, ne hikmetse odaya dolan lanet bir ışık huzmesiyle melek gibi ışıldadı ve odayı, yok oluyormuş gibi huşu içinde terk etti.

"Tanrı aşkına, neden birileri şu perdeleri örtmüyor sanki?" Connor'ın homurtusunu duymuş olma ihtimali de vardı tabii.

Odasını bulmak kolay olmuştu. Üstelik yaşlardan bulanmış gözlerine rağmen. Niyeti yatağa kapanıp ağlamaktı ama kendisini yatağa bıraktığında ağlamayı düşünmemişti bile. *Ondan nefret ediyordu...* Sebebini bilmediği bir oyuna dahil edilmiş olmaktan nefret ediyordu. Lanet olsun, kırmızı bir elbise giymek istiyordu. Bunu hayal etmişti ama ona sahip olamayacağını öğrenene kadar bunu bilmiyordu bile. Gri-den nefret ediyordu... Açık griden, koyu griden, fümelen... Aptal gibi, onu kandırdığı için vicdan azabı çekip durmuştu ama o lanet adam daha büyük bir oyunun peşindeymiş, haberi yoktu. Böylelikle eşitlenmiş mi oluyorlardı şimdi? Belki de ona kızmaya hakkı yoktu. Ne de olsa evlenmemek için o kadar çok direnç göstermişti ki... Genç kız çaresizlikle yüzünü avuçlayıp yaralı bir hayvan gibi inledi. Dürüst olmak gerekirse kırılmıştı ve kullanıldığını bilmek ayrıca canını yakıyordu.

Acaba dün gece olanlar da bir numara mıydı diye düşündü endişeyle. Fakat hemen attı kafasından bu fikri. Tecrübesiz bile olsa kendini kaybetmiş bir erkeği, numara yapandan ayırabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Seni kırmak istemedim Elisha," Elisha çığlık atarak yerinden fırladı. Yılan dedi içinden. Yılan gibi sessiz ve tehlikeliydi o. "Ve şimdi de korkuttum... Sanırım özür hesabım kabarıyor."

Espri yapan yılan dedi bu sefer aynı ses. "Sorun değil majesteleri."

"Bana böyle seslenmek zorunda değilsin Elisha."

"Sorun değil majesteleri."

Connor'ın derin bir iç geçirdiğini duydu ama ona bakmadığı için ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu. Yine de yaklaşan varlığını hissedebiliyordu. Kollarını kavrayan ellerini de. Ona bakmaya mecbur hissedene kadar gözlerini göğsünde sabit bir noktaya dikmekte direndi ancak istemsizce başını kaldırıp, âşık olmakta bir an için bile tereddüt etmediği kehribar gözlerle büyülenerek çekildi. Dudaklarının aralandığını ya da

nefesinin sıklaştığını fark etmedi bile. Ona karşı böylesine dirençsiz olmak utanç vericiydi ve ağlama isteği uyandırıyor-du. Gülme isteği onu her gördüğü an vardı zaten...

"Birazdan gitmem gerekiyor Elisha... Yemekte de konuştuğumuz gibi prensle bir görüşme yapmalıyım. Gitmeden önce, senden bir veda öpücüğü istemek çok mu küstahça olurdu meleşim." Elisha dün gecenin anılarıyla tuhaf bir ateşe düşmüş gibi kavrulduğunu hissetti. *Meleşim* demişti yine...

Ama bugün dün gece değildi. Değişen bir şeyler vardı. Genç kız kocasının gevşek ablukasından kurtularak iki adım gerilerken fiziksel bir acı çekecek kadar zorlanmıştı ama değildi. Evet, o kocasını kandırmıştı ama safça hislerle... Kesinlikle aynı şey değildi.

"İyi yolculuklar majesteleri," derken arkasını döndü ve kapı sesini duyana kadar da hiç kıpırdamadı... *Gitmişti...*

On Beşinci Bölüm

Connor gittiğinden beri üç gün geçmişti. Saraydan gelen habere göre prensin av partisine davet edilmişti ve bilindiği kadarıyla bir hafta daha dönmeyecekti. Elisha onsuz ilk geceyi endişe ve korkular içinde geçirdi. Veda öpücüğünü vermemiş olduğu için kocasının ondan nefret etmiş olabileceğini bile düşündü. Fakat endişeleri kısa süreliydi. Yeni ev, yeni insanlar ve yeni uğraşlar kısacık zamanda hayatını doldurmuştu. Belki de onun kısa süreli yokluğu, düşünmesi için ihtiyacı olan zamanı tanıyacaktı, kim bilir?

İlk gün düşes ile hiç karşılaşmadı. Kahvaltıda olanlardan sonra kadın uzun süreli bir dinlence için odasına çekilmişti ve yemek saatlerine olan hassasiyetine rağmen yemeğe inmemişti. Açıkçası Elisha'nın da pek şikâyeti yoktu. Zira odasında yemek yemekten bir hayli hoşnuttu. Hem böylelikle kendisine de yeterince vakit ayırma şansı elde edebilmişti.

Saçları için Mary'nin bahsettiği bitkisel karışımı kullanmışlardı. Korktuğu gibi, en az annesinin kullandıkları kadar kötü kokulu iksirlerden biriydi ama işe yarayacakmış gibi duruyordu. Daha da iyisi Mary hünerli parmaklarıyla Elisha'nın saçlarını düzeltmiş ve kısaltmaya gerek kalmadan göze hoş görünür bir hale sokmuştu. Elisha saç bakımı bittiğinde oldukça mutlu sayılırdı. Bir de düşesin talimatıyla hazırlanan bit ilacı vardı ki Elisha ona gerçekleri söylediği için hâlâ pişman ve utanç içindeydi.

İkinci ve üçüncü günler istemese de düşes ile karşılaşmak zorunda kaldı. Gerçi korktuğu kadar zorlu görüşmeler yapmamışlardı. Kadın, soğuk biriydi ama Elisha onu sevmek için çok çabalamadı. Zaten ilk gördüğü an hoşlanmıştı ondan ve zaman geçtikçe hislerinin karşılıklı olduğundan emin olmuştu. Birlikte geçirdikleri kısa zamanlar devamlı bir eğitim halinde geçiyordu. Belirli zaman dilimlerine bölünmüş programlı eğitimler değildi bunlar. Her an, otururken, çay içerken ya da yemek yerken neyi, ne zaman ve nasıl yapması gerektiğine dair küçük ipuçları şeklinde eğlenceli geçen öğretilerdi. Elisha, İskandinav soyundan gelen kadının engin bilgilerinden faydalanmaktan son derece hoşnuttu. Ama daha hoşnut olduğu şey, kocası gitmeden önce konuşulan elbise ve mücevher meselesinin bir daha açılmamasıydı. Sanki bu konu, Elisha kocasına itaat edeceğini söylediğinde kapanmış ya da hiç konuşulmamış gibi hiçe sayılıyordu. Evet, kesinlikle memnundu.

Gündüzleri ilgilenecek çok şeyi olduğundan zamanını doldurmak konusunda sorunları yoktu. Malikâneyi keşfetmek uzun zamanını almıştı ama en çok büyük kütüphaneyi araştırmak –ki bu konuda baş uşak Bernard kendisine çok yardımcı oluyordu– ve bahçe ile uğraşmaktan hoşlanıyordu. Elisha'ya göre renk renk çiçeklerin kusursuz organizasyonu başlı başına bir matematik harikasıydı ve kızı fazlasıyla meşgul ediyordu. Hatta kişisel çıkarları için bahçıvan ile dostluğu ilerletmiş, günlerinin belli bir zamanını ona yardım ederek geçirmişti. Gerçi bunun için yaşlı adamı ikna etmek bir hayli zor olmuştu ama Elisha'nın insanlara verdiği çelişkilerle dolu izlenime bakılacak olursa, sonuç onun açısından tam bir zaferdi.

En zoru gecelerdi. Yoğun geçen gündüz programı sebebiyle kocasının hakaretlerini hatırlamaya mecbur kalmıyordu ama geceleri, özellikle de o büyük odada, yalnız ve fazlasıyla düşünceli anlar geçirmek zorunda kalıyordu. Onu özlemişti hiç şüphesiz ve gururuna rağmen yanında olsa, vermediği veda öpücüğüyle beraber daha fazlasını ona bahsedebilirdi. Böyle erdemsiz olmaktan memnun değildi fakat aşk denen

şeyin beynini ve kalbini bir pelteye döndürdüğü gerçeğine alışmış sayılırdı.

Dördüncü günün sabahında ilk misafirini ağırladı. Headly Kontu Anthony Decker geldiğinde üç gündür alışanlık haline getirdiği gibi bahçeyle ilgileniyordu. Bahçıvan Walker'dan yeni bir aşılama yöntemi hakkında uygulamalı olarak bilgi almak üzere nemli toprağa çökmüş vaziyette neredeyse toprakta kamufle olabilecek kadar pisliğe bulanmıştı.

"Günaydın Elisha, günaydın Walker." Elisha sesi duyar duymaz panikle yerinden fırladı. Kont her zamanki gibi fazlasıyla etkileyici görünüyordu ki Elisha kocasından sonra gördüğü en yakışıklı erkeğin o olduğuna kanaat getirdi tekrar. Nedense onu burada görmekten memnundu. Belki de kocasından bir haber getirmişti. "Günaydın lordum," diye civildarken kocaman gülümsedi. Farkında değildi ama gülümsediğinde ortaya çıkan beyaz dişleri, suratındaki toprak karası yüzünden daha da beyaz görünüyordu.

Anthony Decker dayanamayıp güldü. "Tanrım nedir bu halin?" Elisha koşup az ilerideki çeşmede yüzünü yıkadıktan sonra tekrar adamın karşısına dikildiğinde ne yaparsa yaparsın yine de son derece uygunsuz ve komik görüldüğünün farkındaydı. "Bahçe ile uğraşmayı seviyorum lordum... Şey... Kocamdan bir haber mi getirdiniz?"

Kont sadece kendisinin anlayabileceği bir şeyi hatırlamış gibi yüksek sesle güldü. "Zavallı Connor... Bildiğim tek şey av partisinin son hız devam ettiği. Connor'ın partiyi erken bitirmek için ülkedeki tüm keklikleri avlayacağından hiç şüphem yok."

Elisha meraklandı. "Prensle olmaktan hoşnut değil mi?" Aynı anda yürümeye başladıklarının farkında değillerdi.

"Prinny'yi tanımayan birisi için makul bir soru elbette. Buna hoşnut olmamak demeyelim de, yapacak önemli işleri olan kimseler prens ile fazla vakit geçirmeyi tercih etmezler. Kendisi eğlenceye fazlasıyla düşkünlüğüyle tanınır."

Elisha anladığını göstermek için başını salladı. "Ne zaman gelir peki?"

"Muhtemelen birkaç güne kadar burada olur Elisha... Eee... Anlat bakalım, sen nasılsın küçük düşes?"

Elisha zoraki gülümserken hafifçe kızardı. Düşes olduğu gerçeğinin uygunsuz zamanlarda yüzüne vurulmasından hoşlanmıyordu. Özellikle şimdi çok uygunsuz olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Öncelikle kirliydi ve üzerinde erkek kıyafetleri vardı. Topu topu üç adet elbisesinin kirlenmesine göz yumamadığı için, hizmetçilerden birisinin on iki yaşındaki oğluna ait eski bir pantolon ve gömleği bahçe işleriyle ilgilenirken üniforma olarak kullanıyordu fakat bunu herkesin bilmesine gerek yoktu. Zaten düşese açıklama yapacağı derken akla kararı seçmiş, kadın bahçe eldivenlerini ne pahasına olursa olsun çıkartmayacağına söz vermesi halinde bu uygunsuz davranışı görmezden geleceğini söylemişti. En azından ellerinin bir düşesinki gibi görünmesi şarttı...

"Ben iyiyim, teşekkürler," dedi. Bir yandan da dar pantolonunun altından fazlasıyla belli olan kıcını uzun gömleğini çekştirerek saklamaya çalışıyordu ama bunu yaparken dikkati belinden aşağısına çektiğinin farkında değildi.

"İyi olduğunu görebiliyorum Elisha." Kontun sesi neredeyse bir fısıltı olarak çıkmıştı ve söyleyiş tarzı garipti. Elisha kaşlarını çatarak esmer adama bakmaya devam etti. "Catherine bu şekilde giyinmene karşı çıkmıyor mu?" Kızı baştan ayağa, farklı bir ilgiyle süzmeye başlayınca Elisha'nın yanakları alev aldı. *Bu adamın nesi vardı böyle?*

"Düşesle anlaştık lordum. Sadece bahçe ile ilgilenirken giymemde bir sakınca olmadığını söyledi." *Lanet olsun, neden öyle dikkatli bakıyordu ki?*

Konuşurken kapıya kadar gelmişlerdi ki bu severek yaptığı bahçıvanlık işinin bugünlük bittiği anlamına geliyordu. Biraz ileride özenle çalışan bahçıvana seslendi. "Walker, yarın görüşürüz. Gördüğün gibi bugünlük mesaim bitti." Yaşlı adam gülümseyip, yeni düşesini başıyla onaylayınca, karşılık olarak

münasebetsiz bir öpücük aldı ve anında boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı.

"Zavallı adamı zor duruma soktun Elisha." Genç kız kulağına hafif bir rüzgâr gibi değen fısıltıyla hafifçe ürperdi. Garip bir şeyler vardı.

"Yanlış bir şey yaptığımı mı ima ediyorsunuz?" Bu merak ettiği bir konuydu çünkü geldiğinden beri çalışanların bunun gibi birçok tepkisine şahit olmuştu. Kimseyle arası kötü değildi ama bu iyi olduğu anlamına da gelmiyordu. Kimse ona nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilmediği için genellikle diyalogları aptal sırtışlar ve uzun sessizliklerle bölünen kısa verimsiz konuşmalarla sınırlıydı. En kötüsü de içinden geldiği gibi davranamamasıydı. Mesela genç uşaklardan birisine dostça dokunma gafletinde bulunduğunda ya da hizmetçi kızlardan birisinin omzuna kolunu atmak istediğinde aldığı tepki, dehşet dolu bir yüz ya da dumana maruz kalmış gibi başlayan bir öksürük nöbeti oluyordu. Tıpkı az önceki gibi... Hatırlayınca onaylamıyormuş gibi başını salladı.

"Yaşlı Wlaker'ı kalpten götürmek niyetindeysen doğru yoldasın tabi Elisha?" Kont keyifle güldü tekrar. *Ne kadar çok gülüyordu bu adam.*

"Onu kıskırttığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Niyetin bu değildi sanırım."

"Elbette değildi. Walker'ı seviyorum." Genç kız terleyen ellerini pantolonuna sildi. "Buna alışmakta zorlanacağım... Düşes olmak garip bir şey ve sanırım bana göre değil."

"Merak etme, üstesinden gelebilirsin... Hadi şimdi hazırlan, sana Londra'yı gezdirmek istiyorum." Elisha şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı resmen. Aldığı teklifin enteresanlığı bir yana, Londra'yı gezme fikrinden memnun olsa da dışarıda kendisini reklam etmek gibi bir isteği yoktu. Connor onu aşağılayacaksa, bunu sadece Grandoor sınırları içinde yapabilirirdi. Eğer kocası Grandoor soyunu düşünmüyorsa bunu yapmak karısı olarak Elisha'ya düşerdi ve görüntüsü başlı

başına rezaletken, fikirlerine ters düşecek bir şey yapması mümkün değildi. Evde kalıyordu...

"Beni mazur görün lordum ama çıkmak istemiyorum. Hem nereden çıktı bu?"

"Sıkılmış olduğumu düşündüm." Adam hâlâ sırtıyordu. "Acaba bana acıyor olabilir misiniz?" dedi Elisha şüpheyile gözlerini kısarak.

"Ne münasebet? Az önce neredeyse bir adamı öldürüyordun, sana acımam imkânsız."

Elisha dayanamayıp, hoş bir kahkaha attı. "Dediğim gibi Londra'ya gitmek niyetinde değilim ama bana Grandoor arazisini gezdirmek isterseniz çok memnun olurum." Kont, itiraz etmeye meyilli görünmediği gibi sadece Elisha'ya bakıyordu. Düşüncelerini çözmek imkânsızdı çünkü çoğunlukla yaptığı gibi gülümsüyordu yine ama tek kaş manidar bir şekilde kalkmıştı.

"Şeref duyarım majesteleri."

Hazırlanması sadece on beş dakikasını aldı. Yıkanmakla vakit kaybetmeyecek kader ince ve nazik bir kız olduğu için sadece yüzünü yıkadı ve birkaç gündür giydiği açık gri elbisesini giydi. Tek farkla, bugün bone takmak yerine, Mary'nin kendisi için beyaz tülbentten yaptığı kalın bir bandı saçına sardı. Radikal bir tarzı kesin ama boneden daha çok yakışmıştı.

Aşağı indiğinde Anthony Decker'ı düşes ile konuşurken buldu. Adamın yüzündeki gergin ifade, bahçede görüldüğünden öylesine farklıydı ki, öğretmeni karşısında fırça yiyen bir öğrencinin hallerini anımsatan bu görüntüyle gülümsedi. Fakat düşes ile yüzleşmek üzere olduğunu hatırlamak ciddileşmek için yeterliydi.

"İyi günler majesteleri," dedi çekinerek.

"İyi günler Elisha. Lord Decker'la Grandoor'u gezecekmışsiniz." Kadın cevap bekliyormuş gibi duraksadı ve Elisha başıyla onaylayana dek konuşmadı. "Bence artık ait olduğun

toprakları tanıman iyi olur... Saçların farklı olmuş Elisha. Bir düşes için fazla çocuksu ama sana yakışmış." Konta dönerek hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Lord Decker, Elisha size emanet. İyi gezmeler." Başka bir şey söylemeden merdivenlerden yukarı çıktı.

Kont ve Elisha, tekrar konuşmak bir yana, kıpırdamayan akıl ettiklerinde düşes gideli bir hayli zaman geçmişti. "Bu kadın kanımı donduruyor." Anthony Decker tekrar gülümsemeden önce, ürperdi.

Grandoor'un büyüklüğü şaşırtıcıydı. Kuzeye doğru olan bildiğine uzanan toprakların bakir doğası düşünülürken Londra'nın dibinde olduklarına inanmak neredeyse imkânsızdı. Elisha, gezintiyi yürüyerek yapacaklarını düşündüğü için ne fiziksel ne de fikren birer ata ihtiyaç duyacaklarını ummamıştı ama şimdi, beyaz sakın bir atın sırtında engebeli arazide ilerlerken aksinin mümkün olmadığını düşünüyordu. *Tanrı aşkına burası Newland'dan bile büyüktü.*

"Etkilenmiş gibisin," Elisha, uzayan manzaraya hayranlıkla karışık bir gururla bakarken bir süre için yalnız olduğunu hissetmişti ki burada kendisini kaybolmuş gibi idrak etmek çok kolaydı. Bu yüzden Anthony Decker'ın sözlerini duyunca, adamı ilk kez görüyormuş gibi şapşal bir ifadeyle baktı.

"Sessizliğini onay olarak kabul ediyorum Elisha. Grandoor'u görüp de etkilenmeyecek kimse olduğundan şüpheliyim... Hadi gel, sana göstermek istediğim bir yer var."

Genç adam atını sağ taraflarında kalan koruya doğru sürünce Elisha da hiç düşünmeden takip etti. Ağaçların arasında, ancak tek bir atın geçebileceği genişlikteki patikada dikkatle ilerlediler. Daha doğrusu Elisha fazlasıyla dikkat ediyordu. Eğer önündeki adam kadar iyi bir binici olsaydı ki buna imkân yoktu— manzaranın mükemmelliğine kapılabil-

irdi ancak şimdi sadece gergindi. Hanımefendi kızların bilgi sahibi olması makbul kabul edilen resim, nakış ya da müzik konusunda yeterince cahilken, bari eksikliğini erkeklerin uzmanlığı olan konularda kapatabilseydi. Ne yazık ki ata binmek konusunda da yeterince iyi değildi. Aslında atları çok severdi ve sevgisi de karşılıklıydı. En azından hayvanın sırtına binene kadar çok iyi geçiniyorlardı ama sonrasında büyü bozuluyordu işte. Neyse ki adını bilmediği bu uysal at, içi geçmiş gibi Elisha'nın varlığını kabullenmişti. Biraz yavaş olmasının dezavantajı, bu jest karşısında çok ama çok önemsiz bir detaydı.

Saniyeler sonra, Elisha dünyanın göbeğine ulaşmak üzere olduklarını düşünmeye başladığı bir an, bükülen ağaç dallarının seyreldiği noktada geniş bir açıklığa vardılar. Genç kız dar patika boyunca kasılmasaydı yakınlarda bir yerde akan suyun sesini rahatlıkla duyabilirdi ama çok önemsemedi çünkü şimdi, o sesin kaynağına bakıyordu.

Açıklık dediği yer aslında doğal bir çukurdu ve dibinde bulunduğu alçak yamacın birçok yerinden akan suların birleşim yerinde küçük bir göl oluşmuştu. Güneşin kuvvetli ışıkları, sadece gür ağaç yapraklarının izin verdiği ölçüde uzun ışık doğruları çizerek suyun hareketli yüzeyinde gökkuşağı renklerine dönüşüyordu. Dallar, göl kıyısının bazı noktalarında neredeyse berrak suya değecek kadar bükülmüş, sanki ona ulaşmak için bel vermişlerdi. Şimdi bu manzarayı gözünde betimlerken, kutsal bir yerdeymiş gibi ürperdi. Ağaçların göle doğru meyletmesini hayranlıkla izledi. Nefesini tuttu, az önce sahip olduğu gizli cennetine baktı, baktı...

"Atları buraya bağlayalım." Bir şey söylemeden Anthony Decker'ı başıyla onaylayıp atından atladı. Öyle büyülenmişti ki atını bağlamak yerine doğrudan adama teslim ederek seke seke aşağıya indi.

"Beğeneceğini biliyordum." Anthony Decker da yanına geldiğinde Elisha adama sempatiyle gülümsedi.

"Burası harika, neden beğenmeyecekmişim ki? Bir gün yalnız olduğumda yüzmeye geleceğim."

"İlginç. Yüzme bildiğinden haberim yoktu."

Elisha, gülümsemeyi kesip aşağılar gibi adamın yüzüne baktı bu defa. "Benimle ilgili ne biliyorsunuz ki?" Bu sefer, Anthony Decker doğasına yakışır biçimde kahkaha attı.

"Haklısın Elisha, aptallık ettim ama seni tanımak isterim. En iyi arkadaşımın karısı ve yakında da sosyetenin en merak edilen yüzü olacaksın."

"Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Neden, Connor'ın karısı olmaktan mı, seni tanımak istemenden mi, yoksa sosyete meselesi mi?"

"Neden karşınızda aptal varmış gibi konuşuyorsunuz lordum?" Elisha çömelerek berrak suyu eliyle dalgalandırırken, adamın yüzüne bakmaya lüzum görmüyormuş ifadesi kasıtlıydı. Neden bu kadar fevri olduğunun da bir açıklaması yoktu. Sadece ani bir kızgınlıktı işte... Belki de bu alaycı adam ona kocasını hatırlatıyordu... Belki de hiç sebep yokken hırçınlaşması, kocasına olan hıncını yatıştırmak için aptalca bir içgüdüydü.

"Aptal olduğunu düşünmedim Elisha ve lütfen bana lordum deme. Çünkü mesele unvanlara gelince seninki benimkinin iki basamak üzerinde... Sen cevap ver şimdi. Neden benden hoşlanmıyorsun?"

Elisha sinirle güldü. "Yok öyle bir şey..."

"Hımm... Dediğin gibi olsun. Doğru söylememene rağmen dürüst olacağım... Seninle ilgilenmemi Connor istedi. Bundan sonra Connor gelene kadar her sabah seninleyim."

Buna sevinmeli miydi? Elisha hafifçe sallandı ama ani bastıran heyecanını belli etmemek için suya bakmaya devam etti. Dikkatli bakan gözler, tehlikeli sarsılışı yüzünden suya yuvarlanmasına ramak kaldığını görebilirdi... Tıpkı Anthony Decker'ın gözleri gibi. "Beni gezdirmenizi mi istedi?"

"Öyle sayılır, lütfen sudan biraz uzaklaşır mısın? Çok cızıp görünüyor ama soğuk olduğunun garantisini veririm... Connor yokluğunda seninle ilgilenmemi istedi. Bilirsin işte, gezmek, eğlenmek gibi." Elisha yavaşça kalktı, kurnazca suya

biraz daha yaklaşır tehlikeli bir kıvraklıkla ıslak kayaların üzerinde yürümeye başladı. "Kes şunu Elisha... Lanet olsun, sana bakan uysal bir kız olduğunu sanır."

"Uysal olduğumu düşündüğünüz için aptal sanıyorsunuz beni. Tıpkı sen de kocam gibi düşünüyorsunuz. Neden getirdin beni buraya?" Birden bire resmiyeti kestiğini fark etmişti ama kocasına şaşılacak derecede benzeyen bu adamdan hıncını çıkartırken ona lordum demek gerçekten komik sayılırdı.

"Sudan uzaklaş lütfen, beni pişman etme. Kes şunu..." Elisha az ilerideki kayaya doğru ceylan gibi sekince adam korkuyla olduğu tarafa atıldı. "Seni buraya getirdim çünkü geldiğin yeri hatırlatır diye düşündüm. Connor'ın sana pek kibar davranmadığını biliyordum ama şimdi bakıyorum da bunu hak etmiyor değilsin."

Elisha, iyi başlamasına rağmen sonrasında sarf ettiği her kelimeyle çuvallayan adamı gözlerini kısarak takip etti. Suyu dalmasını engelleyen tek şey, ıslak giysilerle hareket etmenin zorluğunu bilmesi ve kocası olmayan bir erkeğin yanında neredeyse çırılçıplak kalma endişesiydi. Bunu hatırlayınca çocukluğu kesti, kıyıya doğru dikkatlice yürümeye başladı. Islak kayaların hiçbirini ıskalamadan parmak uçlarında ilerledi fakat kaygan zeminde bileğini hafifçe burkunca, iyi bir balerin olmayacağı gerçeği acı ve gürültülü bir şekilde yüzüne çarptı.

Her şey çok ani gelişti... Kolları havada kuş gibi çırpınırken, tek ayağı dengeyi sağlamak için gayri ihtiyari boşlukta daireler çizmeye başladı ancak kaçınılmaz sona doğru yavaşça çekiliyordu ki güçlü bir çift kolun desteğiyle havalandı ve kendini toprak zeminde, sırtüstü yatarken buldu. Buraya kadar idare edebilirdi ama keşke Anthony Decker düşmek için daha uygun bir yer bulsaydı.

Elisha, boylu boyunca yerde serilmişti. Kalkmak bir yana kapırdamayacak kadar zemine mihlanmıştı. Üzerine çöken ağırlığa karşı koymak için zorlukla hareket etmeye çalıştı. "İyi misin Elisha?" Genç kız, üstündeki ağırlığın nedeni iri adamın neredeyse burnuna değen yüzüne korkuyla baktı. Gözle-

rindeki garip ifade ile ürperdi, soluk alamadı. Fakat nefesinin kesilme nedeni sadece üzerindeki baskı ve mavi gözlerdeki o garip şey değil, göğsünü avuçlayan eldi aynı zamanda. Gözlerini dehşetle daha da büyüterek bağırdı. "Tanrı aşkına, kalk üzerimden."

Çırpınarak adamı üzerinden atmaya çalıştı ve tam korkmaya başlamıştı ki Anthony Decker hızla kenara çekilerek Elisha'nın yanına sırtüstü uzandı. Şimdi ikisi de kıpırdamıyordu. Genç kız o bakışı unutmak için gözlerini sımsıkı yumdu ama bu şekilde çok savunmasız hissediyordu. Ya-vaşça dirsekleri üzerine doğrulup, yanında hâlâ hareketsizce yatan adamdan uzaklaşmak için destek aldı. Kont delirmiş gibi sabitçe göğü kapatan ağaçlara bakıyordu, sanki şok geçirmişti ve kalkmak istediğine dair hiçbir hareket yoktu... Fakat Elisha'nın, doğrulup eteklerindeki tozu toprağı temizlemeye çalıştığı sırada yerden hızla kalkıp karşısına dikildi. Elini kolunu, koyacak bir yer bulamıyormuş gibi sallayıp duruyordu ki bu hali Elisha'ya kardeşi Mathew'nun suç işlemiş halini hatırlattı. Fakat bu bile Elisha'yı rahatlatmış değildi. Birkaç adım gerileyerek adamdan uzaklaşırken temkinliydi... Güven duygusu yok olup gitmişti ama ona ne zaman güvendiğini bile hatırlamıyordu.

"Artık gitsek çok iyi olacak," dedi adam... *Elbette...* Sabahattan beri sürekli gülmesine rağmen şimdi tüm ciddiyetiyle dimdik duran adamın sert yüzüne baktı ve onu nedense kocasına daha çok benzetti. İçindeki endişe ve korkunun alevlendiğini hissedince telaşla başını sallayıp, gidelim demesine rağmen gitmek için kılını kıpırdatmayan adamın önünden süzüldü, atının bulunduğu çıkıntıya kadar hiç durmadı. Elisha ne degen tüy gibi parmaklara rağmen...

Az önce elini okşadığına emindi... *Peki ama neden?*

Anthony Decker söz vermesine rağmen ne ertesi gün

ne de takip eden iki gün boyunca gelmedi. Elisha şikâyetçi sayılmazdı ama merak ediyordu. Adamdaki ani değişikliğin nedeni ile ilgili kendisini bağlayan bir yorumda bulunmaya çekindiği gerçektir ama yine de tüm ipuçları aynı şeyi söylüyordu... Eğer yerde o şekilde yatmaya bir süre daha devam etselerdi kesinlikle bir öpücük kaçınılmazdı.

Tanrım, umarım yanıliyorumdur dedi içinden ve biriktirdiği çiçek tohumlarını amaçsızca istifleme işini bırakıp, çömeldiği yerden bir tarafına diken batmış gibi fırladı. Akli almıyordu bir türlü. Yanılmış olma ihtimali de vardı ama... Ama gözlerinde görmüştü. O an bir anlam vermeye korkmuş olmasın rağmen, şimdi ne olduğunu biliyordu. Tecrübe ettiği bir andı. Kocasının gözlerinde, o gece sevişmelerine ramak kaldığında da aynı şeyi görmüştü. Basit bir tabirle ateşi görmüştü... Günlerdir düşünmekten kaçındığı şeyin ne olduğunu farkında olmayacak kadar aptal değildi. Belki bir nebze aptaldı ama farkına vardığı şeyleri fark etmek de öyle yüksek bir zekâ gerektirmiyordu zaten.

İşin içinden çıkmakta zorlanıyormuş gibi kirli parmaklarını saçlarının arasına daldırıp başını geriye attı. Bunu düşünmek istemiyordu. Mümkünse o adamla bir daha karşılaşmasa da olurdu.

Saatlerdir bahçede olmasına rağmen neredeyse hiçbir şey yaptığı yoktu. Bir süredir kendini Walker'a yardım ettiğine inandırmıştı ama tek faydası ayakaltında dolaşmaktı. Üstelik düşesin sabrının da bitmek üzere olduğunu fark edebiliyordu. Elisha'nın bahçıvan çıraklığı basit bir hobi olmaktan çıktığından beri kadın bu konuda çıkışır olmuştu. Walker bile önceki gibi sıcak değil, aksine mesafeli ve gereğinden fazla saygılıydı. Belli ki düşes ile anlamlı bir konuşma yapmıştı. Elisha asla maymun iştahlı biri olmamıştı ama zamanını öldüren bahçe macerasının bittiğini biliyordu.

Çaresizce önlüğünü çıkartıp demir banklardan birisinin arkasına gelişigüzel bıraktı. Havada tatlı bir meltem vardı, tadını çıkartmak için eve girmekten vazgeçti. Kocasını özle-

mişti ama koca bir hafta geçmiş olmasına rağmen ondan hâlâ bir haber yoktu. Bir yanı ondan nefret ediyordu belki ama diğer yanı onsuzluğa dayanamıyordu işte... Çektiği sıkıntıya katlanamıyormuş gibi vücudunun ağırlığını dirseklerine vererek mermer bir süs havuzunun çıkıntısına abandı. Havuz, büyük arazideki her şey gibi estetik olarak kusursuzdu fakat anlamsızdı. Ağzından sular çıkartan Cupido nasıl bir anlam taşıyabilirdi ki? Dayanamayıp havuzdan bir avuç su alıp Cupido'ya fırlatırken izlendiğinden haberi bile yoktu...

Connor geleli çok olmamıştı. Niyeti bahçeye çıkmak değildi ama Bernard Elisha'nın bahçede olduğunu söyleyince dayanamamış, onu aramaya çıkmıştı. Zaten karısı evde olsa da ilk önce onu görmesi gerekecekti çünkü aldığı hediye bir an önce görmesini istiyordu. Hediyesi görüntüde ufak bir gönül alma anlamını taşıyor olabilirdi ama aslında küçük bir reform kadar manalıydı.

Onu gördüğünde, bulamayacağına karar vermek üzereydi. Süs havuzuna yaslanan kız, erkek kıyafetler içindeydi fakat onun Elisha olduğuna dair tek bir kanıt vardı... Saçları. Connor havuzun bulunduğu çıkıntıya doğru ilerlerken gülümsemi ve iyice yaklaşmış birkaç metre mesafede durana kadar da yüzündeki gülümsemede hiçbir değişiklik olmadı. Ancak bir noktaya geldiğinde gerildi, gülümsemesi aniden solduğu gibi içinde aksine bir şeyler canlandı. Varlığından habersiz kızın arkasında dimdik dikilirken şaşkına çeviren biçimli kalçaların seksi görüntüsüyle mest olmuştu. Pantolonu öyle dardı ki bedeninin belden aşağısına ait tüm kavisler ve kabartılar neredeyse çıplakmış gibi gözünün önündeydi. Minicik bir kızdı ama bacakları çok biçimli ve uzundu. O bacakları beline dolama ve kalçalarını kasıklarında hissetme isteği, müstahcen görüntüleri beyninde resmetti... Lanet olsun ki çok çekici görünüyordu ve yine lanet olsun ki bu gece aklından geçenlerin hepsini yapacaktı.

Biraksalar onu bu şekilde saatlerce izleyebilir ve bastırıldığı arzularının hissettirdiği sızıya severek katlanabilirdi. Fakat

Elisha, Connor'ın varlığını görmekten çok hissetmiş gibi arkasına döndü ve şaşkınlıkla bakakaldı. Connor onun aşkına sahip olduğunu biliyordu ve daha önce önemsiz gibi gelen bu ayrıntı nedense şimdi hayatın anahtarı gibi değerliydi... Karısının gözlerinde büyüyen özlem ve saf sevgi, daha önce merhametle içini burkardı belki ama şimdi heyecan verdi.

Gülümseyerek ona yaklaştı. Karısının yüzüne yavaş yavaş yerleşen kızgın ifadeyi izledi ama etkilenmedi, çünkü Elisha'nın gözleri özlem doluydu... Onun kalbini almak için uğraşmalıydı belki ya da hislerini ona karşı kullanırdı alışkın olduğu gibi. Bu gece onu sevişmeye ikna etmek için her şeyi yapardı. Zorlamaya gücü yeterdi ama o gücü Elisha'dan almak istiyordu. Alacaktı da... İşin garibi, onu görene kadar böyle düşündüğünden ya da onu istediğinden haberi yoktu.

Uzun süren sessizliği bozmak için ilk önce o Connor konuşt. "Nasılsın Elisha?"

"İyi... Geleceğinizden haberim yoktu." Sesi soğuktu.

"Aslında av partisi iki gün daha devam edecekti ama ben erken kaçtım... Ben yokken çok sıkılmamışsındır umarım." Bir an için Elisha'nın gözlerindeki öfkeyi yakaladı ama kız aksine ifadesiz bir şekilde cevapladı.

"Çok sıkıldığım söylenemez... Grandoor büyük bir yer. Beni oyalayacak çok şey var."

"Oyalandığımı görebiliyorum Elisha." Karısının yanağında ki toprağı temizlemek için elini uzatınca kız gerilerdi. "Bahçeye ilgilenmen gerekli miydi? Bence bunu, bu iş için tuttuğum kişiler..."

"Sakin bir düşesin yapıp yapamayacağı şeylerle ilgili vaaz vermeye kalkmayın majesteleri. Giderken söyledikleriniz düşünüldüğünde komik olur." Connor, Elisha'nın buz gibi bir sesle söyledikleri karşısında tüm neşesi kaçmış gibi sessizleşti. Haklı olduğunu bilmek daha da rahatsız ediciydi ve söyleyecek sözlerinin bittiği yerde savunması kırılmıştı. Kendini ne ile savunacaktı ki? Birkaç adım gerileyerek, verecek cevabı olmayışını önemsiz kılacak bir şeyler düşündü. "Bana kızgın

olduğunu biliyorum ve haklısın da... Yine de sana kendimi affettireceğimi ümit edecek kadar iyimserim. Senin için bir şey aldım ama yanımda taşıyamayacağım kadar büyük olduğu için odana bıraktırdım." Bir tepki alabilirim umuduyla karısının yüzünü inceledi ama Elisha katıydı. "Merak etmiyor musun?" diye devam etti genç adam garip bir çekingenlikle.

"Siz bana hayatımın en büyük hediyesini bahşettiniz majesteleri... Asıl ben, bunun nedenini merak ediyorum. Müsaadenizle..." Sitem dolu kelimeleri bir çırpıda sarf eden kızın hızlı adımlarla eve doğru gidişini izleyen Connor sadece bakmakla yetindi... Merak etmiyordu... Biliyordu... Planları suya düşmüştü ama nedense hiç tasa etmiyordu...

On Altıncı Bölüm

Elisha, yatağına bırakılan büyük kutuya dokunmadan önce uzunca süre direndi. Kırmızı renkli kutunun üzerindeki yaldızlı Madam Bertie yazısının kendisi için hiçbir anlamı yoktu zira o madamı tanımıyordu. Komodinin önündeki bekle-tiğini sürdürürken huzursuzca yerinde sallandı, kararsız bir biçimde öne doğru defalarca gidip geldi. *Merak etmiyor musun* demişti kocası. Evet, deli gibi merak ediyordu. Daha fazla düşünmeye gerek yoktu. Koşarak yatağına oturdu ve gösterişli kutuyu zedelememeye özen göstererek açmaya koyuldu. Bir yandan da, içindekinin kutudan daha kıymetli olması gerektiği gerçeğine dayanarak, az sonra nasıl bir servetle burun burnuna geleceğini heyecanla tasavvur etmeye çalışıyordu.

Nihayet kutuyu açtığında şaşkınlık ve hayranlık dolu birkaç saniye için hareketsiz kaldı. Hayatında gördüğü en parlak beyaz renge bakarken, dolunaya bakmış gibi gözleri kamaştı. Dokunmaya çekinerek, bulanık gözlerle parlak kumaşı bu dünyadan değilmiş gibi inceledi. Henüz kendisine ait olduğu gerçeği ile yüzleşmiş değildi. Tam elini uzatıyordu ki kapıdan gelen sesi duyunca, eli ateşe değmiş gibi hızla çekti ve yataktan kalktı. "Hanımım açtınız mı?" Mary'nin heyecanlı sesi, normal şartlarda arkadaş özlemi içindeki Elisha için pek kıymetliydi ama şimdi, mahrem bir anına müdahale edilmiş gibi huzursuzluk verdi. Fakat kısa bir süreliğine. Genç kız gülümseyerek Mary'ye yanına gelmesi için bir hareket yaptı.

Koşarak Elisha'nın yanına gelen Mary "Madam Bertie'nin butiğinden. Çok kıymetli bir şeydir kesin," diye cıvıladı. Elisha karşılık vermeye gerek görmeden beyaz elbiseyi alıp havada tuttu. İpek kumaş açılırken etekleri sis çökmüş gibi dağılmış aynı zamanda ay ışığı gibi bir parıltı yaymıştı. Dokunmak bile tatmin ediciydi ama yeterli değildi. Elisha onu giymek istiyordu. "Hanımım bu büyüleyici... Majestelerinin eşsiz zevki dillere destandır, biliyor musunuz?" Elisha bu münasebetsiz yorum karşısında Mary'ye ters ters bakmakla yetindi ama cevap vermedi. Zaten Mary'de kırdığı potun farkına varmış gibi boynunu bükmüştü. Neyseki Elisha kocasının geçmişinde çapkın bir adam olduğu gerçeğini yadırgamıyordu ve metreslerine karşı cömert olduğundan da hiç şüphesi yoktu...

Az önce kocasının zevk ilişkilerini yadırgamadığını mı düşünmüştü? *Lanet olsun yadırgıyor ve deli gibi kıskanıyordu...* Önünde tuttuğu elbiseyi Mary'ye uzatıp pencereye yürüdü. Nedense onu artık görmek istemiyordu, hatta heyecanlandığı bile söylenemezdi. "Hanımım lütfen bağışlayın beni. Öyle aptalım ki."

"Tamam Mary, sorun değil... Hazırlanmama yardım edermisin lütfen, akşam yemeğine bir saat kaldı. Daha banyo yapmam gerekiyor."

"Tabii hanımım, önce saçlarınızı yapayım da elbiseniz kırışmasın." Mary, az önce kırdığı potu kazasız belasız atlatmış olmanın sevincinden midir bilinmez, normalde süregelen coşun aktivitesini gölgede bırakan bir şevkle çalışmaya başladı. Elisha'nın hızlı bir banyo seansından sonra mevcuttaki iç çamaşırlarından birisini giymeye koyuldu. Bir yandan da hiç susmayacakmış gibi konuşan Mary'yi dinliyordu.

"Korseye ihtiyacınız olmaması ne güzel efendim... Çok güzel vücudunuz var. Majesteleri keşke elbiseyi alırken size yeni bir iç gömleği de alsaydı hanımım. O güzelim elbisenin içinde eski gömleğiniz çok kaba kalacak." Kız kısa bir nefes molasından sonra devam etti. "Artık saçlarınız da göze hoş

gelir oldu hanımım. Renginin ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim hanımım? Büyük annemin ilacı mucizedir. Bakın bir parmak uzadı bile hanımım." Elisha umursamadan boy aynasına baktı. Bir hafta içinde bir mucize beklememesi gerektiğini bilecek karar gerçekçiydi ama ümitliydi her şeye rağmen.

O elbiseyi giymeyecekti. Ne anlama geldiğini biliyordu. Basit bir gönül almadan öte, kocasının tüm planlarını bozduğunun resmiydi bu jest ama Elisha kırgındı. İşin garibi, ne kadar kırgın olduğunu bu hediye alana kadar anlamamıştı bile. Kocasının elbisesiyle nasıl bir utanç kaynağı olduğunu gitmeden önce açıklığıyla dillendirdikten sonra bu beyaz elbise, duvardaki kiri örtmeye çalışan beyaz bir kireçten daha anlamlı değildi. Kocasına göre duvardaki leke hâlâ oradaydı ve tabii Elisha'ya göre de... Ona inanmaya öyle meyilliydi ki...

"Saçlarınızı nasıl yapayım hanımım?"

Elisha dakikalardır susmak bilmeden konuşan kıza şaşkınlıkla baktı. "Mary Tanrı aşkına... Başımın üzerinde kocaman bir topuz istiyorum ya da buklelerim belime dökülsün. Sen nasıl istersen..." Mary tokat yemiş gibi geri çekilince Elisha pişmanlıkla gülümsedi. "Canım sıkkın Mary, sen bana bakma."

"Özür dilerim hanımım, çok heyecanlıyım. Elbise o kadar güzel ki... Siz de öyle."

"Mary bana Claire'i hatırlatıyorsun. Sen de onun gibi pahlavracısın."

Mary dehşet içinde bir istavroz çıkartıp hemen itiraz etti. "Hanımım ben asla size yalan söylemedim. Claire sizin eski hizmetçinizdi sanırım ama ben asla onun..."

"Claire benim en iyi arkadaşım Mary. Sence daha önce hizmetçisi olan birine benziyor muyum?" Elisha alayla gülümserken eğleniyordu da. Özellikle de Mary'nin kırmızının her tonunu tecrübe eden tenine baktıkça.

"Bence siz çok güzelsiniz... Bunu size ve çevremdeki herkese söylemekten hiç gocunmam. Sizi herkese karşı canım

pahasına savunurum." Elisha bu kayıtsız bağlılık karşısında şaşkın ama mutluydu. Fakat kız devam ettikçe sevinci yerini kuşkuya bıraktı. "Ah hanımım... Ben size yalan söyleyemiyorum dedim ya... Aynı zamanda çok boşboğazımdır." Elisha bu sefer merakla baktı kıza. Sesini alçaltmasına bakılırsa bir sır vermek üzereydi.

"Bunu size anlattığım için bağışlayın lütfen ama. Bakın... Herkes düğün cenaplarının evlenmiş olmasından dolayı şaşkın. Onun evlenmemeye yeminli olduğunu söylüyorlar." Mary, ayna başında hareketsizce oturan hanımına doğru biraz daha yaklaşıp devam etti. Sesinde gizemli bir hava vardı. "Majesteleri eski sevgilisini kaybedince kahrolmuş ve evlenmemeye yemin etmiş. Seneler önce..."

"Ölmüş mü?" Elisha sızlayan vicdanına rağmen kim olduğunu bilmediği kadının ölmüş olmasını diledi.

"Hayır efendim. Kadın onu terk etmiş." Elisha bu ihtimal karşısında sarsıldı. Onun aşkına sahip hangi kadın böyle aptalca bir şey yapabilirdi ki? Soracağı sorular vardı ama Mary konuşmaya bu kadar hevesli olduktan sonra onlar için endişelenemedi bile. "Söylentiye göre, ayrılmalarında düşesin parmağı varmış."

"Düşes ne yapmış olabilir ki? Hem sen bunları nereden biliyorsun Mary?" Mary, utanacağı yerde çokbilmişlikle gülümsedi. Belli ki bu yönünü takdir ediyordu.

"Efendim, aşağıda neler döndüğünü bir bilerseniz... Sakın yanlış anlamayın, ben asla onlarla böyle şeyler konuşmam ama söz konusu siz olunca dinledim ve sizi savundum."

"Beni savunmana gerek var mıydı ki?" Elisha soğuk görünmeye çalıştı bir düşes gibi ama daha çok çocuk gibi duruyordu. Mary, kısa süredir tanınmasına rağmen tapacak kadar sevdiği hanımının elini koruma güdüsüyle avucuna alıp, dudaklarına götürdü.

"Siz gelene kadar o kadın hakkında hiçbir şey duymamıştım. Kimse düğün cenapları hakkında dedikodu yapmaya cesaret edemezdi ama şimdi aşağısı kaynıyor. Carla isimli ope-

ra sanatçısı kadın ile düğün arasındaki aşk, evliliğe gidemeden düşes tarafından bozulmuş ve bu yüzden de kocanız düşese karşı kin doluymuş." Elisha dehşetle titredi. Birden bire anlam kazanan gerçekler hiç olmadığı kadar canını yakmıştı. İntikam... Kocasının sesindeki nefret ve sırf üvey annesini kızdırmak için Elisha'yı aşağılaması. Bunu bir intikam olduğunu tahmin etmişti ama sebebinin bir kadın olacağına ihtimal vermemişti. Bu sefer beynini kemiren kıskançlıktı aynı zamanda. Aşağılanmanın en acı boyutuydu bu. Ağlamak üzereydi ama devamını duymaya hevesliydi. Derin bir nefes alarak, kendisini anlayışla izleyen Mary'ye zorlukla gülümsedi.

"Bağışlayın efendim. Sizi üzdüm..."

"Sorun değil Mary... Lütfen devam et, biz arkadaşız."

Mary gülümsedi ve devam etti. "Kimse neler olduğunu tam anlamıyla bilmiyor ama düşesin o kadını tehdit ettiği söyleniyor. Üvey oğlunun peşini bırakması için onu ölümle tehdit ettiğinden bahsediyorlar. Adi bir şarkıcının soylarını lekelemesine izin vermemek için her şeyi yapabileceğini söylüyorlar. İnanabiliyor musunuz hanımım?"

Elisha buna elbette inanmadı. Düşesin böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermiyordu. Katı bir kadındı, kuralları vardı ama sevecendi. Ne kadar gizlemeye çalışsa da iyi kalpliydi. Tanrı aşkına, bir opera sanatçısını aşağılık olduğu için kabullenmeyen bir kadın, bitli bir kızı neden bağrına basacaktı ki? Evet, kesinlikle bağrına basıyordu. Gizli gizli yapıyordu bunu belki de ama Elisha onun korumasını ve ilgisini hissediyordu.

"Buna inanmıyorum," diye mırıldandı farkında olmadan.

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim hanımım. Bu yüzden aşağıda düşesi savundum... En çok canımı sıkan da sizin hakkınızda söylenenler efendim." Elisha birden kulaklarını tıkamak için dayanılmaz bir istek duydu. Kimin ne dediğini umursamamalıydı ama duyacaklarının gerçekler olduğuna dair endişeleri vardı.

"Sizin hamile olduğunuzu ve evlenmeye mecbur kaldı-

ğınızı, aksi halde dükün evlenmeye ikna olmayacağını söylüyorlar.” Elisha dehşetle elini dudaklarına bastırdı. Gerçeğe yakın bu tahmin, aslan kafesine atılmış gibi çaresiz ve korkak hissettirdi. Yüzüne gülüp, hizmet eden kişilerin aslında tehlikeli olabilecekleri gerçeğiyle sarsıldı... Oysa onlara güveneceğine düşünmüştü.

“Sakin üzülmeysin efendim. Ben hepsine bu konuda ağzularının payını verdim. Ayrıca sizin ne kadar güzel olduğunuzdan bahsettim ve hepsi bu akşam görecekler zaten. Tanırım... Sizi bir çıplak görselerdi keşke... Hayatımda bu kadar biçimli bir vücut görmedim.” Elisha Mary’yi dinlemedi. Kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Dışlanmış ve aşağılanmış... Ve bu histen kurtulması için güzel bir elbiseden fazlasına ihtiyaç vardı.

“O elbiseyi giymeyeceğim Mary,” dedi itiraz kabul etmeyen sert bir sesle ki Mary de kısa bir tereddüitten sonra başını sallayıp, Elisha’nın saçlarını taramaya başladı.

Elisha, ‘Carla’ dedi içinden. Kocasının kalbini çalan yegâne kadın... Güzel olduğundan hiç şüphesi yoktu. Kadının şimdi burada olmaması önemli değildi çünkü onun kalbindeydi. Öyle ki unutamadığı aşkı için hâlâ acı çekiyor ve kaybının bedelini ödetme peşinde koşuyordu. Elisha ona âşık olduğundan beri ilk defa böyle umutsuzluğa kapıldı. Onu bir daha göremeyeceğini düşündüğü anlarda bile ona daha fazla sahip olduğunu hissetmişti ama şimdi, ona asla sahip olamadığını, aralarındaki mesafenin asla açılmayacağını, çünkü hiçbir zaman kapanmadığını hissediyordu. Mary’nin sesiyle karamsar düşünceleri bölündü.

“Hanımım hangi elbisenizi giyeceksiniz?” Elisha acıyla gülümsedi. Normal bir kız ay ışığı rengindeki elbiseyi seçerdi muhtemelen ama normal bir kızın Elisha’nın sahip olduklarına sahip olması muhtemel değildi, öyle değil mi?

“Gri olanı Mary,” dedi garip bir mizahla ama Mary’nin bunu anlayacağını ummamıştı.

“Affedersiniz hanımım ama elbiselerinizin hepsi gri.”
“Fark etmez demeye çalışıyorum Mary... Sen hangisini uygun görürsen onu giyeceğim.”

Kısa süre sonra hazırды. Yine iç karartıcıydı ama ay ışığı elbiseyi giymediği için sadece kendisinin bildiği bir huzur ve gururla doluydu. Her şeye rağmen saçları güzel olmuştu. Mary’nin çenesi kadar iyi iş yapan elleri, eldeki malzeme-yi iyi değerlendirmişti doğrusu. Kendisine ait birkaç tokayla hanımının saçlarını kenarlarından sıkıca tutturmuş, bu da Elisha’nın kâküllerine dolgunluk ve hava katmıştı. Kaşlarına kadar uzanan bukleler de fırça yardımıyla sağ tarafa meyilli olacak şekilde taranmış ve Elisha, Mary’nin deyimiyle meleğe benzemişti. *Gri melek*... Keyfi olsa kesin gülerdi.

Yemeğe en son Elisha indi. Bunu kasıtlı yapmamıştı zira dikkat çekmek niyetinde değildi. İçeri girdiğinde önce düşesi eskisine oranla çok daha başarılı bir reveransla selamladı ve sonra kocasına döndü. Buna hazırlıklı olduğu söylene-mezdi. Kocasının gözlerindeki öfkeyi beklemiyordu. İsyanı inanılmaz bir hızla, düşüncelerinden başlayıp vücudundaki tüm hücrelerine kadar yayıldı. Öfkelenmeye ne hakkı vardı? Elisha böyle sakinken o ne hakla kaşlarını çatabiliyordu. Bu kadar yakışıklı olmaması gerekiyordu. Lacivert ceketinin vücudunu böyle sarması, gri pantolonunun güçlü kaslarının üzerinde gerilmesi acı vericiydi... Ama Elisha’yı en çok etkileyen saçlarıydı. Şimdi muntazaman geriye taranmış olmasına rağmen o tanıdık, inatçı buklenin alnına düştüğünü hatırladı. Yemek boyunca o anın gelmesini bekleyecekti.

Köşeli çenesine ve şimdi sıkıca birleştirdiği dudaklarına özlemle baktı ve bakışlarını gözlerine çevirdi. Kor gibiyiler ama istediği şekilde değil, öfkeyle... Ne hakla? *Cehenneme git* dedi içinden... *Seni orada bekliyor olacağım*...

“Elisha akşam yemeğinde bekletilmekten hoşlanmadığımı dün, ondan önceki gün ve bir önceki gün söylediğim gibi yine hatırlatıyorum. Dilerim bu sonuncu ikazımdır.”

Elisha yanakları kızarak çekilen sandalyesine oturdu. "Özür dilerim majesteleri. Son ikazınız olduğunun garantisini veririm."

"Nasılsın Connor? Prinny seni yormuşa benziyor." Elisha ilginin üzerinden kalkmasına bir hayli memnun ama tam anlamıyla rahatlama konusunda çekimserdi.

"Şanslıydım ki çok üzerime gelmedi Catherine, Prinny şu aralar Grandoor'da seninle birlikte olduğumu biliyor. Bu cezayı benim için yeterli buldu diye düşünüyorum." Genç adam, üvey annesinin bir şey söylemesine izin vermeden Elisha'ya döndü. Çorbasını yudumlamakta olan kızı gafil avladı. "Sana aldığım hediyeği görmediğini farz ediyorum Elisha."

Elisha ağzındaki çorbayı yuttu ve doğrudan kocasına baktı. "Gördüm majesteleri, çok zevkli bir tercih."

"O halde neden aşağıya bu paçavrayla indin." Kaşları biraz daha çatılmıştı. Elisha yılmadı. "Ben talimat almaya alışkınım majesteleri. Bu paçavrayı giymemi siz emretmişsiniz ya." İkinci yudum çorbasını dışarıdan bakıldığında rahat ama midesindeki kramplar düşünülecek olursa işkence içinde yuttu.

"O zaman yeni talimatımı dinle. Madam Bertie'den senin için bir gardırop hazırlamasını istedim. Bundan sonra üzerinde bu rezil kıyafetleri görmek istemiyorum." Elisha heyecanlandı, hatta biraz da olsa sevindi ama arka plandaki huzursuzluğun adı Carla'ydı ve kızı isyana teşvik ediyordu.

"Buna gerek yoktu," dedi bir çırpıda.

"Sana fikrini sormadım."

"Hiç şaşırmadım." Elisha ateşe yürüyordu ama umursamadı. Şu anda onu öldürecek motivasyona sahipti çünkü.

"Küstahlaşma Elisha."

"Gayet makulüm. Siz biraz gerginsiniz."

"Hırçınlığın ne yeri ne de zamanı. Yalnız kaldığımızda sana bu konudaki sınırlarımdan bahsederim."

"Bu konuda da talimatlarınız var, öyle mi?" Elisha bak-

madan da düşesin kıkırdadığını biliyordu. Nedense kendini güçlü hissetti.

"Kocan olarak, sana gerekli talimatları zevkle veririm. Yerine getireceğinden emin olmanın rahatlığını taşıyarak aynı zamanda."

"Ben o kadar emin olmayın derim." Elisha geri giden sandalye sesini duyduğunda korkuyla yerine sindi ama düşesin sesi anında yardıma yetişince rahatladı.

"Elisha çorbayı bitir. Connor sen de öyle. Size çocuk muamelesi yapmak zorunda bırakmayın beni."

Ne gariptir ki kimse itiraz etmedi buna. İlerleyen dakikalar, porselene değen kaşık sesleri dışında gayet sessizdi fakat ana yemekler servis edilirken konuşan yine düşes oldu. "Karnın görüntüsü konusunda fikrini değiştirmiş olduğunu görüyorum Connor."

"Sakin kendine bir pay çıkartma hatasında bulunma. Ben olmasam da Tanrı'nın laneti üzerinden hiç kalkmayacak," dedi Connor soğukça gülerek.

"Yüce Odin aşkına, beni senin lanetin daha çok endişelendiriyor Connor." Catherine'in hiç de endişeli bir hali yoktu oysa.

"Lanet bir ateist gibi konuşmayı kes Catherine. Bari bu konuda erdemli olmayı dene."

Elisha bu atışmayı izlerken eğleniyor sayılırdı ama Connor'ın öfkesinin nedenini hatırlayınca keyfi kaçtı ve dayanamayarak intikam mevzusu olan konuya hissettirmeden değinip, en kudretli İskandinav tanrısı Odin'in sembollerine gönderme yapmak suretiyle düşesi savundu.

"Sizin gazabınız hepimizi korkutur majesteleri. Yadırgamayın lütfen, düşes fazlasıyla açık sözlü sadece. Bilirsiniz bu önemli bir erdemdir. Sahip olduğu diğer erdemlerden ikisi olan üstün zekâsı ve yüksek öngörülerine de gözüm kapalı güvenirim. Çünkü bilirim ki düşes asla yanlış kararlar almaz. Ne geçmişte ne de sonrasında... Ayrıca ateist yorumunuzu

da yerinde bulmuyorum. Ne de olsa hepimizin inandığı bir Kelt Haçı ve muhtaç olduğumuz aynı güneştir.” Düşesi böyle savunacak kadar tanımıyor olmasının, şu anki durumu düşünülürse hiç önemi yoktu.

“Zorunlu müttefikliğiniz sayesinde Catherine’in kökenlerini irdeleme şansı yakaladığımı görüyorum Elisha.”

“Oh... Cehaletim sizi şaşırtabilir majesteleri.” Elisha meydan okuyarak kocasına baktı.

“Beni an geçtikçe şaşırtıyorsun.”

“Ama aptallığım konusunda endişeniz olmasın. İlk gün ne kadar aptalsam, şimdi de aynıyım.”

Adam tek kaşını kaldırarak hafifçe gülümsedi. “Bak şimdi de sen yanıyorsun.”

“Yanıldığım ortada ama sizin düşündüğünüz şekilde değil.” Elisha’nın aklında gülmek yoktu. Aksine öfkesi tehlikeli bir şekilde artıyordu. Aynı şeyi düşes de hissetmiş gibi yine tam zamanında araya girdi.

“Rica ederim çocuklar gibi atışmayın. Sözüm özellikle senin için geçerli Elisha. Kocana karşılı saygılı ol. Ayrıca disiplinimi sorgulatmak üzeresiniz.” Elisha uysallıkla başını sallayıp yemeğine yöneldi. Dakikalar geçmek bilmiyordu ve tabağındakiler akıl sağlığını sınamak ister gibi yedikçe artıyordu.

“Benim yokluğumda neler yaptın Elisha?” Elisha, beklenmeyen soruyla hafifçe sıçradı. Ters bir şeyler söylemek üzereydi ama kocasının sesindeki nezaket ve içgüdülerini sükûnetini tetikleyince nazikçe cevapladı.

“Genellikle malikânedeydim. Burası o kadar büyük ki bir hafta içinde her gün yeni bir yerini keşfettim sayılır.”

“Çoğunlukla bahçede vakit geçirdiğini duydum.” Elisha şüpheyle düşese baktı ama kadın tabağıyla fazlasıyla meşguldü.

“Bahçede vakit geçirdiğim doğru majesteleri.” Bunu bir savunma gibi söylemekten memnun değildi ama az önceki

atışmaların bir benzerini kaldırabileceğini sanmıyordu. Tamam, o zaman canlanmış ve tazelenmiş gibi hissetmişti ama tehlikeli sulara yüzmenin de felaketten önceki hissettirdikleri öyle olmalıydı.

“Bundan sonra bahçede daha az vakit geçirmeni istiyorum Elisha. Ya da bu işi yapacaksan daha munasip kıyafetler giymeni tercih ederim. Bugün seni gören ben olmayabilirdim.” Elisha kocasına kötü kötü baktı. Munasip kıyafetlermiş... Sanki üzerindeki gri elbise bir düşes için çok munasıptı. Fakat sözde itaat etti.

“Haklısınız, Lord Decker da buna benzer bir şey söylemişti.” Tabağındaki eti kesmekle meşgul olan dükün eli bu yanıt üzerine durdu ve adam tekrar Elisha’ya baktı. “Tony’nin seni o şekilde gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?” Sesindeki öfke dikkat çekiciydi.

Elisha safça gözlerini araladı. “Evet... Lord Decker bana Londra’yı gezdirmeyi teklif etti. Tabii sizin isteğinizle... Ben de o sırada bahçede Walker’ın ağaç aşılmasına yardım ediyordum. Lord Decker’a Londra’ya gidemeyeceğimi ama Grandoor’u gezmekten memnun olacağımı söyledim ve o da beni kırmadı,” diye dürüstçe açıkladı.

“Anlıyorum... Peki başka neler yaptınız?”

“Aslında sadece bu kadar majesteleri... Lord Decker’ı üç gündür görmüyorum.”

Dük “Güzel,” dedi.

Elisha “Anlamadım,” diye cevapladı. Arkalardan bir yerden düşesin kıkırtısı işitildi.

“Yok bir şey Elisha... Yemeğini ye.” Elisha sertçe konuşan kocasına şaşkınlıkla baktı. Az önce bir şey dediğine emindi oysa.

Düşes erkenden odasına çekileceğini söyledikten sonra Elisha da aynısını yapmaya karar vermişti. Zaten kocası da

çalışacaktı. Genç kız, kütüphaneden seçtiği kitaplardan birini okumaya başladığında saat on biri geçiyordu. Mary'ye izin vermişti ki zaten ona ihtiyacı yoktu. Planı, biraz okuyup sonra da uyumaktı fakat birden bire beyninde çakan şimşekler ihtimalleri gözünde aydınlattı.

Kitabını hızla yatağının kenarına koyup yerinden fırladı. Bir haftadır burada yalnız kaldığı için yine aynı şey olur diye düşünmüştü ama göz ardı ettiği gerçek, odanın kocasına ait olduğuydu. Her an burada olabilirdi. Sevişmek istemesi de bir ihtimaldi ama nedense Elisha bunu uzak bir ihtimal olarak gördü. Belki de ilk gece olduğu gibi yan tarafta kalırdı. Genç kız, hayatın anlamını kavramış yeni gibi derin bir soluk aldı ve az önce kalktığı yatağa girip, oturdu. Onu çekici bulmayan bir adamla evliydi ne de olsa. Başını olumsuzca iki yanında salladı ve kitabını tekrar aldı ama oda kapısındaki sesi işitince korkudan kaskatı kesildi, kitabı yere düşürdü.

"Uyumamışsın... Beni mi bekliyordun?"

Elisha kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı fakat sorun daha derinlerde olduğu için konuşmakta zorlandı. "Be-ben... Gelmezsiniz diye düşünmüştüm."

Yumuşacık bir gülümseme işitti. "Yanlış düşünmüşsün Elisha. Bu gece sevişeceğiz... Tekrar uyumana izin veremeyeceğim."

Elisha ince örtüleri boynuna kadar çekti. Söyleyecek sözü yok, sadece onlar yerine çok şey söyleyen hızlı solukları vardı. Ürkek gözlerle, loş odada daha da devleşen adamı izledi. Üzerinde sadece koyu renk bir robdöşambr vardı ve saçları ıslaktı. Nerede ve ne zaman yıkanmış olduğunu bilmiyordu ki umursamıyordu da... Buradaydı. Açıkça belirttiği niyetini gerçekleştirmek için gelmişti.

Elisha dayanamayıp "Küs olduğumuzu sanıyordum," diye fısıldayınca kocası keyifle güldü.

"Küs müsün Elisha? Kırgın olduğunu biliyorum ve haklısın da... Ama bana küsmeyecek kadar uysal olduğunu ümit ediyorum."

"Uysal değilim ben."

"Bunu görebiliyorum hiç şüphesiz. Benimkisi boş bir ümitti sadece."

"Görmüyorsunuz. Yaptığınız tek şey alay etmek."

"Tartışmayalım Elisha... Zira şu anda eğlenecek havada değilim. Seni arzuluyorum ve olabilecek geciktirmek için sabrım yok. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Elisha farkında olmadan başını salladı. Büyülenmiş gibiydi. Ağır adımlarla yaklaşan adamı irileşmiş gözleriyle izledi. Ken korkudan çok daha öte, garip bir uyuşma hissediyordu. "Korkuyor musun minik Elisha? Oysa aşağıda bir panter kadar yırtıcıydın. Biliyor musun seninle yemek masasına oturduğumuz ilk andan beri sevişmek istiyorum. Yatakta da beni o şekilde kışkırtmanı arzuluyorum."

Elisha boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Aleni bir şekilde uyarılıyordu ve lanet olsun ki işe yarıyordu. Kalbinin gümürtüsü göğsünde arttıkça küçük şoklar bedeninin ortasında tek bir noktada yoğunlaşıyordu. Göğüs uçları, minik iğnelerin saldırısına maruz kalmış gibi sertleşmeye devam ediyordu. Ağzı kurudu, dudakları beklentiyle aralandı. Alev gibi yanan nefesi, yatağa oturup iyice yakınlaşan adamın yüzüne çarpıp geri döndü. Yanıyordu...

"Bu geceliğin hoşuma gitmiyor... Madam Bertie'den senin için hoş gecelikler sipariş ettim." Genç adam bu esnada Elisha'nın sıkıca göğsüne bastırıldığı örtüyü aşağı çekmiş, geceliğinin firfırlarıyla oynuyordu. Yüzündeki ifade fazlasıyla sevecendi. Ancak kızın omzundaki askılardan birini yavaşça indirdiğinde gülümsemedi. Nazikçe, çıplak boynunu ve omzunun kadife yumuşaklığını okşadı. Gözleri aç parıltılarla doluydu ve Elisha sarhoşken göremediği ayrıntıları şimdi netlikle ayırt edebiliyordu.

"Seni hatırlamadığıma inanamıyorum... Ama o gece ile ilgili her şey çok karanlık meleğim. Sana zevk verip vermediğimi bile bilmiyorum." Yavaşça eğilip, az önce okşadığı yerleri öpmeye başladı. Elisha kesilen soluğuna rağmen verdiği

son nefesiyle fısıldadı. "O gece beni mutlu ettiniz." Bu yalan değildi. Onu bütün gece boyunca uyurken izlemek inanılmaz bir deneyimdi ve elinde hiçbir şey kalmasa bile o anın hatıralarıyla doyuma ulaşabilirmiş gibi hissediyordu.

"Bu sefer daha iyi olacak Elisha... Sana gökteki yıldızları vaat ediyorum. "Boynunu öpen dudakların yerini kışkırtıcı ısırlıklar alınca genç kız minik bir çığlık attı.

"Majesteleri..." dedi nefes nefese.

"Hayır Elisha... Connor... Bana Connor demeni istiyorum. Söyle bana."

Elisha hiç tereddütsüz "Connor," dedi boğuk bir sesle ve bu sefer kocasının iniltisini işitti.

"Sesine bayılıyorum. Biliyor musun, o geceyle ilgili tek hatıram sesin." Şimdi dudakları kızın boynunu diliyle tadarak kulağına varmış ve kulak memesini dişlerinin arasında kıstırmıştı. "Tekrar söyle küçük melek, tekrar..."

"Tanrım Connor," diye inledi Elisha.

Connor'ın hain gülüşü tahrik ediciydi. Kollarını sıkı tutan güçlü elleri karşı konulmazdı. "Tanrın mı? Ben mi?"

Elisha'nın espri kaldırarak hali yokken beklemekle geçen her saniye işkence gibiydi. Genç kız dayanılmaz bir istekle göğüslerini Connor'a doğru bastırdı. İstediklerini daha açık nasıl ifade edebilirdi ki?

Connor da bunu anlamış gibi keyifle tekrar güldü. Yerinden kalkmak için kısa süreliğine kızı serbest bırakmıştı ama arkasından onu da kaldırdı. Elisha başını eğdi, önünde birleştirdiği ellerine baktı sadece. Omuzlarını kavrayan sıcak, güçlü ellerin insafına kalmış gibi çaresiz ama garip bir şekilde halinden memnundu. Derken çenesinin kaldırıldığını duyumsadı. İrileşen gözlerini yaklaşan gözlere kenetledi beklentiyle ama düşündüğü gibi dudaklarını esir vermedi. Alnına değen dudakların kaşlarını öperken sıcak izler bırakışını hazla hissetti. Bayılmak üzereydi Elisha. Sadece şehvet değildi Connor'ınki... Şefkatti... Bayılırken ağlamak üzereydi. Dizlerinin bağı çözülürdü fakat Connor düşmesine izin vermeden sarmaladı, belini sıkıca kavrayıp bedenine yasladı.

"Bu sefer bayılmak ya da sızmak yok Elisha. Derinliğinin sıcaklarına dalıp, o hazzı hissettikten sonra birlikte uyuncağımız..." Connor'ın eli kızın belinde aşağılara, kalçalarına doğru kaydı ve çekici yuvarlakları sıkarak kendisine bastırdı. Elisha karnına değen sertliği hissedebiliyordu. Kısa süreli bir korkuyla soluğu kesildiyse de toparlandı.

"O pantolonu bir daha giymeyeceksin Elisha, duydun mu beni?" Elisha itaatle başını salladı ama onu neyi kızdırdığını anlayabilmiş değildi. "Ne herhangi bir hizmetçi ne de başka bir erkeğin seni o şekilde görmesini istemiyorum." Genç kız tekrar başını salladı.

Connor halinden memnun bir şekilde "Benim itaatkâr meleğim, teşekkürler" dedi ve kızın boynunu iyice geriye yatırarak, değerli bir mücevhere bakar gibi baktı ona. *Dudaklarına kapanmadan önce de hafifçe inledi...*

On Yedinci Bölüm

Onun bu kadar tatlı olacağını bilemezdi. Daha önce de öpmüştü ama bu gece tadı eşsizdi. Connor karısını arzıyla, tutkuyla, şevkle ve kendini kaybetmişlikle dakikalarca öptü, öptü. Masum bir şehvetle karşılık aldı, eridiğini hissetti... Gücü kaslarından çekildi ama onu kavramayı, sıkı sıkı göğsüne bastırmayı hiç kesmedi. Sanki kaybolacakmış da giderse dağılırmış gibi ihtiyaçla sarmaladı onu. Dudaklarını ezdi, hırpaladığı yerleri diliyle okşadı.

Bir eli karısının belini kendisine bastırırken diğer eliyle yeni yeni uzayan yumuşak buklelerin olduğu başını sabitlemişti. Bacaklarını onunkilere doladı ama bu bozuk olan dengelerini daha da bozdu. Genç adam eliyle arkalarındaki duvarın yerini yoklayıp Elisha'yı duvara yaslayana kadar geri bastırdı. Artık aralarında hiç mesafe yoktu fakat dudakları ayrıldı. "Çok güzel öpüşüyorsun," dedi Connor kızmış gibi.

"Bunu sen yaptın," diye açıkladı Elisha gülerek. Connor arzıyla boğuklaşan sese karşı koyamayarak tekrar öptü. Bir yandan da geceliğin ince kumaşı altında sımsıcak kesilen tatlı bedeni okşuyordu. Fakat onu çıplak hissetmeye ihtiyacı vardı. Dudaklarını, öpmeye doymadığı lezzetli dudaklardan kopartıp kızın çenesini öptü, kulak memesini dişlerinin arasında kıstırdı. Elisha'nın zevkle ürperip ufacık bir mırıltıyı alev gibi soluğuyla dışarı vermesi üzerine tekrar dudaklarına yöneldi. Elisha var olan tutkusunu katlayan bu çarpıcı yakın-

laşmanın hazzını hissettirmek ister gibi Connor'ın alt dudaklarını kuvvetle emdi. Elleri kocasının robdöşambrının yakalarında, bedeni tamamen ona dayalıydı.

Connor buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Böyle yakan bir tutku ile daha güçlüyken baş edebileceğinden hiç şüphesi yoktu ama şimdi direnci kırık sayılırdı. İhtiyaçları, olması gereken önceliklerini hiçe saymak üzere, vahşi bir hayvanın kafesini kırmaya çalışması gibi kuvvetle saldırıyordu. Fakat direndi... Ona söz vermişti, önceliği onu tatmin etmektir. Koparcasına, kısa süre öncesine kadar hiç saydığı ama şimdi bir ilah gibi parıldayan kızdan ayrılarak bir adım uzaklaştı. Ne var ki elleri hâlâ üzerindeydi. Zayıf olan yanı güç topluyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, Connor bu gece sonuna kadar kontrolünü kaybetmeden durabileceğini hiç sanmıyordu.

Elisha'yı ateşleriyle ısınan duvardan çekip yatağa yaklaştırdı. Şeytana uyacak olsa, kızı sertçe yatağa atar ve hiç düşünmeden içine girerdi ama kontrolü, aklından geçen çılgınlığı mantığıyla yok etti. Şimdi daha güçlü sayılırdı. Fakat ona bakarken zayıflıyordu. O hep bu kadar güzel miydi yoksa tutku muydu onu tanrıçaya benzeten... Bir adım daha yaklaşıp geceliğin eteklerini kaldırdı ve hiç zorlanmadan karısının başından geçirip yere fırlattı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı farkında olmadan. Mükemmel görünüyordu...

Genç adam zaferle gülümseyerek sahip olduğu güzelliği baştan ayağa sevişir gibi süzdü. Korku ve arzudan irileşen gözlerine, kıpkırmızı görünen dolgun dudaklarına, boynunun zarif kıvrımlarına, sinesindeki kabarıklığa ve göğüslerinin muhteşem yumuşaklığına inanamıyormuşçasına baktı ama daha fazla dokunmadan bakmaya katlanamayacak gibi hızla kollarının arasına aldı ve deli gibi öptü. Elisha'nın tepkisi fazlasıyla gerçek ama inanılmayacak kadar istekliydi. Tanrım... Onun tecrübesiz bir kız olduğuna inanmak öyle zor ki... dedi içinden. Dudakları yumuşak, narin dudakları emmekle meşguldü... Ama elleri daha da meşguldü. Kızın çıplak

bedenini tapar gibi okşarken nasıl olduğunu bilmeden nazikti de. Sanki bu dünyadan olmayan ipeksi teni zorlamaya, acıtmaya kıyamıyormuş gibi hassas ama kendi içinde işken veriyordu. Gücünü ve iradesini sınavan bir sınav... Artık dayanamayacağı bir noktada ondan tekrar koptu ama daha fazla yakın olabilmek için. Hiç zorlanmadan çıplak kızı kucağına alıp yatağa bıraktı, koyu renk örtülerin üzerindeki savunmasız kıvrılışını tepeden bakarak izledi. Bıraksalar saatlerce orada kalabilirdi ama Elisha utançla örtülerini üzerine örtme çabası içindeydi. Connor keyifle kısa süre için bu anlamsız çabayı izledi fakat birdenbire gülümsemesi yok oldu.

Bembeyaz vücudun cazibesi somutluktan çıkmış gibi bir temasa hatta bir kokuya dönüşmüş, Connor'ın duyu organlarına ulaşıyordu. Havadaki erotizmin tadını alıyor, kulakları sadece ondan gelen seslere yoğunlaşıyordu... Gözleri ise sadece ondaydı. Genç adam robdöşambrının bağını ağır ağır çözerken katıksız bir açlıkla örtünün kapatamadığı diri göğüslerden birini ve uzun bacakları süzdü. O bacakları beline dolayacaktı. Bu sözü de kendine vermişti.

Öte yandan Elisha ne zaman uyanacağını düşünür haldeydi. Bu gecenin rüyaya dönüştüğü an onun kollarında yığılıp kalmasına ramak kaldığı andı hiç şüphesiz. Aksi halde bu vurduymazca karşılık verişlerinin ve utanmaz tepkilerinin gerçek olduğuna inanacaktı ki buna hazırlıklı olmadığına kanat getirdi basit bir ezberle. Ya da normalde böylesine arsız olduğuna inanmak utanç vermeliydi ama şimdi öyle değildi. Çok doğal bir şey yaptığını düşünmesini sağlayan, içinden geldiğince davrandığını bilmektir. Kocasını seven bir kadın, ondan daha fazlasını ancak böyle alabilirdi. Ondan bedenini talep ederek ve onu vücuduna kenetleyip birleşerek... Bu arzuyla birlikte örtülerin altına gizlemeye çalıştığı kadınlığında ince bir sızı hissetti ve sıkıca birleştirdiği bacaklarını aralamak için dayanılmaz bir istek duydu. Fakat yine de kıpırdamadan bakmaya devam etti. Kocasının üzerindeki çıkarışını kor-

kuyula karışık bir merakla izlerken de kalbini deli gibi çarlatan adam karşısında çırılçıplak kaldığında da hiç hareket etmedi. Korkmuyordu... Yanılmıştı...

Esmer vücudunu giyinirken güçlü ama zarif bulmuştu fakat şimdi, o güç ve zarafete eklenen başka bir şey daha görüyordu. Sahip olduğu güçten daha ilkel ama basit bir zarafetten çok daha öte estetiği, ancak bir sanatçı tarafından şekillendirilmiş gibi kusursuzdu. Omuzlarının genişliği, boyun kaslarının kuvveti, göğüsleri ve ince beli... Elisha istemsizce daha aşağılara bakınca gözleri büyüdü, korkmadığına dair cesur öngörüsü tuz ve buza döndü.

"Korkma benden Elisha," dedi Connor üzerine doğru eğilerek. Yavaşça yatağın ucuna oturup, elinin tersiyle kızın sıcağına yanağını okşadı. Öyle şefkatliydi ki Elisha garip bir şekilde ağlamak istiyordu. "Bu gece her şey çok güzel olacak..." Bu söz, Elisha için mühür gibiydi... Farkında olmadan kasıngı kaslarını gevşetti ve örtülerini sımsıkı tutan parmaklarını kumaştan çekti. Böylelikle verdiği mesaj, Connor'a hareketi için müsaade etmiş oldu. Genç adam örtülerini kenara çekerek ağırlığını vermeden Elisha'nın üzerine uzandı fakat Elisha göğüslerine değen sert kasları hissedebiliyordu. Bedenini yükselterek teması artırmayı denedi. Connor gülerek uzaklaştı. Şimdi yüz yüzeydiler. "Sabırsızlığın gururumu okşuyor ama yavaş ol meleğim..." Tekrar dudaklarına kapanıp Elisha'yı soluksuz bırakıncaya kadar vahşice öptü. Bu sefer bedenlerinin sürtünmesine Connor da mani olmadı.

Genç adam dudaklarını Elisha'dan ayırmadan tek dirseğiyle yatağa abanıp diğer eliyle kızı keşfetmeye koyuldu. Omuzlarını okşadı, kollarını parmak uçlarıyla hissetti ve ipeksi göğüslerine kadar kibarca gezintisini sürdürdü ama o noktada kontrolü kaybolmuş gibi anlamsızca bir şeyler mırıldanarak diri kabartıyı avuçlarının arasında sıkıp yoğurmaya başladı. Elisha bıçak gibi kesen bir zevkle çığlık atarcasına inledi. Bu daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu... Connor kafasından geçenleri sezmiş gibi daha fazlası için elini aşağılara,

düz karnının altındaki kuytu bölgeye dokunduğunda Elisha hızla dişleri arasından soluk aldı ama bırakmadı. Connor ise iki beden arasındaki yumuşak nemli bölge dokunurken hafifçe inledi ve dudaklarını Elisha'dan koparmadan acı çeker gibi mırıldandı. "Sırılsıklamsın, Tanrım..." Tekrar öpmeden önce inanamıyormuş gibi altında yatan kadına baktı.

Elisha bunun anlamını bilmiyordu ama o seste duyduğu şey yüzünden memnun oldu. Fakat memnuniyeti daha keskin bir hisle yok oldu, yerine korkunç bir zevk işkencesi başladı. Büyülü parmakların birinin içine kaydığını duyumsadığı andan beri dünyada değildi. Sonra ikinci parmakla birlikte deli eden bir ritim başladı ileri ve geri... Elisha kocasının omuzlarını ve sırtını okşayan ellerini yatak örtülerine geçirip soluk alma ihtiyacıyla dudaklarını koparttı. Başını geriye verip boynunu bir yay gibi gererek kalbinden kopan bir iniltiyi serbest bıraktı.

"Çok sıcaksın meleşim..." dedi Connor boğuk bir sesle. Elisha titredi. Güneş gibi bir merkezden gelen sıcaklığın dağılarak üzerini örttüğünü ya da tam tersi şekilde tek bir noktada toplandığını düşündüren bir şeyler vardı. Aldığı zevk kocasının her itişinde veya çekişinde boyut değiştiyordu sanki. Elisha kalçalarını tempoya uydurmaya çalışarak kıpırdattı ama yetersizdi. Connor parmaklarıyla yaptığı şeyi kesmeden, dudaklarıyla kızın boynundan başlayıp daha aşağılara doğru ateşli öpücüklerini sürüdü, göğüslerini sırasıyla, özenle öptü. Uçlarını ısırp daha fazla uyarılarak sertleşen yumruları iştahla emdi... Bunu yaparken bakışları kaybolmanın eşiğindeki kızın yüzündeydi. Elisha çarşafı parçalamak üzere olmayı umursamadan kıvranmaya başladı. Artık uysal inilti yerini çığlıklara bırakmak üzereydi ki Connor başını kaldırarak Elisha'ya baktı. Eğer Elisha onu görebilecek durumda olsaydı gözlerindeki karanlık ifadeden ya da ilkel tutkuya eşlik eden tehlikeli gülümsemeden korkabilirdi ama o kendi dünyasında patlamak üzereydi.

Fakat bacaklarının aralandığını hissettiği an nefesini tu-

tarak Connor'a baktı. Kocasının bacaklarının arasına yerleşmiş, gözleri Elisha'nın üzerindeydi. Birkaç saniye kıpırtısızca birbirlerini süzdüler. O süre boyunca Elisha, onun kontrolünü kazanmak için çabaladığını tüm tecrübesizliğine rağmen çözebildi çünkü şu anda yaşadıklarının tecrübeyle bir ilgisi yoktu. Onay vermek ister gibi üzerine abanan adama gülümse-di... Yüzleri birbirine çok yakındı. Connor, karısının verdiği sessiz onayı gördüğü an nefes nefese fısıldadı. "Sen mükemmel bir kadınsın Elisha... Çok sıcaksın. Daracıksın... Canını yakmaktan korkuyorum. İlk seferde seni incitmiş olabilirim ama hatırlamıyorum..."

Elisha tekrar gülümsedi. "İlk sefer hakkında konuşma Connor... Sana güveniyorum..."

Connor daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarını ona bastırdı ve sertçe, öptü. Elisha, kollarını adamın gövdesine dolayarak sırtındaki boğumlaşan çelik gibi kasları saran pürüzsüz teni okşarken tüm ateşiyle ona karşılık verir haldeydi. Her ikisinin de gücünün tükendiği bir noktada Elisha bacaklarının arasındaki basıncı hissetti ve hareketsiz kaldı. Connor'ın yavaş hareketlerle içine ilerleyişini her santiminde hissedebiliyordu. O kadar nazikti ki hareketleri Elisha sabırsızca bacaklarını daha da araladı ve yavaşça ona doğru yükseldi. Arkasından Connor, anlayamadığı bir küfretti ve sertçe, tek seferde içine girdi. Elisha beklenmeyen acı karşısında iç çeker gibi hıçkırabilirdi. Hareket edecek durumda değildi ki Connor da donmuş gibi ona bakıyordu fakat sonra yavaş yavaş hareketlenmeye başladı. Ağır bir tempoyla içinde gidip gelirken, Elisha keskin acının azaldığını, dakikalar önceki hazzın geri gelmeye başladığını hissetti ve hissettirmekten çekinmeden inledi. Connor artık yavaş değildi. Kolları Elisha'nın iki tarafında yatağa abanmış sertçe gidip gelirken solukları birbirine karışıyordu. Bakışları birbirinden bir saniyelik bile ayrılmayacak gibi kenetlenmişti ama Elisha derinlerinde bir yerde artarak yüzeye yaklaşan sıcaklığın kavuran son patlamasıyla gövdesini yay gibi kıvrıdı, başını geri-

ye devirip çılgılık attı. Vücudu şiddetli titremelerle sarsılırken Connor o anın gelmiş olduğunu anlamış gibi son ve en sert vuruşlarını yaparak kuvvetli bir iniltiyle, hapsoldüğü sıcak derinliğe boşaldı.

Bir süre hiç konuşmadan, sık soluklarının yatışmasını bekleyerek yan yana uzandılar. Elisha, daha önce tecrübe etmediği inanılmaz anların etkisinden çıkmış sayılmazdı. Yüzünde rehavet dolu bir gülümseme, ince bir ter tabakasıyla kaplı bedeninde de tatlı bir sızı vardı. Hepsini o yapmıştı. Yanakları, yeniden bastıran sıcaklıkla ısınınca başını utanarak kocasının bulunduğu tarafa çevirdi. Ne görmeyi beklediğini düşünmemişti ama donuk bir ifadeyle tavanı izleyen adama bakarken hafif bir panik hissetti... Ters giden bir şeyler vardı...

Öfke dolu, kısık bir sesin "Düzenbaz," dediğini işitti ama doğru duyduğundan emin olamadı, belki de inkâr etti. Nedenini bilmediği koruma içgüdüsüyle yatak örtüsünü üzerine çekip, tek dirseğine abanarak Connor'a baktı.

"Seni küçük yalancı, numaracı." Elisha korkuyla geri çekildiğinde, dalgalanan mum alevlerinin gölgelendirdiği yüzdeki öfkeye şahit oldu. "Beni kandırdığından bir an için şüphelenmedim Elisha... O masum yüzüne bakarak, söylediğin tüm adi yalanları bir bir yuttum. Çok eğlendin mi benimle Elisha? Çok güldün mü?"

Elisha kendini nasıl savunacağından emin değildi çünkü savunabileceği neyi vardı bilmiyordu. Deneyimsizliği o kadar çok belli oluyor muydu Tanrı aşkına? *Nasıl anlamıştı?* "Bana öyle bakmayı kes." Connor, kızın çenesini sertçe kavrayıp yüzünü sabitleyince Elisha dehşetle soluğunu tutup iyice sindi. "Sana vurmayacağım korkma. Ama Tanrı şahidimdir ki o ince boynunu kırmak için can atıyorum." Genç adam Elisha'nın çenesini bırakıp, sıkı sıkıya örtündüğü örtüyü tek harekette çekip aldı. Elisha korkunç bir çılgılık atarak örtüleri tekrar sarılmak istedi fakat Connor'ın kaba engellemesiyle kıpırdayamadı.

"Connor yapma," dedi yalvararak. Üzerine çıkan adamı göğsüne bastırarak itmeye çalıştı ama çok güçsüzdü. Bacaklarının arasında dolaşan kaba elleri zavallı bir çabayla uzaklaştırmayı denerken her hareketiyle canı yanıyordu. "Bunu benden saklayabileceğini mi sanmıştın küçük sahtekâr." Kana bulanık parmaklarını Elisha'nın görebileceği bir noktada tutup tehditle salladı. Ne var ki Elisha şok içindeydi... Bundan haberi yoktu, lanet olsun ki böyle bir şey olacağını bilmiyordu.

"Bilmiyordun değil mi?" Genç adam keyifsizce gülüp devam etti. "Böyle büyük bir plan yapıyorsun ama bekâretinin kolayca gizlenemeyecek bir şey olmadığını bilmiyorsun bile... Tanrım... Eğer bilseydin bunun icabına bakar mıydın Elisha? Kasabadaki delikanlılardan birisinin altına yatar mıydım?" Elisha dehşetle gözlerini açtı ama kıpırdatmaya çalıştığı dudakları kupkuruydu. Bu yüzden sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

"Sebebi para olmalı... Ama sana bakmayı teklif ettiğimde de yeterince paran olacaktı... Tabii ya, gözünü boyayan düşeslik tacıydı, değil mi?"

"Yanılıyorsun... Ben ne paranı ne de unvanını umursadım. Sadece... Seni kandırmayı istemedim Connor. Seni bir daha görmeyeceğimden öyle emindim ki..." Connor onu görmeye tahammül edemiyormuş gibi üzerinden kaydı ve ayağa kalktı. Çıplaklığını umursamadan yataktan uzaklaşıp, arkasını döndü. Kendini tutmakta zorluk çektiği öyle açıktı ki, Elisha savunmasızca tekrar örtülerin korumasına sığındı.

"Beni kandırmayı istemedin ama durumumuz aksini söylüyor. "Tekrar yatağa dönüp sertçe kızın kolunu kavradı ve çekerek çıplak bedenine yapıştırıp kulağına eğildi. "Beni sözde masumiyetinle vicdan azabına mahkûm ettin Elisha ve amacına ulaştın... Kurnazlığın kanımı donduruyor." Elisha düş kırıklığı içinde az önce mükemmel anlar yaşadığı adama baktı. Evet, ona vicdan azabı çektirmek istemişti, defalarca yaşadığı aşağılanmanın bedelini ödetmek için onu kandırma-

yı kendisine hak görmüştü ama en önemlisi onu sevmişti... Şimdi de sevgisinde azalan hiçbir şey yok, aksine imkânsız bir şekilde artarak onu bile şaşırtıyordu. Sevmişti ve şüphe götürmeyecek bir farkındalıkla söyleyebilirdi ki, onu ömür boyu sevmeye devam edecekti. Kalan her şey bu gerçeğin yanında önemsizdi...

"Seni seviyorum," dedi aniden. Kollarını kavrayan parmaklardaki kasılmayı hissedince, iyimserlikle bu sözleri onu etkilemiş olabileceğini düşündü ama her nasılsa Connor bunu engelledi. Kırıcı bakışları aşağılayarak yüzünde ve çıplak gövdesinde dolaştı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ki bu öfkeli olduğundan da rahatsız ediciydi. Elisha o an itiraf ettiği sözleri geri almak istedi. O aşağılayıcı ifadeden uzaklaşmayı diledi...

Connor kızı şaşırtarak "Evet, seviyorsun," dedi sükûnetle ve devam etti. "Ama bu beni aldattığın gerçeğini değiştirmiyor." Kızın çıplak bedenini tekrar baştan aşağı süzerken, buna karşı koyması imkânsızmış gibi dolgun göğsünü avucu arasında sıkıştırdı. Elisha'nın çok taze olan anılarını depreştiren bu hareket öyle yanlış bir zamana aitti ki genç kız, bir bulmanın içinde oldukları gerçeğini anında unutarak Connor'a yaslandı. Dudakları çok yakındı, sadece bir nefes mesafesi kat edişle ortadan kalkacak olan hasret o an akıllarından geçen tek şeymiş gibi saniyelerde kıpırdamadan durdular. Arzu elle tutulur bir noktaya geldiğinde, yoğunluğu soluk almalarını engelledi ve önce Connor toparlandı. Yüzündeki sinir bozucu gülümseme, kaldırdığı tek kaşı ile daha rahatsız ediciydi. "Beni ağına düşürdün sandın değil mi, düzenbaz?"

Elisha'yı altüst eden, az önceki yakınlıklarının bu şekilde son bulmasıydı elbette ama kalbine külçe gibi oturan sözler daha farklı bir şekilde canını acıttı, ürperdi. Aşağılanıyorken çıplak olma düşüncesinden rahatsız olduğu için hızla yerdeki örtüyü alıp çıplak vücuduna doladı. Connor'ın güldüğünü biliyordu ama umursamadan fısıldadı. "Seni sevdiğimi bil-

diğine göre, sana yalan söyleme sebebimin para ya da unvan olmadığına da biliyor olmalısın."

"Bu senin kendince haklı mazeretin değil mi? Bunu aklından çıkart Elisha. Senin söylediğin hiçbir sözün gözümde kıymeti yok... Duygularının da öyle." Son sözü söylemeden önceki birkaç saniyelik duraksaması ve söylediği an gözlerinin de beliren çekimser ifade, duygusal tecrübesizliğine rağmen Elisha'nın dikkatinden kaçmış değildi. Genç kız, her şeye rağmen ufacık bir ümitle, acınacak bir teselli aldı ve onu kalbinin bir yerinde sakladı. Şu an bunu yüzüne vurmanın sırası olmadığı bilecek kadar yakınındaydı. Bu yüzden tek adım gerideki yatağa çökercesine oturdu ve hiçbir şey söylemeden başını eğdi.

"Sana bir şey itiraf edeyim mi Elisha?" Elisha merakla başını kaldırıp, tepesinde dikilen heybetli adama dikkatle baktı. "Seni küçümsedim... Zekânı, görüntünü, meziyetlerini. Fakat şimdi bakıyorum da sadece sana kanarak değil, seninle ilgili birçok konuda peşin hüküm vererek hata yapmış olduğumu görüyorum. Zekisin ki bunu açıklamama gerek yok." Alayla gülümseyip devam etti. "Görüntünün beni nasıl şaşırttığını asla tahmin edemezsin." Arzulu bir bakışla, kızın örtülere sarılı vücudunu -vermek istediği mesaja rağmen- gereğinden daha uzun ve dikkatle inceledi. "Meziyetlerin... Ah o meziyetlerin Elisha... Sen gerçek bir ateşsin." Hâlâ kendisine bakmaya devam eden kızın çenesini önce nazikçe okşadı, sonra aklına rahatsız edici bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatı ve az önce okşadığı yeri sertçe sıktı. Elisha can acısıyla gerilemek istedi fakat kendisini öyle kuvvetle çekmişti ki sırtüstü yatağa düştü. Connor'ın üzerindeki ağırlığına ilk başta mani olmak için direnebilirdi ancak o sıcak nefesi yüzünde hissetmek tüm direncini kırıyordu işte.

"Seninle sevişmek istiyorum... Tekrar, tekrar ve tekrar... Ama bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum Elisha. Lanet olsun sana..." diyerek hiçbir direnç göstermeden

korkulu gözlerle kendisine bakan kızın dudaklarına hoyratça kapandı.

Elisha zevk almıyordu. Canını yakan kaba dudaklara sadece ona hâlâ yakın olabilmek için katlanıyordu. Karşılık vermeden sabitçe beklerken, tepkisizliği Connor'ın da değişikliği ve ipeksi temaslarla yumuşacık kavradı dudaklarını. Dakikalar önce yaptığı gibi, maharetle şekillendirdi, ırtahla emdi ve dilini kibarca kendi diline dolayarak tatlı bir ritim tutturdu. Elleri ise bedeninin her yerine değerek ince ateş oklarının derisinin altına gönderiyordu. Tekrar dedi içinden... Ne yaptığını bildiğinden emin değildi. Sadece onu memnun ederek kalbini kazanabileceğine inanmıştı. Bunu tekrar yapabilir miydi? Aynı acı için tekrar hazır olabilir miydi? Sonrasında yine aynı cenneti yaşayacaksa neden olmasın... Elisha içgüdüsel bir hareketle tek bacağını büküp kocasının beline doladı ve kalçalarını kaldırarak ona bastırdu. Bu kadar çabuk olması inanılmazdı ama şu anda en çok istediği şey, şaşırarak fark ettiği gibi onunla tek beden olmaktı. Söylediği her söze rağmen gurursuzca onu tekrar içinde istiyordu. Connor da aynı istekle zaaf duyarak kızın gözlerinin içine tatlı tatlı baktı bir süre, sonra sözsüz vaatlerindeki gibi sertçe içine girdi.

Elisha, hissettiği ilk şokla boynunu geriye yatırıp şiddetle inledi. "Durmamı ister misin?" Bu sesin, sayısız hakaretlerini işittiği ses olması nasıl mümkün olabilirdi ki... Elisha endişeyle duraksayan adama gülen gözlerle baktı ve bacaklarını açık bir mesajla beline dolayıp, kuvvetle kendisine çekti. Connor hareket etmeden evvel kızı bir kez daha öptü ve sonrasında yavaşça gidip gelmeye başladı. Öyle yavaş ki hareketleri işkence gibiydi. Elisha utanmazca daha fazlasını istiyordu ve onun da istediğini bildiği için kıpırdandı, teşvik etti. Sonuç yıkıcıydı... Connor en sonunda kendisini dizginleyen bağları koparttı ve muazzam sona birlikte, kenetlenmiş olarak yükseldiler.

"Tanrım Connor," dedi Elisha üzerinde yığılıp kalan adamın terden ıslanmış omzunu sevgiyle öperken. "Tanrım..." Hızlı solukları konuşmasına izin vermezken tüm kasları sızlıyordu.

"Hoşuna gittiğini görüyorum..." dedi Connor da nefes nefese. "Evli olduğumuz sürece hizmetlerinden faydalanmaktan zevk duyacağım madam... Böylelikle beni aldattığın gerçeğini bir nebze de olsa unutabilirim."

Elisha bir an için yanlış duyduğuna kanaat getirmiş gibi şaşkınlıkla karşısındaki acımasız adama bakakaldı. Kendisini düşmüş kadınlar gibi hissettiren sözleri hazmetmeye çalıştı bir süre daha. Öyle anlaşıyor ki sevgi ya da aşk denen masumane duygularla kendisini savunması manasızdı ve her denemesi acımasızca geri püskürtülecekti. Peki... Tüm bu sözleri hak ediyor olması bir ihtimaldi ama o kendisini savunmaya gerek görmüş müydü hiç? Evlenmek için tuzağa düşürüldüğünü iddia ederken, aslında bunun kendi işine de geldiğinden bahsetmiş miydi? Hayal kırıklığı beklenmeyen bir gücü beraberinde getirdi ve Connor'ı tüm kuvvetiyle itip, ondan uzaklaştı. Yastıklardan birini göğsüne çekerek, onun kolları arasında yok olan iffetine siper etti.

"Sana yalan söyledim, doğru... Ama kendimi savunmama-
cağım. Çünkü sen de bunu yapmıyorsun." Connor gözlerini kısıp onu şüpheyle süzdü. "Sen de beni kandırdın, intikamın için beni kullandın ve küçük düşürdün... Sevgilinin seni terk etmesinin acısını benden çıkarmaya çalıştın."

"Ne dedin sen?" Connor kızın kolunu kavrayıp, sıktı.

"Duydun... Carla'yı biliyorum. Niyetini ilk akşam belli etmiştin ama ben sebebini anlamamıştım. Şimdi biliyorum ama... Düşes sizi ayırdı diye ondan intikamını beni kullanarak almaya çalışıyorsun."

Connor dilini yutmuş gibi kalakaldı. Genç kız onun neye şaşırıldığını bilmiyordu. Belki de durum böyle olmadığı için şok geçirmişti ya da daha gerçekçi tahminle Elisha'nın bunların nereden öğrendiğini düşünüyordu. Belki de bir yalan ya da

inkârın peşindeydi. Fakat düşündüğün aksine Connor son derece dürüsttü. "Evet, planım buydu ama vazgeçtim. Lütfen durumlarımız kıyaslamayı kes. Eğer bana yalan söylemeseydin ben de seni kullanmak zorunda kalmazdım."

"Ah tabii ya! Kutsal misyonun için sana fırsat vermiş oldum böylelikle."

"Kesinlikle kutsal Elisha, kesinlikle."

Elisha yüreğini delen kıskançlığı belli etmemeye çalışarak gülümsedi. "Şanslı bir kadın olduğunun farkında değilmiş belli ki... Bilseydi, sen onu bu kadar çok seviyorken çekip gitmezdi."

"Eğer umurumda olsaydın kıskançlığın gururumu okşardı Elisha. Ama şu an sadece çeneni boşa yordüğünü düşünüyorum." Connor gerçekten de umursamıyormuş gibi omzunu silkip, yatağın diğer tarafındaki robdöşambrını giymeye koyuldu.

"Senden hiç nefret etmedim Connor ama şu anda bundan emin değilim."

"Biliyorsun umurumda değil."

"Biliyorum." Elisha yastığına sıkıca sarılıp, yüzünü ondan sakınmak için başını eğdi. Lanet olsun ki ağlamak üzereydi.

"Ağlama Elisha, sakın..."

"Öyle bir niyetim yok." Elisha o kadar şiddetle karşı çıkmıştı ki zaten ağlıyor olduğunu gizlemek aklının ucundan bile geçmediği gibi yaşlı gözlerini doğrudan kocasına dikmişti. Kederli yüzü, titreyen dudakları ve minicik gövdesiyle yansıttığı ruh haline tezat olacak şekilde gururla dimdikti. "Sana her şeyi söylemek istedim. O sabah uyandığında aramızda bir şeyler geçtiğine inanan sendin. Uzunca süre ne demek istediğini anlamadım bile..."

"Anladığında ne oldu peki?"

Elisha kederle gülümsedi. "Ondan daha önce anladığım bir gerçek susmama neden oldu. Sana âşık olmuştum... Fakat sadece o da değil. Sana kızmıştım çünkü aramızda geçtiğini düşündüğün şey için sorumluluk almak yerine, beni metresin yapmak istediğini söyleyerek aşağıladın."

Connor itiraz etti. "Seni aşağılamayı düşünmedim Elisha. Sadece makul olan bu gibi gelmişti bana."

"Ne zaman kadar? Eline intikam fırsatı geçtiğini düşünene kadar mı? Birden bire her şey aydınlandı değil mi? Ne de olsa bu aptal ve çirkin kız benimle evlenmek istiyor. Kız o kadar berbat görünüyor ki onunla evlenirsem üvey annem küplere biner... Aman Tanrım ben bir dahiyim mi dedin?"

"Lanet olsun, olay ne zamandan beri kendimi savunmam gereken bir gösteriye dönüştü? Bana tuzak kurdun küçük şeytan. Eğer bunu yapmamış olsaydın, Carla için de üzülüyor olacaktın. Aşağılandığını düşünüyorsan önce kendinle yüzleş Elisha."

"Öyle mi? Ben seni daha ilk gördüğüm an sevdim. Makul olduğunu düşündüğün gerekçeyi bir tarafa koyacak olursak, bana her bakışında nasıl küçümsediğini bilmiyor muyum sanıyorsun... Ayıkken seninle hiçbir şansım olmadığını bilmek yeterince kötüyken, körkütük sarhoşken bile buna imkân olmadığını anlamanın ne kadar kırıcı olduğunu tahmin edemezsin."

"Bunu tartışmanın anlamı yok. Gördüğün gibi artık evliyiz." Connor bunu tükürür gibi kinle söylemişti.

"Haklısın, evliyiz... Tanrı yaptıkların için sana böyle bir cezayı uygun görmüş olmalı."

"Tanrı aşkına sadece sarhoş oldum Elisha. Bu herkesin başına gelebilirdi." Elisha biraz yatışmış sayılırdı fakat Connor'ın sözlerine histerik bir şekilde güldü.

"Evet, herkesin başına gelebilir ama herkes, nişanlı bir kızın odasına onu rezil etmek pahasına girmeye niyetlenirken, ancak Tanrı'nın hazırlayacağı bir oyunla o kızın değil de gösterişsiz, çirkin, erkek kılıklı arkadaşının odasına girip onu zorla öper miydi bilmiyorum. Ve sızmasaydı kim bilir daha neler..."

"Bu da ne demek şimdi?"

Elisha, tükürür gibi bağırdı. "Tabii ya... Bunu da hatırlamıyorsun. Sence bütün gün gözünü ayıramadığın Claire

dururken çirkin olarak nitelendirdiğin kızın odasına neden giresin ki? Ancak bir hata sonucu tabi... Beni her şekilde aşağıladınız majesteleri. Ayıkken, sarhoşken, öfkeliyken, mutluysen... Sesini yumuşatıp, neredeyse fısıldayarak devam etti. "Bence başınıza gelenleri çoktan hak ettiniz."

Connor elini dağınık koyu kumral saçları arasına gezdirip, sıkıntılı bir iç geçirdi. "Beni aydınlattığın iyi oldu Elisha. Aksi durumda, hangi akla hizmet senin odana girdiğimi düşünerek kafa patlatmaya devam edecektim. Tanrım... Üzerimden büyük bir yük kalktı." Sözlerini bitirir bitirmez Elisha'nın kanını donduran keyifsiz bir kahkaha attı.

"Haklısın, başıma gelenleri hak edecek kadar pislik bir herifim ama inan bana sevgili karıcığım. Sen de en az benim kadar layığını buldun sayılır. Şimdi sana iyi geceler..." Tam çıkıyordu ki devam etti. "Ve unutmadan... Uzunca süre burarlarda değilim. Lütfen yokluğumda bensiz geçen gün ve gecelere kendini alıştır. Çünkü bundan sonra hayatın bu olacak..." Sesindeki sakinliğe rağmen kapıyı şiddetle çarptı... Yeni gelinini buz gibi, yapayalnız bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Dışarıdaki güneş, bir İngiliz için fazla aydınlık olmasına rağmen Connor çalışma odasının bugün her zamankinden daha loş olduğunu düşündü. Belki de sebebi hissettiği karamsarlık ya da içindeki sıkıntıydı, emin olamadı. Çalışamamaya kanaat getirip evraklarını dağınıkça masaya bırakıp ağrıyan ensesini ovdu. Saatlerdir çektiği eziyete rağmen işlerin yarısını bile bitirmiş sayılmazdı ama çok umursamadan kalkıp odayı turlamaya başladı. Bugün kafasını toparlamak için doğru gün değildi... Rahatlama ihtiyacıyla içgüdüsel olarak en sevdiği resme yöneldiği için hiç şaşırmadı.

Dalgin gözlerle resimdeki kızı incelerken masumiyetin sadece çocuklara özel bir meziyet olduğunu düşünüyordu. Ve nedense bunu ilk defa fark ettiğini hatırladı. Öyle olduğunu düşünmediğinden değil de göz ardı edilmiş bu gerçeği çok umursamadığından belki de. Umursamıyor muydu gerçekten? Belki kısa bir süre öncesine kadar öyleydi ama şimdi... Gün içinde sayısız kere yaptığı gibi küfretti yine.

En kötüsü neydi karar veremiyordu. Kandırılmak mı yoksa karısının aslında düşündüğü kişi olmadığını öğrenmek mi? O küçük şeytan bir gecede hiç olmadığı kadar hayatına girmiş ve normal şartlarda asla yapamayacağı şekilde kafasını kurcalamayı başarmıştı. Oysa Connor'ın planı, onu küçük bir detay olarak hayatı boyunca uzak bir köşede tutup yaşamını her zamanki gibi sürdürmektir. Catherine'i kızdırmakla ilgili

düşüncelerini devam ettirmek gibi bir niyeti yoktu ki Elisha için hazırlattığı gardırop da bu düşüncesini destekliyordu hiç şüphesiz. Tüm bunlara rağmen bütün gece uykusuz kalması ve bitirilmesi gereken yığınla işi varken onunla ne yapacağını bilemiyor olması, bir yerlerde ciddi bir hata yaptığını gösteriyordu. Belki de Elisha haklıydı... Başına gelenleri çoktan hak etmişti.

Eğer sarışın kızın odasına girmeye karar verip, yanlışlıkla Elisha'nın odasına daldıysa -ki görünen oydu- Tanrı biliyor ya bu işteki en olumlu gelişme buydu. Aksi durumda çıkabilecek rezaleti düşünmek bile istemiyordu. Kız, Peter denen sünepeye öyle âşıktı ki muhtemelen gecenin sonu düelloyla biterdi. Şansı olsa o geceyi hiç yaşamamayı tercih etmesine rağmen bu şans yakalayamayacağını bildiği için o gecenin tüm detaylarını severek kabullenmekten hiç gocunmadı. Bilirdi ki hayatının en iyi hatasını yapmıştı ve bunu sadece muhtemel bir düellodan kurtulduğu için söylemiyordu. Dün gece uyuyamamasının tek nedeni oyuna gelmiş olmasının düş kırıklığı ve öfke nöbeti değil -ki dürüst olmak gerekirse uzun saatler boyunca bu ciddi meselenin hakkını verebilmiş sayılmazdı- onunla yaşadığı sıcak dakikalardı. O kızın içindeki ateş baş döndürücüydü. Eğer biraz daha az cazip olsaydı, sıkı kadınlığına girip bakire olduğunu ilk anladığı an çeker giderdi fakat bırakmak bir yana dayanamayıp ikinci kez sahip olmuştu ona. Tanrı biliyor ya bunu tekrar etmekten memnun olurdu. Kesinlikle aptal bir adam değildi ve haklarının farkındaydı. Dün geceye kadar bilmiyordu ama Elisha ile evliliğinin en güzel ve en çekici yanı, aynı yatağı paylaşacak olma ihtimalleriydi. Elisha da sevişmelerinden en az kendisi kadar zevk almıştı ki zevk çılgınlıkları hâlâ kulaklarında, etkisi de sızlayan kasıklarındaydı. Öğrenmeye açık, kocasını memnun etmeye çalışan bir bakireden daha istek doluydu. Şevki korkunç derecede göz doldurucuydu ve lanet olsun ki tüm tecrübesizliğine rağmen çok iyi sevişiyordu.

Fakat devam edemezdi... Olanlardan sonra hiçbir şey ya-

şamamış gibi davranmasına imkân yoktu. Gideceğini söylerken ciddi değildi ama şimdi düşününce bunun doğru olduğuna iyice inanmak üzereydi. O melek yüzlü şeytana her baktığında boynunu kırmamak için direnmesi gerekecekti ki son zamanlarda nefesine ne derece hâkim olabileceğinden emin değildi. Üstelik gururu onunla sevişerek yeterince yara almıştı. Bu yüzden, sadece birkaç saniye önce Edinburg'e gitmeye karar vermişti.

Dakikalardır boş gözlerle baktığı resmin önünden ayrı- lıp tekrar çalışma masasına yöneldiği sırada uşak Edmund gökten düşmüş gibi oda kapısında belirdi. Ne zamandan beri orada durduğunu Tanrı bilirdi. "Majesteleri, Headly Kontu Anthony Decker geldiler." Connor alışlageldiği gibi Tony'nin Edmund'un arkasında bir yerde belireceğini beklerken, uşağı cevapsız bıraktığının farkında değildi. Soran gözlerle kendisini izleyen uşağa sanki ilk defa görüyormuş gibi baktığında ne demesi gerektiğini yeni anlamış sayılırdı ama işin garipliğinin de farkındaydı. Tony ne zamandan beri izin ister olmuştu ki?

"İçeri al Edmund," derken kaşlarını çatı. Arkadaşı içeri girdiğinde de ifadesini bozmadı.

"Nasılsın Connor?" Görüntüde her zamanki samimiyetle kucaklaşan iki arkadaşın ruh hallerinde ciddi bir anormallik vardı ve ikisi de kendi hallerinden bihaber bunun farkındaydılar. "İyi sayılır Tony. Sen?"

"İyiyim, teşekkürler." Yalan dedi Connor içinden. Tony'nin iyi olmadığı çok açıktı "Eee... Söyle bakalım... Naibin yanında iyi eğlenebildi mi?"

Connor alayla gülümsedi. "Ne mümkün? Gerçi şanslı sayılırdım. Elisha ile evliliğimi kurcalamasına fırsatı olmadı çünkü güzeller güzeli Mallory kontesi ile yakinen ilgilenmeyi seçti... Söylemedi deme, birkaç sene sonra ortalık yeni bir gayrimeşru varis haberleriyle çalkalanabilir."

Tony onaylarcasına başını sallamakla yetindi. "Artık saymayı kestiğini duydum. Sanırım en akıllıca olanı bu."

"Bir şey içer misin Tony? Pek iyi görünmüyorsun."

"Sert bir kanyak iyi olur." Connor yerini biliyorsun der gibi bir hareket yapıp sandalyesine oturdu. "Sen neden buradasın? Birkaç gün karının koynundan çıkmazsın diye düşünüyordum." Connor cevap vermeye tenezzül etmeden kendisine kanyak dolduran adamın geniş sırtına doğru korutucu bir bakış fırlattı. Eğer bakışların acıtması mümkün olsaydı Tony kesin acı çekiyor olmalıydı. Fakat geri döndüğünde yüzünde acı çekiyormuş gibi değil de neredeyse öfkeli bir ifade vardı. "Cevap vermedin Connor."

"Sana yatak odası detaylarımı vermemi istemiyorsun değil mi Tony?" İki kaşını kaldırıp sorgu dolu bakışlarla süzdü arkadaşını.

"Bundan hiçbir zaman şikâyet etmezdin." Connor Tony'nin bu pişkin yanıtı karşısında adeta alev almış gibi hissetti. Bu herif Elisha'yı diğerleriyle bir mi tutuyordu Tanrı aşkına. Tam ağzını açıp kötü bir şey söylüyordu ki Tony tekrar konuştu. "Haklısın... O senin karın. Ne yaptığınızdan bana ne?" Sesi öyle garipti ki Connor bu sefer gözlerini kısarak, elindeki kadehle oda içinde manasız turlar atan arkadaşını takip etti. Ne derdi vardı bu adamın böyle? Fakat bunu sormak yerine konuyu değiştirdi.

"Elisha'ya Grandoor'u gezdirmişsin... Teşekkür ederim."

Tony dolanmayı kesip zıncı diye durdu ve Connor'a baktı. "Sana ne söyledi?"

"Ne demek bu şimdi Tony? Gerçekten aptal gibi davranıyorsun... Elisha'nın ne demesi gerekiyordu ki? Memnun kalmış işte."

Tony başını *anlıyorum* manasında sallayıp içkisinden bir yudum aldı ve "O iyi bir kız," diye mırıldandı. Connor buna karşı ne diyeceğinden emin değildi. En yakın arkadaşına olanlardan bahsedebilmeyi isterdi ama aralarındaki mahrem hatıraları açık etmekten çekiniyordu. Keşke Elisha'nın ba-

gire olduğunu Tony'ye söyleme fikrinin bile onun önünde sevişmek kadar müstehcen gelmesinin nedeni kendi çekingenliği olsaydı. Allah kahretsin ki düzenbaz karısını korumaktan başka bir şey düşünemiyordu. Hem de en çok güvendiği insana karşı... Neler olduğunu anlayabilmeyi öyle çok isterdi ki?

"Sen iyi misin? Biraz garip görünüyorsun?" Connor şaşkınlıkla Tony'ye baktı. Adam sanki az önce dünyanın varoluş sırrını paylaşmış gibi sersemlemişti. Kısa süre sonra kendisini toparlanmış varsaydığında onaylayıp evrak yığınına gömüldü. "Elisha ile bir sorun mu var? Bildiklerimin dışında tabii..." Tony, çalışma masasının kenarına oturdu. Umursamaz bir ifadeyle odayı tarıyordu ama sorduğu soruyla çelişen bu davranış dikkat çekiciydi.

"Bunu da nereden çıkardın Tony?"

"Hiç... Sadece farklısın bugün. Ben de sebebinin Elisha olabileceğini düşündüm." Tony tek kaşını kaldırdı.

"Sen de farklısın Tony. Bana anlatmadığın bir şey olabilir mi?" Connor Elisha'dan bahsetmek istemediği için kasten konuyu değiştirmekte sakınca görmedi.

"Ashında yok..." Tony içkisini içmektense onunla oynamaya karar vererek bardağı çalkalamaya başladı. Bir yandan da parmağını kanyasına daldırıp sonra kadınsı hareketlerle, kibarca dudaklarının arasına götürüyordu.

"Keser misin şunu? Beni ayartmaya çalıştığını düşünmeye başlayacağım yoksa." Connor dayanamayıp gülmeye başladı. Hatta yerinde yaptığı tespit Tony'yi öyle sersemletmişti ki adam elindeki kadehi alev almış gibi aceleyle masaya çarpınca kahkaha atıverdi. Tabii bu gün ilk kez güldüğünü hatırlayana kadar... Bu, Elisha'dan bahsetmek kadar sinir bozucuydu.

Öte yandan Tony üzerindeki rahatsız edici ilgiyi dağıtmak için birkaç gündür biriken gazetelere bakıyordu. Connor prensin av partisinde olduğundan, günlük gazeteler düzenle istiflenmiş, o gelene kadar muhafaza edilmişti. Tony, gazete-